

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

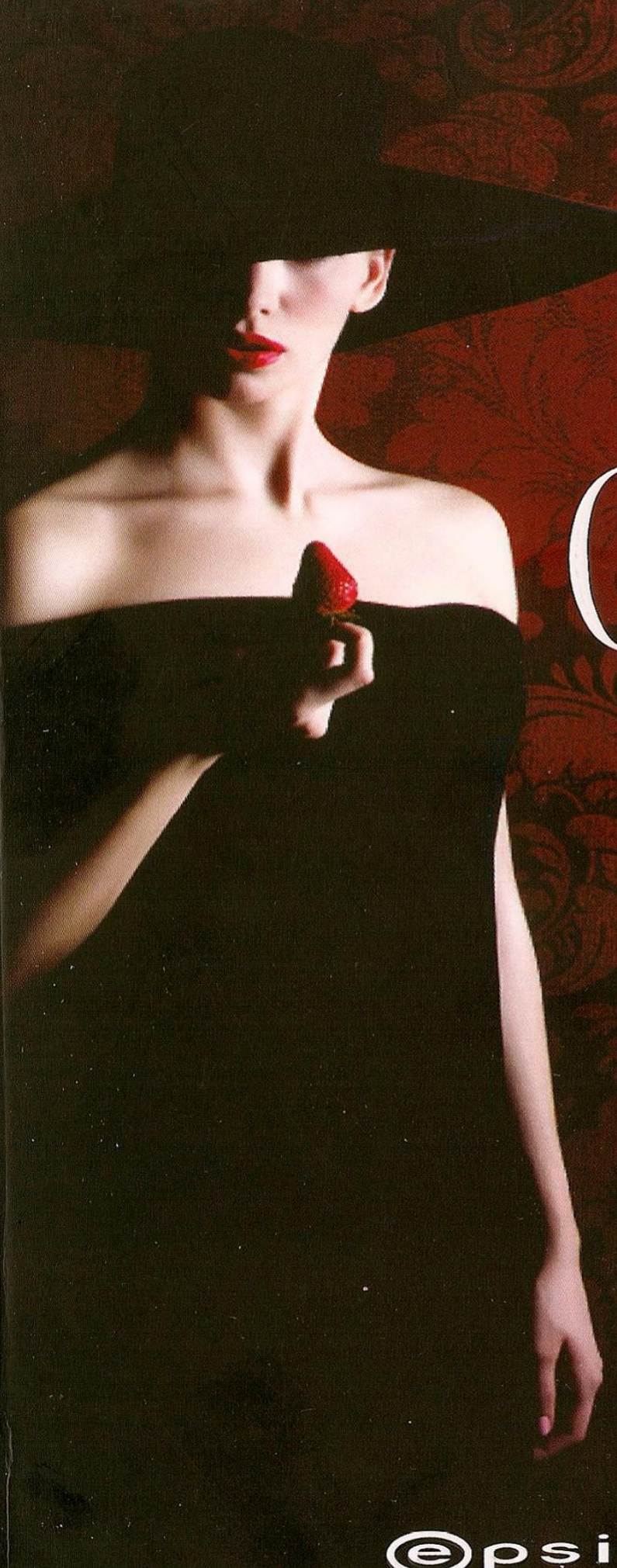
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman in a black dress and hat holding a strawberry. The background is a dark red damask pattern.

JULIE
GARWOOD

*Ateş ve
Buz*

*PRIDE
WINSTONE*

©psilon®

Chicago'da bulunan yerel bir gazetede çalışmakta olan Sophie Summerfield Rose, büyük bir hikâye peşinde koşan kararlı ve enerjik bir muhabirdir. Patronu, 5K yarışına katılacak olan William Harrington hakkında yazmasını talep eder ve genç kadın bu kaba ve kendini beğenmiş adamla iki saati aşkın bir süre boyunca inanılmaz derecede sıkıcı bir görüşme yapmak durumunda kalır. Ertesi gün yarışta olanlar ise Sophie'nin Alaska'ya doğru bir maceraya sürüklenmesine neden olur.

Bir FBI ajanı olan Jack MacAlister'in görevi Sophie'yi korumaktır. Sophie ve Jack amansız Alaska topraklarındaki tehlikelere karşın tutku dolu bir yakınlık kurarlar. Aynı zamanda Alfa Projesi'nin saklı tutulan gizemini çözmeye çalışırlarken, ölümcül bir düşmanla karşı karşıya gelirler.

Sophie aradığı büyük hikâyeyi Alaska'da bulmakla kalmaz, aynı zamanda kendisi de bir hikâye konusu haline gelir.

"Mizah ve gerilim yüklü bu romanda Garwood, okurlarını unutulmaz karakterleriyle adrenalin dolu bir maceraya dahil ediyor..."

Romantic Times

"Julie Garwood romantik kurgu alanında kendini kanıtlamış, güvenilir bir marka haline geldi."

People

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**com.tr

*PRIDE
WIN SOME*

*PRIDE
WIN SOME*

Ateş ve Buz

Ateş ve Buz

Julie Garwood

Çeviri
Timur Avarkan

©psilon®

GÜNCE KAYDI 1

CHICAGO

Bugünü kutluyoruz. Vakıf, araştırmamıza para yardımı sağlayacağını nihayet, onayladı. Dördümüz de doktoralıyız ama gülmekten kendini alamayan sorunsuz delikanlılar gibi davranıyoruz. Bu gidişle, okulu bırakan öğrenciler kadar sarhoş olacağız. Biz buraya gelmek için çok uğraştık.

Geliş süreçlerimiz birbirinden bir hayli farklı. Kirk aramıza, Canip Ripley'deki bozkurtlara ilişkin geniş kapsamlı bir çalışma yürüttüğü St. Cloud, Minnesota'dan katıldı. Kurt sürüsünün aile dinamiğine dair ihtisası bizim için paha biçilmez nitelikte olacak.

Briç Chicago'daki saygın TNL araştırma tesisinden geliyor. En gencimiz olmasına karşın en fazla diplomaya sahip olan o. Kenton Pharmaceutical Company tarafından finanse edilen iki proje üzerinde yoğunlaşırken laboratuvara kapandığı için kendisine laboratuvarfaresi diyor. Bir biyolog ve kimyager onun bağışıklık bilimindeki geçmişinin öteki araştırmaları destekleyeceğini düşünüyorum.

Brandon, yöneticimiz, on bir yıldır Kuzey Dakota'da. İki bin milden daha fazla yolculuk eden kurtları gözlemlemiş ve belgelemiş. Hareketlerini kaydedebilelim diye iki ayrı çift alfa erkek ve dişiye takip cihazları, uzaktan kumandalı tasmalar takmak istiyor. Odak noktası davranışsal alışkanlıklar.

Ben buradaki tek davranış bilimciyim, fakat aynı zamanda biyologum. Kişisel araştırmam diğerlerininkinden farklı ama bir fikir çatışması çıkmayacağını umuyorum. Hepimiz sürüdeki dinamikle ilgileniyoruz, ancak ben bireydeki gerginliğin sonuçlarıyla da ilgileniyorum. .. Aşırı gerginliğin.

BİR

Onu bir kutup ayısı öldürdü. Son yirmi beş yıldır Prudhoe Körfezi veya çevresinde hiç kimsenin böylesini ne gördüğü ne de duyduğu, lanet olasıca en büyük kutup ayısı.

Aslında onu, kendini beğenmişliği öldürdü ve eğer William Emmett Harrington bir narsist olmasaydı, hâlâ hayatta olabilirdi. Ama o bir narsistti ve aynı zamanda egosu yüksek biriydi.

William'ın ilgilendiği yegâne söyleşi konusu William'dı ve dünya üzerindeki yirmi sekiz yıl boyunca kayda değer herhangi bir şeyin sonunu getirmediği için William ıstırap verici derecede sıkıcıydı.

William büyükbabası tarafından oluşturulmuş yüksek meblağlı bir vakıf fonu olan mirasıyla yaşantısını sürdürdü. Büyükbaba Henry Emmett Harrington nesilden nesile aktardığı uyuşuk popo geninin farkında olmalıydı zira oğlu Morris Emmett Harrington ömrü hayatında bir gün bile çalışmadı. Ve William seve seve babasının izinden yürüdü.

Ondan önceki bütün Harrington erkekleri gibi William da yakışıklı bir şeytandı ve bunun yeterince farkındaydı. Kadınları yatağına atmada hiç zorlanmazdı, fakat onlardan herhangi birisini bir icraat yinelemesi için asla bir kez daha ayartamazdı. Şaşmamalı. William cinselliği en iyi oluşunu ispatlamak adına kazanmak zorunda olduğu bir yarışmış casına ele alırdı ve bir narsist olması nedeniyle partnerini memnun etmeyi umursamazdı. Bütün mesele kendisinin ne arzuladığıydı.

Eski kırıkları ona çeşitli lakaplar takmışlardı. Domuz bunlardan biriydi. Hızlı Gezi bir başkasıydı. Ancak arkasından en fazla söylenilen Dakik Adam'dı. Onunla yatan bütün kadınlar bunun ne anlama geldiğini iyi bilirlerdi.

Kendini memnun etmenin dışında, William'ın diğer tutkusu koşmaktı, bunu tam zamanlı bir meslek haline getirmişti, çünkü cinsellikteki gibi şoke edici bir biçimde hızlıydı. Önceki sene altı eyaletlik bir bölgede yirmi dört birincilik ödülü toplamıştı ve yirmi beşinciye almak gayesiyle kendi memleketi Chicago'da yapılacak olan 5K yarışına katılmak üzereydi. Varış çizgisini birinci geçmenin, Chicago'daki herkesin okumak isteyeceği önemli bir hadise olacağına inandığından Chicago Tributıc'ü telefonla aradı ve onlara pazar gazetesinde kendisiyle ilgili uzun bir makale yayınlamalarını önerdi. Harrington aynı zamanda birkaç kez ne denli fotojenik olduğundan ve renkli bir fotoğrafının, makalenin değerini ne ölçüde arttıracığından da bahsetti.

Tribune'deki yerel haber editörlerinden biri aramayı karşılayıp William'ın pazarlama söylevini sabırla dinledikten sonra onu eğlence editörlerinden birine, eğlence editörü çabucak spor köşe yazarlarından birine, spor köşe yazarı ise sağlık ve zindelik editörlerinden birine bağladı. Sağlık ve zindelik editörü William'ın pazarlama söylevini dinlerken, Chicago'nun başına en çok bela olan beş alerjik maddeye ilişkin tastamam bir makale yazdı. Onlardan hiçbirisi ne etkilendi ne de ilgilendi. William'la konuşan son editör ona elinin altında doksan dokuz galibiyeti ve yüzüncüsüne de niyeti olduğunda tekrar aramasını önerdi.

William'ın şevki kırılmadı. Derhal Chicago Sim Times'ı aradı ve onlara fikrini açıkladı. Bir kez daha geri çevrildi.

William adını basılmış görmeyi istiyorsa beklentilerini daha düşük tutmak zorunda kalacağını ayımsadı ve böylece öncelikle yerel konulara ve eğlenceye odaklı küçük ama popüler bir semt gazetesi olan Illinois Chronicle'la bağlantı kurdu.

Yazı işleri müdürü Herman Anthony Bitterman belirgin bir Brooklyn aksanına sahip, görmüş geçirmiş bir basın emektarıydı. Otuz yıl süresince New York Times'ın dış haberler masasında görev yapmış ve RFK Gazetecilik Ödülü ile Polk Ödülü dahil olmak üzere birtakım itibarlı onur nişanları kazanmıştı. Fakat işe yaramaz damadı başka bir kadınla kaçtığında kızının yoga eğitmeni, Tanrı aşkına Herman Times'dan emekli olup karısı Marissa'yla beraber, karısının büyüdüğü ve kızlarının şimdi dört küçük kızıyla yaşadığı Chicago'ya taşınmıştı.

Esasında bir gazeteci yazar olan Herman uzun müddet emekli kalamazdı. Fırsat kendini sunduğunda, sıkıntıdan uzaklaşma ve kayınlarla uğraşmaktan kurtulma amacıyla Chronicle'deki işi aldı.

Chicago'yu sevdi. Marissa'yla tanıştığı Northwestern Üniversitesi'ne gitmişti. Mezuniyetten sonra Times'a kapağı atabilmesi için kendi memleketi New York'a dönmüşlerdi. New York'ta geçen yılların ardından Chicago'ya geri dönmek gerçek bir değişimdi. Daracık iki yatak odalı bir Manhattan apartman dairesinde oturduğundan ötürü kumtaşından yapılma iki katlı eve alışması epey zaman aldı. Tek şikâyeti gürültü eksikliğiydi. Cırlayan arabaların, bangırdayan kornaların ve yırtınan sirenlerin teskin edici seslerinde uykuya dalmayı özledi.

Ofiste bile aşırı sessizliğin hâkim oluşu, Herman'ın herhangi bir iş yapmasını zorlaştırıyordu. Telafi etmek için evden eski bir televizyon alıcısı getirdi, onu mini buzdolabının üstüne oturttu ve sesini sonuna kadar açıp tüm gün açık tuttu.

William Harrington'dan telefon geldiğinde, Herman ahizeyi kaldırmadan önce televizyonun sessiz düğmesine bastı. Öğle yemeğini yerken ketçaba bulanmış ve dondurucu soğukluktaki bir Kelly's Kök Birası'yla ıslanmış, yeşil biber ve sosis içerikli İtalyan usulü bir sandviç Harrington'ın hikâye fikrini pazarlayış söylevini dinledi.

Bitterman'ın William Harrington'ı çözmesi sadece yarım dakika aldı. Bu adam tam bir egomanyaktı.

"Kırmızı, ha? Her yarışta daima kırmızı çoraplar ve kırmızı tişört giyiyorsunuz. Bir de beyaz şort. .Evet, bu ilginç. Kışın koştuğunuzda bile mi? Yine de şort giyer misiniz?"

Sorusu Bitterman'ın sandviçini bitirmesine olanak tanırken Harrington'ı daha fazla ipsisiz sapsız konuşması için cesaretlendirdi. Birasından bir yudum aldıktan sonra Harrington'ın kendisine ilişkin tantanalı kanaatini yarıda kesip, "Evet, elbette. Hikâyeyi yapacağız. Neden olmasın?" dedi.

Kişisel bilgileri kargacık burgacık yazmasının akabinde Bitterman konuşmayı sonlandırdı, sonra öğle yemeği kese kâğıdını tomar yapıp çöp kovasına fırlattı.

Kapıya ulaşmak için ofisi bir uçtan diğer uca geçti odanın neredeyse her inçinin, tavan yüksekliğinin yarısına dek yığılı Kelly's Kök Birası kasalarıyla dolu olduğunu düşünmek işten bile değildi. Kapısı engellenmediğinden, ofisi bir yangın tehlikesine maruz kalmamıştı, en

azından şimdiye dek. Harrington, Kelly's Kök Birası'ndan arta kalanları stokluyordu, çünkü tahminine göre hayatı boyunca tattığı kahrolasica en iyi kök birasıydı bu ve şirketin kapılarını bir daha açmamacasına kapatmaya mecbur kaldığını işittiğinde, herhangi bir kök birası bağımlısının yapacağını yapıp alelacele edinebileceği kadar çok sayıda bira satın alındı.

"Sarışın Kız!" diye bağırdı. "Senin için başka bir hikâyem var. Bu seferki olağanüstü."

Sophie Summerfield Rose ona e-postayla yollayacağı bir makalenin son satırlarını yazarken, Bitterman'ın bağırmasını umursamamaya çalıştı.

"Hey, Sophie, sanırım, Bitterman sana sesleniyor."

Bir insan azmanı ve ofisin ispiyoncusu olan Gary Warner, Sophie'nin kabinine eğildi. Gülümsemesi Sophie'ye seyrek dişli bir karikatür tilkiyi hatırlattı. Tilkiye biraz benziyordu da. Burnu uzun ve sivriydi, ten rengi ise uzun dağınık saçları kadar donuktu. Gary yine de saçlarını beğenirdi ve üzerine o denli fazla sprej sıkardı ki saçları kolalı gibi görünürdü.

"Bugün buradaki yegâne diş ve bütün ofisteki tek sarışın olduğun için 'Sarışın Kız' ile senin kastedildiğinden kesinlikle eminim." Bunu komik bir gözlem olarak addetmesi üzerine sıkı bir kahkaha koyverdi.

Sophie ona karşılık vermedi. Gary ne derece iğrençleşmiş ve uzun bir süre önce piyasayı ele geçirmiş olursa olsun, Sophie onun kendisini sinirlendirmesini reddetti. Dosya dolabına tekrar çarpmamak için sandalyesini dikkatle geri itti. Dolabın halihazırda pek çok göçüğü mevcuttu ve dolap beyzbol sopası tutan birini andırıyordu.

Chronicle eski bir ambarın içinde yer almaktaydı. Gri çimento zeminli, gri tuğla duvarlı ve Sophie'nin bir zamanlar beyaz olduğundan şüphelendiği solgun gri tavanlı, koskocaman, gri bir taş binaydı. Floresan aydınlatması hemen hemen bina kadar eskiydi. Matbaa makineleri bodrum katındaydı. Sirkülasyon ve öteki bölümler birinci, yazı işleri büroları ise ikinci katta bulunuyordu. Geniş bir yer olmasına karşın onunki dahil her bir gri panelli kabin bir buzdolabı büyüklüğündeydi. Yan yana, fakat gene de bir buzdolabı büyüklüğünde.

Chronicle çalışmak için iç karartıcı bir yer olabilirdi ama değildi. Karşı duvarı kaplayan gri dosya dolaplarının yukarısında renkli posterler asılıydı ve her bir kabin ışıl ışıl dekore edilmişti. Bazıları diğerklerinden daha yaratıcıydı, ancak her biri oturanın kişiliğinden ipuçları vermekteydi.

Gary'nin kabini yarısı yenmiş sandviçler ve pastalarla bezeliydi, onlardan bir kısmı en azından bir haftalıktı. Gary temizlik görevlilerinin çalışma masasına dokunmalarına izin vermezdi ve Sophie mevcut dağınıklığın o ana dek temizlendiğini sanmıyordu. Çöpün altında sekerek giden hamamböceklerine rastlamak onu şaşırtmazdı zira Gary muhtemelen büyük olasılıkla onlardan bazılarıyla akrabaydı.

Gary hâlâ Sophie'nin kabin duvarından eğilmekteydi; bedeni o denli genişti ki Sophie onun panelleri kırabileceğini düşünüyordu. Sophie ayağa kalktığında, Gary hâlâ ona haddinden fazla yakındı ve ekşimiş tıraş losyonu kokusu inanılmaz derecede yoğundu.

Bitterman'ın oflsindeyken, Gary'nin işlerine burnunu sokmaması için Sophie bilgisayarını kapadı ve onun bu yaptığını gördüğünden emin oldu. Paranoya yapmıyordu. Daha geçen hafta onu, çalışma masasında oturup

e-postalarına ulaşmak maksadıyla şifresini bulmaya çalışırken yakalamıştı. Gary onun masasını çoktan karıştırmıştı. İki çekmece açıldı ve Gary kâğıt yığınına Sophie'nin bıraktığı yere koyma zahmetine bile girmemişti. Sophie çalışma masasında ne yaptığını bilmek istediğinde, Gary kendi bilgisayarının çöktüğü ve onunkinin de çöküp çökmediğini kontrol ettiği konusunda ağır aksak kekelemişti.

Bitterman gene kükredi ve Sophie, kendini labirentte gezen bir fare gibi hissederek, uzun odanın sonundaki ofise erişmek için kabinlerin çevresinde ivedilikle zikzaklar çizdi. Patronunun kapısı önündeki bir ipten sarkan bir parça kaşar peynirini hayalinde canlandırdı. Bu ödül, labirentin sonuna varmayı başaran fındık faresi için değil miydi?

"Hey, Sophie, son günlerde babandan haber aldın mı?" Gary arkasından seslendi.

Gary aynı soruyu Sophie Chronicle'da çalışmaya başladıktan yaklaşık olarak on dakika sonra sormuştu ve bu soru muhtemelen Sophie'nin ondan hızla soğumasına sebep olmuştu. Gary her işe burnunu sokmakla kalmıyor, ara sıra düpedüz muhalif tavırlar da sergileyebiliyordu.

Genellikle, insanlar Sophie'yle ilk karşılaştıklarında babası Bobby Rose konusuna değinmezlerdi . Gary'nin haricindekiler. Gary kabin duvarının üzerinden, "Hey, Sophie Rose... Sophie Summerfield, değil mi? Unuttum, babanın soyadını kullanmıyorsun. Zanimca dünyanın, senin kim olduğunu bilmesini istemiyorsun, ha? Babam bir dolandırıcı olsaydı, ben de istemezdim. Son zamanlarda kimi dolandırmış? Deve yükü parayla kaçtığını duydum. Onu tekrar görürsen, ihtiyar Gary'nin kesinlikle ödünç para kullanabileceğini söyle. Birkaç milyonun epey işe yarayacağından

bahset..." diye seslendiğinde Sophie ilk makalesini yazmaya henüz başlamıştı.

Sophie o zaman da ona karşılık vermemişti. Babası hakkında haber alıp almadığını yüzüncü kez sorduğunda da, diğer zamanlarda da. Ve şimdi de ona karşılık vermeye hiç niyeti yoktu.

Gary babasını bulmakla ilgilenen tek kişi değildi. Sophie FBI'dan, IRS'ten, CIA'den ve baş harflerle anılan öbür hükümet organlarının hemen hemen hepsinden düzenli ziyaretler alırdı. Hepsi de Bobby Rose'un nerede olduğunu bilmek istiyordu; hepsi de etinin bir parçasını istiyordu.

Sophie, Gary'nin sorusunu yinelediğini işitti ama son kabini dönüp Bitterman'ın ofisine ulaşırken onu umursamamaya devam etti.

Bitterman, "Kapıyı kapat," diye emretti. Sophie'nin yüzüne bakma zahmetine bile girmemişti.

Sophie kapıyı çarpmak istedi ve bir an için bundan inanılmaz derecede hoşnut olacak olmasına rağmen son günlerdeki şansıyla camı kırabilme olasılığının yüksek olduğunu düşündü. Bitterman yeni cam taktırma bedelini kesin ona ödetirdi. Bunun dışında, doğrusunu söylemek gerekirse, Sophie patronunu severdi. Bütün yaygarasına ve böğürmesine karşın iyi bir adamdı. Karısına ve ailesine düşküncü ve çalışanlarını önemserdi en azından çalışanlarının çoğunu.

Sophie'nin Chronicle'daki işi kabul etme koşullarından biri de Bitterman'ın onu babasıyla ilgili olarak konuşma ya da yazmaya zorlamamasıydı ve bu koşul bir önceki işinden ayrılmasına neden olmuştu. Bitterman ona söz vermişti ve şimdiye dek sözünü tutmuştu.

Hatta bu tutumunu bir adım ileriye bile götürmüştü. Sophie'yi elinden geldiğince şu lanet olasıca, adi, paçavra kurtçuğu, dip arakçılarından onlara gazeteciler demeyi kesinlikle reddediyordu ve durmaksızın bir görüşme için peşini bırakmayanlardan koruyordu. Hatta ona rahat bırakılma hakkını tanıyabileceğini düşündüğü her yasa değişikliğinin altını çizerek Sophie'yi FBI'dan bile koruma girişiminde bulunuyor, ancak her defasında fena halde başarısız oluyordu.

Hayır, Sophie bugün hiçbir kapıyı çarpmayacaktı. Patronu onu ne ölçüde kızdırırsa kızdırın, Sophie Bay Bitterman'e hak ettiği saygıyla davranacaktı. Kapıyı nazik bir biçimde iterek kapadı, bir kök birası kasasının çevresinden dolandı ve patronunun kâğıt yığınlarından kafasını kaldırıp kendisine bakmasını bekledi.

"Efendim, beni Sarışın Kız diye çağırmaya gerçekten son vermelisiniz. Bu cinsiyet ayrımcı, kaba ve küçük düşürücü. Adımı öğrenebileceğiniz kadar uzun süredir burada çalışmaktayım ama şakacıktan bir kere daha tekrarlayayım. Sophie Summerfield Rose. İşte. Hatırlamak o denli zor değilmiş, değil mi?"

Bitterman, "Hayır, değilmiş," diye onayladı. "Yazar adı satırında annenin kızlık soyadını kullanıyorsun. Summerfield, doğru mu?"

Sophie ona az önce tüm adını hatırlattığından, soruyu yanıtlama gereği hissetmedi.

Bitterman Sophie'nin hâlâ kaş çattığını ayırımsamadan edemedi. "Peki. Sarışın Kız yok artık. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Bitterman uzunca bir müddet onu süzdükten sonra, "Sophie, Chicago'daki herkes kim olduğunu biliyor. Sen Bobby Rose'un kızıydın," dedi.

Sophie, "Evet, ben onun kızıyım," diye karşılık verdi. "Ancak, makalelerimde annemin kızlık soyadını kullandığım için bunu Chicago'daki herkesin bildiğine inanmıyorum."

Bitterman sandalyesine yaslanmayı denedi, fakat kök birası kasaları onu engelledi.

Babası hakkındaki bu söyleşiyi sürdürmek istemeyen Sophie vakit kaybetmeksizin, "Termit istilasıyla ilgili istediğiniz haberi bitirdim. Perçinleyici. Bir dakika önce onu size e-postaladım. Araştırmamı ve yazmamı istediğiniz iğrenç herhangi bir şey daha var mı? Lağım suyu? Haşarat? Böceklerin çiftleşme alışkanlıkları?" dedi.

Bitterman güldü. "Sophie Rose, neden bana tavır koyuyorsun? Bu tavrı bilirim ben. Sekiz kız torunumdan yeterince küstahlık görüyorum. Çalışanlarımdan işitmeye ihtiyacım yok, gözdemden bile."

Sophie gülümsedi. "Efendim, dört kız torununuz var, sekiz değil."

Bitterman birasına uzandı. "Uzağında hepsi birden gevezelik ediyorlarken, sekiz kişilermiş gibi geliyor. Ayrıca evet, senden başka bir şey daha yazmanı isteyeceğim. William Harrington adında bir adam arayıp bir hikâyeye fikri pazarladı. Hiç 5K koştun mu?"

Sophie'ye insanın ilgisini çeken bu hikâyeyi anlattı, metnin hangi uzunlukta olması gerektiğini söyledi, notlarını uzattı ve "Onu arayıp yarıştan evvel bir randevu ayarla. Belki birkaç fotoğrafını da çekebilirsin. Evet, öncesinin ve sonrasının fotoğraflarını çek. Bilirsin, bir tane

başlamadan ve bir tane de bitiş çizgisini geçerken. Harrington fotojenik olduğuna dair bana yemin etti. Yakışıklılık önemli olmalı ona göre."

"Fotoğrafları Matt'in çekmesi gerekmiyor mu? Buradaki herkese Chronicle'ın resmi fotoğrafçısı olduğunu söylüyor, onu üzmem istemem. Nasıl olabileceğini biliyorsunuz." Sophie nörotik sözcüğünü telaffuz etmedi ancak aklından geçirdi. "Heyecanlandıkça sesi yükseliyor. Denese camı kırabilir. Bütün bu kök birası şişelerini tuzla buz edebilir."

Bitterman başıyla onayladı. "Haklısın. Fotoğrafları Matt'in çekmesi gerekirdi... Tabii hâlâ burada çalışıyor olsaydı. Benden vazgeçti. Dün gece bana istifasını verip bu çöplükte kendi tabiri, benimki değil artık dolaşmak istemediğini söyledi. Değerli zamanının kaybıymış. Bu doğru... Onun değerli zamanı. Kabinini çabucak boşalttı." Bitterman kumarhanede tavan kameralarına işaret eden profesyonel krupiyeye misali ellerini birbirinin üzerinden salladı. "Yürüttüğü başka bir iş olup olmadığını bilmiyorum. Bana önemli makaleler için önemli fotoğraflar çekmek istediğini söyledi."

Sophie Matt'i iyi tanıımıyordu. Sadccce birkaç hikâyede onunla çalışmıştı ve Matt her seferinde kısmi bir öfke nöbetine tutulmuştu.

Bitterman, "Dürüst olmak gerekirse, o her halükarda kötü bir fotoğrafçı," dedi. "Mütemadiyen fotoğraflardaki insan kafalarının üst tarafını kesiyor, üstelik Chronicle'daki eski birininkinden bile daha iyi bir fotoğraf makinen var senin. Sanırım Jimmy Olsen, Superman filminde onun gibi bir tane kullanıyordu. Geçen ay çektiğin şu mutfak yenileme fotoğrafları da iyiydi, gerçekten iyiydi."

Sophie, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi. Bitterman'ın anlaşılmayan el yazısını çözmeye çalışıyordu. "Efendim, ayırt edemiyorum... Yarış ne zaman?"

"Cumartesi." Bitterman Sophie'nin ileri sürmek istediği herhangi bir mazareti savuşturmak için bir elini havaya kaldırdı. "Ne diyeceğini biliyorum. Süre oldukça kısıtlı."

Sophie güldü. "Süre oldukça kısıtlı mı? Yarın günlerden cumartesi."

Bitterman omuz silkti. "Sana ne söyleyebilirim? Harrington'ın ilk tercihi... Hatta tahminimce ikinci ya da üçüncü tercihi olmadığımız aşikâr. Herif biraz önce aradı."

"Özgeçmiş denetlemesi yapmaya hızla zamanım olmayacak."

"Halihazırda bu pazarı kilitledik, böylece önümüzdeki pazara dek yayın yapmayacağız ve şayet Harrington bir çılgına dönüşürse, bu ilginç bir makale olmaktan daha bile öteye geçebilir. Burada Pulitzer için çabalamıyorsun. Elinden geleni yap ve eğer işe yaramazsa, herif gerçekten acayip bir tipse, başka bir şey yayınlarz. Zaman akıyor. Başlasan iyi olur."

Bitterman, "İşleyişi biliyorsun. Onunla halka açık bir yerde buluş. Bir arkadaşını yanında götürürsen daha da iyi olur. Güvende ol, pişman olma," dediğinde Sophie kapıyı ardından çekerek dışarı çıkıyordu.

Sophie her ne zaman bir görev alsa, Bitterman tamı tamına bu kelimeleri söylerdi hep. Güvende ol, pişman olma. Bu ritüel aslında rahatlatıcıydı. Sophie Bitterman'ın çift kişilikli olduğuna karar kıldı. Bir an geliyor, Bitterman kuduz bir Doberman misali havlıyor; bir an geliyor aşırı derecede koruyucu bir anaç tavuk rolü oynuyordu. Sophie bunun bir

anneninin davranışını olduğunu sanıyordu en azından. Bunu bilmeye yetecek tecrübesi yoktu henüz.

Sophie kabinine geçip arama motoruna "William Harrington" yazdı ve saniyeler içerisinde ekranda onunla ilgili her türlü bilgi belirdi. Adamın hem websitesi, hem de bloğu mevcuttu yakın zamanda MySpace, YouTube ve Facebook'ta videosunun yer alacağı da belirtilenler arasındaydı. Adam çocukluğu, Avrupa'da geçirdiği yaz ayları ve zindelik seferberliği hakkında uzun denemeler yazmıştı.

Sophie Harrington'ı tanımada herhangi bir sıkıntı yaşamayacağını düşündü zira websitesinde düzinelerce fotoğrafı bulunmaktaydı.

Sophie adamın öteki 5K zaferlerine dair birkaç not aldıktan sonra Harrington'ı telefonla aradı. Harrington Sophie'nin aramasını bekliyor olmalıydı, çünkü ilk çalışta telefonu yanıtladı. Sophie buluşmak için zaman ve yer ayarlama maksadını güden bu konuşmanın yalnızca beş dakika süreceğini sanıyordu ama Harrington konuşkan biriydi ve nihayet sözü görüşmelerini programlamaya getirmeden önce Sophie'yi sağlam bir on beş dakikalığına hatta tuttu.

"Yarışın yarın yapılacağını biliyorsunuzdur, bu yüzden bu akşam buluşmalıyız. Umarım bir sabah insanısınız zira 5K erken başlıyor ve siz orada bulunmak isteyeceksiniz, yanılıyor muyum? Bir fotoğrafçıyla birlikte elbette," diye ekledi Harrington aceleyle. "Yarış Lincoln Parkı'nda. Bu akşam o civarda bir yerlerde buluşmaya ne dersiniz?"

Sophie, "Cosmo'nın Barı'na ne dersiniz?" sorusunu yöneltip ona adresi verdi.

"Cosmo'nun yerine hiç gitmedim. Daha kaliteli lokantalara giderim. Fakat önerdiğiniz bar yarın yarışın başlayacağı yerden sadece birkaç blok ötede. Yedide buluşabiliriz. Hayır, altı otuz bize daha çok zaman kazandırma açısından iyi olur. Altı otuz sizin için uygun mu? Erken yatmam lazım. Yarın formumun zirvesinde olmak istiyorum, bilhassa filme çekileceğim için."

"Birisi yarışı filme mi çekecek?"

Harrington, "Hayır, ben koşarken beni filme çekecekler," dedi. "Bütün yol boyunca benimle kalacaklar."

"Videoyu websitenize koymayı planlıyor musunuz?"

"Elbette."

Adamın sesi ciddi çıkmıştı. Sophie William Harrington'ı ondan başka kimin izleyeceğini merak ediyordu doğrusu.

Sophie, "Öyleyse siz bütün yarışı filme çekmesi için birine ücret mi ödüyorsunuz?" diye sordu, hâlâ kuşkulanıyordu.

Harrington aynı anda konuştu. 'Yirmi beş zafer etkileyici olmaktan daha fazlası, en azından bazı çok mühim kimseler için. Denemeden sonra websitemde başka bir video yer alacak ve hiç şüphesiz o da aynen etkileyici olacak. Yirmi beş zafer çok büyük bir başarıdır. Aynı fikirde değilsiniz?"

Boston maratonunu koşmak etkileyiciydi ve o yarışı bitirmek kesinlikle bir başarıydı. Fakat 5K? O kadar da değil. Sophie fikrini yine de kendine sakladı, çünkü adamın coşkusunu bastırmak ve onu kızdırmak istemiyordu. Egosu şişkin olsa da Harrington nazik, hevesli ve yeterince zararsız birine benziyordu.

Onun kendisi hakkında konuşmasını kesmek bir meydan okuma anlamına gelebilirdi ancak zaman akıp gidiyordu. Saat şimdiden üçü geçmişti.

"Denemeden sonra başka bir video yer alacak derken neyi kastettiniz? Ne denemesi?"

Harrington, "Alfa Projesi'ne katılmaya davet edildim. Çok özel," derken böbürleniyordu. "Sadece formda olanlar çağrılıyor ve ben bu yarışla bir rekor kırmayı tasarlıyorum. Bana inanmıyorsanız, yanınızda bir kronometre getirin."

Harrington nihayet nefes aldığı anda, "Bu akşamla ilgili bu kadar konuşmamız yeterli. Altı otuzda görüşmek üzere. Şimdilik hoşça kalın," deyiverdi Sophie.

Sophie telefon konuşmasını sonlandırdığında, Harrington hâlâ konuşuyordu. Sophie eşyalarını topladı ve asansöre ulaşmak için hızla kabinlerin etrafından dolandı. Aceleyle az kalsın daha da hızla Kelly's Kök Birası kasasıyla yüklü iki tekerlekli bir taşıyıcıyı iten teslimatçıyla kafa kafaya çarpışacaktı. Adamı Bitterman'un ofisine yönlendirdi.

GÜNCE KAYDI 2

CHICAGO

Kuzeye yönelmek için hazırız. Esaret altındaki kuzey kutbu kurtlarını incelemekle geçen yılların ardından, Brandon ve Kirk en sonunda bu muhteşem hayvanları kendi doğal ortamlarında gözlemleyebilecekler. Eric ve ben yeniyiz ama heyecanımız onlarınkini aratmıyor, her şey planlandığı gibi giderse, benim en çok ilgilendiğim, onların çevrelerine uyum sağlamaları kadar alt türün sosyalleştirilmesi hakkında da daha fazlasını öğreneceğiz.

Soğuğu sabırsızlıkla beklemesek de bu gizemli yaratıklarla ilgilenen bilim camiasına katkı sağlayabileceğimiz yönündeki bilgi, orada bulunmamızı gerektirebilecek kişisel fedakârlıklara değecek.

Kimbilir? Belki de meşhur oluruz.

İKİ

Tek istediği bir cheeseburgerdi.

Ajan Jack MacAlister Chicago'nun en belalı semtlerinden birindeki iki günlük, zor ve yorucu gizli görevi henüz bitirmişti. Yorgundu, kirliydi ve açtı. Hamburgerciye girerken ihtiyacı olan en son Şey bir silahlı soygunun tam ortasına d Őmekti.

Jack'in kalbe isabet eden kurşunu adamı rehin aldığı genç kızdan uzaklaştıracak Şekilde duvara doğru savurdu. İnce bir kan tabakası adamın pis tiŐ rt nden aşağı doğru sızmaya başladı.

Jack öbürünü öldürmek zorunda kalmadı. Birkaç  evik hareketle o herifi zararsız hale getirip yüzükoyun yere yatırdı. Herifin ensesine koyduğu ayağıyla onu olduğu yere mıhladı.

Dışarıda bekleyen Jack'in ortağı, Alec Buchanan silah sesini işitti. Arabasının motor kapağı üzerinden ustalıkla kayarken silahını çeken Alec kapıya doğru koştu. Lokantada kızılca kıyamet kopmuŐtu. Genç kız hüngür hüngür ağlıyor ve Jack'den geri geri uzaklaŐıyordu. Dönüp Alec'i gördüğünde çığlıkları daha da yükseldi. Anlaşılan o ki genç kız onu öldürecek olan adamlardan korktuğu kadar onlardan da korkmuştu.

Jack rozetini havaya kaldırdı. "FBI!" diye bağırdı. "Artık güvendesin.  ığlık atmayı kesebilirsin. Siz de, hanımefendi," derken yukarı aşağı zıplayan ve yumuşak bir peçeteyle kendisini yelpazeleyen histerik sayılabilecek kadına da hitap etti.

Alec ortağına doğru yürürken rozetini cebinden çıkarıp yukarıda tuttu. Cesedin yanına çöktü. Kurşunun girdiği yeri gördüğünde, "İyi atış," yorumunda bulundu.

Jack sadece Alec'in duyabilmesi için sessizce, "Seçeneğim yoktu," yanıtını verdi. Yerde tuttuğu adam kıvranmaya başladı.

Alec ayağa kalkarak hareket etmeye son vermesi için ayağını adamın belkemiğine sıkıca bastırdı.

Sirenleri acı acı çalan üç polis arabası otoparktaki bir noktaya konuşlandı. Ateş altında kalmaktan sakınan Jack ve Alec rozetlerini havada tutmaya devam ettiler. İkisi de gizli görev yaptıkları için yağlı uzun saçları ve kirli sakallarıyla, FBI ajanlarından daha ziyade dengesiz katillere benziyorlardı.

Jack başını öldürdüğü adama doğru eğerken Alec'e, "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Emrine uymadığını düşünüyorum."

"Uyuşturucu madde almıştı. Ne olduğunu Tanrı bilir. Kızı öldürecekti, hiç kuşkusuz." Jack aşağıya göz attı ve ağırlığının çoğunu tutsağa vermek için duruşunu değiştirdi. "Bu herifin gözleri çok büyümüş; fincan tabaklarını andırıyor."

Alec cep telefonunu havaya kaldıran bir gencin farkına vardı. Çocuğun ne kadar zamandır görüntü aldığını merak etti. Bir küfür homurdanarak sırtını gence döndü ve "Az önce gerçek kimliğimizi dışa vurduk. Bir saat içerisinde internete düşeceğimiz konusunda benimle kaç paraya bahse girmek istersin?" dedi Jack'e.

Jack omuz silkti. "Bugünkü işimizi hallettik nasıl olsa."

Polisler kapıya üşüşürken, Jack ve Alec kenara çekildiler.

İlk polis memuru cesedin yanına diz çöktü. "Bu Jessup," diye seslendi ötekilere.

Birkaç polis bakmak için yaklaştı. "Piç kurusu," dedi içlerinden biri. "Alaşağı edileceğini hiç sanmazdım."

Jack, "Jessup kim?" sorusunu yöneltti.

Diz çökmüş olan polis memuru başını kaldırdı. "Önemli bir uyuşturucu satıcısı. Yıllardır onu durdurmaya çalışmaktayız. Kendi uyuşturucusundan birazının tadına bakmışa benziyor."

Sağlık görevlileri sedyelerle içeri girdiler ve çok geçmeden mini hamburgerci kalabalıklaştı.

Jack tezgâha yaslandı ve Alec'e döndü. "Sen hâlâ aç mısın?"

Alec menüyü kaldırdı. "Sanırım."

Üç saat sonra, tutanakları doldurmalarının ve vakayı polise devretmelerinin akabinde, nihâyet karargâha döndüler. İçeri girdikleri an, özel ajan amirinin ofisine rapor vermeleri söylendi. Bu şaşılacak bir durum değildi. Kadın zaten onlara çoktan mesaj bırakmıştı. Sık konuşulan o üç basit kelime: Ofisime gelin. Hemen.

Margaret Bana Sakın Maggie Deme Pittman masasının ardında oturuyordu. Bir grup ajan onun arkasında yarım daire şeklini almış, pür dikkat bilgisayar ekranına bakıyordu.

Pittman Arkansas ağzıyla, "Bize katılmaya karar verenlere de bakın," diyorken yavaş yavaş konuştu. "Ajan Mükemmel ve ortağı Ajan Bilirkişi."

Alec, "YouTube mu?" diye sordu.

Odadaki bütün ajanlar başlarıyla onayladılar.

"Bu kadar yeter." Pittman masasının etrafındaki kalabalığı kovdu. "Hepiniz yeterince eğlendiniz. Ben film yıldızlarıyla konuşurken işinize geri dönün." Gülümsüyordu yorumu eğlenceli olacakmışa benziyordu. "Beyler, buraya yaklaşın. Ajan MacAlister, belki sen burada ne olduğunu bana anlatabilirsin." Ekranı işaret etti.

Lânet olsun. Çocuk olan biteni görüntülemişti, Jack kendisini Alec'in araba kaportasına yaslanırken gördüğünde irkildi. Bir ayak bileği diğerinin üstündeydi ve ötesindeki sağlık görevlileri ceset torbasını taşıyorlarken, Jack cheeseburgerini yalayıp yutuyordu.

"Bunun neye benzediğini biliyor musun, Ajan? Sana söyleyeyim. Bir adam öldürüyorsun, karate vuruşu ve tekvando ile başka bir adamı yere seriyorsun ve öğleden sonrası güneşinden bir nebze olsun etkilenmiyormuş rolü yaparak boş bir cheeseburgerin tadına varıyorsun. Böyleymişe benziyor."

Jack onun sözünü tamamladığını düşündü. "Savunmamda..."

"Şimdi biz bütün bu hadisenin bir günlük göreve dahil olduğunu biliyoruz ve başımızı ağrıtmaya izin veremeyiz, ancak halkın bunu anlamayacağı kesin, Ajan. Onlar bizden duyarlı olmamızı bekleyecekler. Evet, duyarlı dedim, Ajan Buchanan. Birini vurmamızın ardından bizim kibirli ya da bezgin olmamızı istemezler."

Duyarlı mı? Jack düşüncelere daldı. Pittman ciddi miydi? Ciddi olamazdı, değil mi? Alec Özel Ajan Amiri Pittman'la daha uzun bir süredir birlikte çalıştığından, Jack tepkisini görmek için Alec'e baktı. Ne fayda. Alec taş gibi kaskatı kesilmişti.

Jack, "Siz hangi uygun davranışı düşünürdünüz, hanımefendi?" diye sordu.

Pittman göz ucuyla ona baktı. "Sana uygunsuz olanı söyleyeceğim. Ötende ceset taşıyorlarken lanet olasınca bir cheeseburger yemek."

Jack onun sözlerini bitirmediğini hissetti. Yanılmamıştı.

"İkiniz de oturun."

Pittman her iki adamın da masasının karşısına oturmalarını bekledi ve ekledi: "Bugünkü ilginç bir istisna. Yukarıdakiler bu videoyu seyrettiklerinde mutlu olmayacaklar." İç çekti ve sözlerine devam etti. "Muhtemelen halihazırda bunu seyretmişlerdir. Her nasılsa, halk, en azından bu videoyu izleyen halk, ikinizi rock yıldızlarına dönüştürmüştü."

Alec, "Rock yıldızlarına mı?" dedi.

Jack aynı anda, "Bu çılgınca," deyiverdi.

"Bu doğru, rock yıldızları. Şimdiye dek, bu videocuğu iki binin üzerinde ziyaretçi izlemiş ve ziyaretçi sayısı giderek artıyor. Umuyorum ki siz ikiniz temizlenip uzun saç ve sakalınızdan kurtulunca hayran kulübünüzdekilerce tanınmayacaksınız."

Jack sızlandı. "Hayran kulübü mü? Şaka ediyor olmalısınız."

Pittman ona sert sert baktı. "Şaka ediyormuş gibi mi görünüyorum, Ajan MacAlister?"

Onun kendi sorularını yanıtlamaktan hoşlandığını ayırımsayan Jack cevap vermedi.

Pittman, "Hayır, şaka etmiyorum," diyerek çıkıştı. "Medya diğer bir karın ağrısı. Sizinle görüşmenin yollarını arayacaklar ve bunu istemeyiz, öyle değil mi?"

Yanıtlamadan önce dolu dolu on saniyeliğine duraksadı. "Hayır, istemeyiz. Neyse ki siz zaten son görevinizi bitirmiştiniz ve elbette epey uzun süre herhangi bir gizli göreve çıkmayacaksınız. Bu durum unutuluncaya ve halk meşgul olacak başka bir konu buluncaya dek, siz ikiniz dikkat çekmemeyi sürdüreceksiniz. Bunu iyice anladınız mı? Esasında, bunun her ikinize de biraz tatil yapma fırsatı vereceğinden iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

Alec söze, "Böylesini aklımdan bile geçir..." diye başladı.

"Ajan Buchaman, bir öneride bulunduğumu mu sandın? Bu yanlış anlamayı ortadan kaldırmalıyım hemen şimdi. İzne çıkıyorsun. Sen de, Ajan MacAlister. Bu bir seçenek değil. Ah, bir de tatiliniz esnasında Chicago'da kalacaksınız."

Alec, "Bunun hangi anlama geldiğini niçin söylemiyorsunuz?" diye sordu.

"Hangi anlama gelebilirmiş?"

"Uzaklaştırma."

Pittman başını iki yana salladı. "Uzaklaştırma yanlış bir şey yaptığınıza inandığımı gösterir."

"Tatilimiz ne kadar sürecek?" diye sordu Jack. Cevabı beklerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Pittman soruyu cevaplamak yerine vurgu yaparak, "Chicago'da tatilinizin keyfini çıkarıyorken..." dedi. "Her sabah e-posta veya telefon aracılığıyla rapor vereceksiniz. Medyayla konuşmaktan sakınacaksınız ve bu onlara mikrofonlarını nereye koymaları gerektiğini söylemenizi de içeriyor, Ajan MacAlister. Size haber verildikten sonra çalışmaya geri

dönmek için yirmi dört saatiniz var; böylelikle size ihtiyaç duyduğumda yakınımnda bulunacaksınız."

Jack itiraz edecekti ama ilk başta Alec konuştu. "Tatilimiz ne zaman başlıyor?"

"Şimdi."

Pittman seslendiğinde, Jack koridora çıkan Alec'i takip ediyordu. "Ajan MacAlister?"

"Hanımefendi?"

"Bugün iyi bir iş çıkardın."

Nasıl yani... Jack aklından geçenleri dile getirmedi. Amirini başıyla selamladı ve yürümeye devam etti fakat Alec'le birlikte asansöre biner binmez, amirinin sözünü yineledi.

"Bugün iyi bir iş çıkardın. Bununla ne demek istedi? Sen onunla benim çalıştığımdan daha uzun bir süredir çalışıyorsun, o vakit söyle bana, alay mı ediyor yoksa şaka yaptığını mı sanıyor?"

Alec, "Hiçbiri," dedi. "Bugün iyi bir iş çıkardın, o da bunu kabul ediyor. Videoyu izledin. Çocuk her şeyi görüntülemiş, uyuşturucu madde etkisi altındaki o piçlerin içeri girdikleri dakikadan sona erinceye kadar. Bir kan gölünü önledin."

"Cheeseburgerleri sipariş etmeden evvel birimiz, çocuğun telefonunu almalıymışız."

Alec güldü. "Evet, ikimizin de canına okuyan bu. Cheeseburgerler de güzel değildi üstelik."

Asansörün kapısı garaj düzey B'de açıldı. Alec bir tarafa, Jack diğer tarafa yöneldi.

Jack, "Yarın gece kaçta?" diye seslendi.

"Dokuzda orada olmaya çalış ve para getir, Jack. Çok para.

Kaybettiğimi geri kazanmak istiyorum."

Jack güldü. "Evet, öyle olacak sanki."

GÜNCE KAYDI 8

FAIRBANKS

Fairbanks'e bu öğleden sonra ulaşıldı. Bir bahar günü ama hava hâlâ soğuk.

Hepimiz beraberimizde fazladan malzeme getirdik. Brandon bizi gereksineceğimiz her şeyin halihazırda ambalajı açılmaksızın sığınağımızda beklediğine inandırdı. Yarın Barroiva uçacağız ve oradan araştırma tesisimize varmak için hayli uzun bir yolculuk yapacağız. Brandon bize fotoğraflar gösterdi. Laboratuvar epey geniş ve geçici olarak oturacağımız iki binayla bağlantılı.

Bilimsel çalışmamızın yanı sıra her birimizin başka görevleri var. Eric bizim resmi doktorumuz. Yardım sağlamanın imkânsız olacağı kış aylarında defalarca acil durumla karşılaşılacaktır. Eric laboratuvarı malzemeler ve ilaçlarla doldurmuş, fakat hepimiz işimizi yaptığımız esnada böylesine ıssız bir yaşam sürerken yüz yüze kalacağımız tehlikelerden haberdarız.

Kirk silahlardan sorumlu. Herhangi bir hayvana zarar vermeyi arzu etmiyoruz. Biz davetsiz misafirleriz, onlar değil. Fakat bir bozayıya rastlarsak, umuyoruz ki tüfeğimizin sesi onu uzaklaştıracaktır. Hiçbirimiz sığınağımızın güvenliğini korunmasız terk etmeyeceğiz. Kuzey kutup tilkisi kuduz hastalığı taşımasıyla bilinir ve rastladıklarımızdan kudurmuş olanları öldüreceğiz. Evet, meydan okumalar olacaktır. Başkaldıranlarıyla karşılaşacağız.

ÜÇ

Sophie öğle yemeğinde bluzuna salata sosu dökmüştü ve William Harrington'la Cosmo'da buluşmadan önce eve gidip elbiselerini değiştirmeye ihtiyaç duyuyordu. Aynı zamanda ses kayıt cihazını da yanına alması gerekiyordu.

Çılgın bir kadın gibi acele ettiği bu gibi günlerde arabası olmasını diliyordu Sophie. Eve varmak için yüksek topukların üzerinde üç blok üç uzun blok koşmak zorunda kalacaktı ve günün bu vaktinde tren, işten eve dönen asık suratlı insanlarla tıka basa dolu olacaktı.

Kapılar kapanırken trene bindi. İçerideki hava boğucuydu ve bayat dezenfektan kokuyordu. Sophie yavaşça vagonun arkasına doğru yürüdü. İki delikanlı onu lafa tutmayı denedi, fakat Sophie onlara hafifçe gülümsedi ve yürümeye devam etti. Viski kokan ve uzun zamandır bir kalıp sabuna dokunmadığı ortada olan orta yaşlı bir adamın yanından geçti. Adamın arkasında boş bir yer bulduğu için şanslı olduğunu düşündü ve hemen oturdu. Sarhoş, Sophie'yle yüz yüze gelmek için döndü. Gözkapakları yarı açıktı. Ayakta zor duruyor olsa da omuzlarını dikleştirdi ve Sophie'ye doğru hareket etti. Kafasının yukarısındaki demir çubuğu tuttu ve Sophie'ye kötü niyetle bakarken acayip sesler çıkarmak suretiyle Sophie'nin dikkatini çekmeyi denemeye devam etti. "Pis yaşlı herif ifadesini yüzünde cisimleştirmişti. Sophie onun, Gary'nin bir akrabası olabileceğini düşündü: İtici bakışları neredeyse özdeşti.

İki delikanlı şövalyeliğe soyundu. Trendeki diğer herkes gibi onlar da adamın bu davranışının farkına varmıştı. Ayağa fırlayarak adamın etrafını sardılar ve onun Sophie'ye yaklaşmasını engellediler. Sophie El'de inerken de sarhoşun inmesine mani oldular.

Böylesine tatlı bir jest gerçekten gerekli olmamasına rağmen Sophie onlara minnettar bir şekilde gülümsedi. Kendi başının çaresine bakmaya tümüyle muktedirdi. En iyi arkadaşının kocası bir FBI ajanıydı ve Sophie'ye kendisini koruması için gereksinim duyacağı bütün hareketleri öğretmişti. Sophie yanında biber spreyi de taşımaktaydı. Trenden dışarıya adım attığında sprey kutusunu kavrayışını gevşetmişti.

Randevuya yarım saati vardı. Neyse ki tek yatak odalı dairesinin bulunduğu Lincoln Park, Cosmo'dan sadece birkaç blok ötedeydi; yine de Sophie Harrington'a kasıtlı olarak bundan bahsetmemişti. Yasa uygulaması dışında kalan az sayıda kişi Sophie'nin yaşadığı yeri biliyordu ya da Sophie buna inanmaktan hoşlanıyordu ve aldığı kararla özel yaşamının özel kalmasına özen gösteriyordu.

Babası Sophie'ye on altıncı doğum gününde bu daireyi armağan etmişti ve Sophie reşit olduğunda mülkiyeti Sophie'nin üzerine geçirmişti. Koşullara göre Sophie gerçek anlamda sahibi olmadığı bu daireyi satamazdı. Yine de bir ipotek yoktu ve Sophie bunun için babasına minnettardı. Babası parayı peşin ödemişti ve Sophie onlu yaşlarındayken babasına, "Değirmenin suyu nereden geliyor?" diye sormamıştı. Babasının tutuklanmasından sonra Sosyal Servisler'in kendisini de alıp götürmesinin kaçınılmaz oluşu hakkında endişelenmekle fazlasıyla meşguldü. O vakitler, zihninde nakit sorunları ya da babasının belirli

bir mesleği olmaksızın böyle savurgan bir yaşantıyı nasıl sürdürebildiği konusunda düşünmeye yer yoktu açıkçası. Diğer bir deyişle, savurganlık ona olağan görünüyordu. Sophie asla aradaki farkı bilmiyordu.

Üniversiteden mezun oluncaya dek düşünce tarzında kayda değer bir değişiklik olmadı. İki en yakın arkadaşının teşvikiyle, nihayet babasından para almayı sonlandırdı ve onun bu kararı yaşam biçimindeki köklü değişiklikleri zorunlu kıldı. Arabası masraflı onarımları gerektirdiğinde, Sophie arabasını satıp yürümeye veya trenle seyahat etmeye başladı. Yaşamı daha yorucu hale gelmişti ama kesinlikle daha yalındı şimdi ve Sophie bundan hoşlanıyordu. Kendi başının çaresine bakabilen güçlü, bağımsız bir kadın olmaktan gurur duyuyordu.

Bugünün kendi en iyisi olduğuna karar verdi. Bir geç kalış hikâyesi mevcuttu, fakat bu kötü alışkanlığını değiştirmek için gerçek bir çaba sarf ediyordu. Eve hızla uğramasının ardından lokantaya beş dakika erken ulaştı.

Cosmo'da farklı bir kalabalık toplanmıştı. Beyaz şarap ya da martinilerini yudumlarken internet yazışması yapan yöneticiler, mezelerini atıştırıp buzlu biralarını iğerken zorlu bir mesainin akabinde gevşemeye çalışan inşaat işçileri, soğuk bira için uğrayıp en taze havadisleri alan civar sakini evli ve bekârlar daima burada hazır bulunurlardı.

Bar, donma noktasının yalnızca iki derece yukarısında servis yapılan řiře birasıyla ünlüydü. Cosmo, kendisinden evvelki idareci babası gibi hararet hususunda fanatikti. California'nın üzüm bağlarından elde edilen şarap asgari ölçütlerde ama yeterli sečenekti ve fıçı birası Chicago'da mayalandırılmaktaydı. Lokanta her gečen yıl daha da küçölüyormuş gibi

görünen jalapeno hamburgerleriyle nam salmıştı. Sophie'nin burayı sevme nedeni herhangi bir iddialı özellik arz etmemesiydi. Cosmo'nun yeri, bütün yöre sakinlerinin akşam kıyafetleri veya blucinlerle gelip kendilerini evlerinde hissettikleri rahat ve davetkâr bir mekândı.

Dekor, mekânın sahibi kadar eklektikti. Mobilyalar gösterişliydi parlak krom masalar kalın, siyah, minderleri olan sandalyelerle uyum içerisindeydi. İki duvar boyunca yumuşak puflar, küme küme kanepeler sıralanıyordu. Ve tavan cidden göz alıcıydı. Cosmo astronomiyi severdi ve neredeyse her gece barla ilgilendiği için gökyüzünü içeriye getirme kararı almıştı. Kemerli tavanı laciverte boyamış, gezegenlere benzeyen sarı dairelerle süslemişti ve kırılgan beyaz Noel ışıkları dizmişti. Işıklar açıkken, tavan onun kendi göz kamaştırıcı, yıldızlı gecesi oluverirdi.

Cosmo Sophie'yi kapıdan içeriye adım attığı saniyede fark etti. Onun dikkatini çekmek için adını yüksek sesle söyledi, ona bir öpücük gönderdi, sonra kalbinin Sophie için delice çarptığını göstermek amacıyla göğsüne birkaç defa pat pat diye vurdu. Sophie Cosmo'nun barı hakkında övgü dolu bir yazı yazdıktan sonra Cosmo Sophie'ye ilişkin özel bir düşkünlük geliştirmişti. Öpücüğünü pat patla ifadelendirdiğinde çok memnun olmaktaydı. Bu hareketiniyse herkesin görebildiği barın arkasından yapmayı sürdürmekteydi. Sophie bu gecenin konusuna bir diğerini daha ekledi istemsizce. Cosmo bir tahtanın üzerine büyük koyu renk harflerle, "Bundan böyle Kelly's Kök Birası yok," yazmıştı.

Sophie William Harrington'ı arayarak kalabalığın arasına karıştı. Onu arka tarafta, yumuşak bir pufun üzerinde otururken buldu. Harrington kaygılı görünüyordu.

"Bay Harrington?"

Harrington ayağa fırlayıp elini uzattı. "Siz Sophie Summerfield misiniz?" diye sordu. Sesinden ve halinden şaşkına dönmüş olduğu anlaşılıyordu.

Sophie onun bu tepkisine bir anlam veremedi. "Evet, benim," dedi. "Altı otuz demiştik."

"Evet, evet." Kafası karışmış görünerek ayakta durmaya devam etti.

Sophie, "Oturup başlamaya ne dersiniz?" önerisinde bulundu.

Sophie adamın karşısındaki pufa oturdu ve dijital ses kayıt cihazına uzandı. "Bunu ilk kullanışım, o yüzden lütfen sabırlı olun," dedi. Normalde böyle küçük, şık bir kaydedici inanılmaz derecede pahalı olurdu ama özellikle bu model indirime girmiş olduğundan aleti ucuza satın alabilmişti. Şirket harcamasına dahil olduğu için masraflın Bay Bitterman'ın karşılayacağından emindi Sophie. Ses kayıt cihazını adamla arasındaki masaya yerleştirmeden önce aletin şarjını kontrol etti.

Harrington kasıtlı olarak gözlerini Sophie'ye dikti.

Sophie, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Harrington, "Genç olduğunuzu biliyordum," dedi. "Sesinizden anlamıştım ama bu denli güzel olacağınızı beklemiyordum."

Sophie karşılık vermediğinde, "Beni gördüğünüzde şaşırdınız mı?" diye sordu Harrington.

Harrington iltifat edilmesini mi umuyordu? Sophie, "Websitenizdeki fotoğraflarınızı gördüm," yanıtını verdi. "Bu sebeple hayır, şaşırmadım. Neye benzediğinizi biliyordum. Neden başlamıyoruz?"

"İlk başta içecek bir şey istemezminisiniz?"

Harrington ısrarcı olunca, Sophie buzlu çay istedi. Harrington da kendine maden, suyu söyledi.

"Yarıştan önceki akşam kesinlikle alkol ya da kafein tüketmem. 5K'm ne kadar sürdüğünden haberdarsınız, değil mi? Üç milin üzerinde. Uyuşukluk edemem, yoksa zamanımı etkiler, sudan vazgeçemememin nedeni de bu."

"Niçin bana ilk yarışınızı anlatmıyorsunuz?"

Sophie bir saat boyunca ne başka bir soru sordu ne de başka bir söz söyledi. Harrington konuşmaya başlayınca susmak bilmedi. Eziyet verecek derecede sıkıcıydı; Sophie hoşlansa da hoşlanmasa da adam yirmi dört yarışın hepsini baştan sona ayrıntılarıyla anlatmaya kararlıydı.

Sophie'nin ses kayıt cihazı eski moda olsaydı, en az iki kaset gerekecekti. İyi bir muhabir konuşan kişinin sözünü keser ve görüşmenin denetimini eline alır, diye düşündü Sophie. Veya en azından söylediğini ne yapar eder dinlettirirdi. Kendince savunmasında Sophie adamın birkaç kez sözünü kesmeye çalıştı, fakat Harrington'ın tekdüze sesi uyku ilacı gibiydi. Sophie görüşmeden tamamen kopup haftasonu yapması gereken tüm olağan işleri düşünmeye koyulduğunda, Harrington onuncu yarışındaydı.

Adam sözlerini sürdürürken, Sophie Avrupa yolculuğuna ilişkin gündüz düşü kurmaya başladı. Önceden bir kez gitmişti, üniversiteden

mezun olduktan sonra, ancak Batı Avrupa'nın bir kısmını görmemişti. Bir dahaki sefere İspanya'yı ve Portekiz'i görmeye can atıyordu. Hoş bir ırmak gemisi gezintisi bu ülkelerin güzelliğini görmek için rahatlatıcı bir yol olabilirdi. Bu inanılmaz derecede dinlendirici bir tatil olurdu. Ya da belki de St. Barts'da yeni açıldığını vogue'dan okuduğu lüks kaplıcada kalacak bir yer ayırtırdı...

Gerçekler hızla bu düşüncelerinin önüne geçti. Bir veya iki ay gıdasız idare etme kararı almadıkça, hesabındaki paranın herhangi bir yere gitmek için uçak bileti satın almaya yetmeyeceği ortadaydı.

"Parlak kırmızı çorap giymeyi bir gelenek haline getirdim."

Sophie'nin dikkati tekrar Harrington'a yöneldi. "Evet, bundan bahsetmişsiniz. Kırmızı çoraplar, beyaz şort ve kırmızı tişört."

"Çoraplarım özel olduklarından bahsettim mi? Her birinin üst tarafında küçük birer şerit vardır. Yalnızca tek bir mağaza onlardan getiriyor ve ben yüz çiftten fazlasını satın aldım. Yoksun kalmak istemem," diye ekleyip omuz silkti. "Batıl inançları olan biriyim, sanırım. Tüm bunları kaydediyor musunuz?"

"Evet." Sophie ses kayıt cihazını işaret etti.

"Tamam, güzel. Biraz da su toplamış kabarcıklardan söz edelim. Okuyucular büyük olasılıkla onlar hakkındaki her şeyi bilmek isteyeceklerdir. Bazıları gerçekten kötüdür. Burada bir tane vardı..."

İşimden nefret ediyorum, en azından tam şu anda. Fakir olmaktan da gerçekten nefret ediyorum. Fakir olmaktan kim nefret etmez ki zaten?

sorusunu sordu kendi kendine Sophie. Belki Gandhi ve Teresa Ana

fakirliği kafalarına takmamışlardı ama her ikisinin de aziz oldukları göz önünde bulundurulmalıydı ve Sophie kesinlikle bir aziz değildi.

Harrington ayak merhemlerine dair söylevini soluk almak için durmaksızın bitirip, "Yarışlara dönelim mi? Şimdi on birinci yarışımın sabahı..." dedi.

Yüce Tanrım, hemencecik canımı al.

Yüksek sesle mi sızlanmıştı? Harrington Sophie'nin donuk bakışlarını ya fark etmedi ya da önemsemedi.

Sophie derin, canlandırıcı bir nefes aldı ve sanki yoga dersindeymiş gibi yaptı. Düşüncelerinden bütün negatif enerjiyi uzaklaştıracak ve sadece olumlu düşünecekti. Yarın akşam, anaokulundan beri en iyi iki arkadaşı olan Regan Buchanan ve Cordie Kan e ile yemek yiyecekti. Onları görmek için sabırsızlanıyordu. Regan iş seyahatindeydi, ancak bu gece geç saatte Chicago'ya dönüyordu. Cordie madde yapısında bulunan PhD konulu tezini hazırlamaktaydı ve Sophie iki haftayı aşkın bir süredir onu görmemişti. Harrington'ın konuşmasını bitirip beklentiyle kendisine baktığını anladığında arkadaşlarıyla nerede yemek yiyeceklerini düşünüyordu.

"Affedersiniz. Tekrar eder misiniz şu son..."

"Birine bakıp bakmadığınızı sordum."

Sophie, "Ah hayır, bakmıyorum," yanıtını vermesinin ardından ve Harrington diğeri bir kişisel soru sormadan önce çantasına elini sokup defterini çıkardı. "Telefonda, herkese açık olmayan türde bir projeye katılmak üzere davet aldığınızı dile getirdiniz ve bir denemeden söz

ettiniz. Zannedersem bunu Alfa Projesi olarak adlandırmıştınız. Tam olarak neyle ilgili konuşuyordunuz?"

"Bir proje veya bir deneme hakkında herhangi bir şey söylediğimi hatırlamıyorum." Harrington yanıt verirken bakışlarını masaya çevirdi; gerçeği söylemediği aşikârdı.

Sophie bunun üzerinde durmadı. "Tamam o zaman, bana öyle gelmiş olmalı."

Harrington masanın karşı tarafına uzanıp Sophie'nin ses kayıt cihazını aldığı anda Sophie defterini bir kenara koyuyordu.

"Bunu nasıl kapatabilirim?"

"Ben kapatırım."

"Hayır, işte buradan." Harrington bir düğmeye, sonra ötekine bastı. "İşte, artık kaydetmiyor. Size anlatacağım şeyin kaydedilmesini istemiyorum. Bu tam anlamıyla kayıt dışı. Muhabirler böyle derler, değil mi?"

Sophie, "Aslında..." dedi ama Harrington bir el sallamasıyla onun sözünü kesti.

"Hiç kimseye anlatmayacağınıza güveniyorum. Bu çok gizli bir iş." Harrington öne doğru eğildi ve neredeyse fısıldayarak ekledi: "Olimpiyat oyunları gibi. En azından bana açıklanan bu."

Sophie çantasını tekrar yanındaki sandalyeye koyup bütün dikkatini Harrington'a verdi.

"Olimpiyat oyunları nasıldır?"

Harrington kimsenin dinlemediğinden emin olmak için gergin bir şekilde etrafına bakıp konuşmasına devam etti. "Mükemmel bir durumdayım ve bak kazanmamın nedeni de bu."

Bu adam insanı deli ederdi. "Ne için hak kazandınız?"

"Deneme," açıklamasını yaptı Harrington. "Tıpkı Olimpiyat denemeleri gibi... Bilirsiniz, nitelikler. Bedensel muayene üç uzun gün sürdü ve test etmek için kanımın yarısını aldıklarına yemin ederim. Ah, buna ilaveten tüm vücudum tarandı ve MRI'ım da ölçüldü. Bütün bu testlerin neden gerektiğini bana söylemediler, fakat zirvedeki performansımı kısıtlayabilecek veya beni yetersiz kılacak damar genişlemesi ya da tıkanıklığı gibi herhangi bir sorunum bulunmadığından emin olduklarını sanıyorum." Gülümsedi. "Bu ciddi ortak olma amacıyla davet edilmek gibi bir şey. Yalnızca seçkin birkaç kişinin seçimi."

Maden suyundan büyük bir yudum alıp etrafa bakındığı sırada, "Umarım yanlış bir izlenim uyandırmıyorumdur. Yüksekten attığımı düşünmenizi istemem, ancak niye seçilmiş olduğumu anlayabiliyorsunuz, değil mi? Yani, sadece bakın bana," dedi.

Harrington pazularını sıksaydı, Sophie kalkıp ardına bile bakmadan oradan ayrılacaktı. Neyse ki Harrington bunu yapmadı.

"Ne için seçildiniz, Bay Harrington?"

Harrington, "William," diye düzeltti. "Lütfen, formalitelere gerek yok. Yakınlaşacağımızı şimdiden söyleyebilirim."

Bahse var mısın? Sophie gözlerinde çakan şimşekleri sabırsızlıkla bertaraf edip öfkesini sesine yansıttı. "Ne için seçildin, William?"

Bay Konuşkan aniden yan çizdi. "Esasında bundan bahsetmemem gerek."

"Bunu ortaya atan sensin."

"Farkındayım, ancak buna ilişkin konuşmamam lazım. Neticelenene dek."

Sophie ona baskı yapmamaya karar verdi. Bunun yerine saate baktı. Saat dokuza geliyordu. Harrington iki saati aşkın bir süredir kendisi, yirmi dört yarışı ve su toplamış kabarcıklarıyla alakalı aralıksız konuşmasını sürdürüyordu. Tüm bunlar kulağa o denli acayip geliyordu ki Sophie Harrington'ın bunları sırf onu orada tutmak için uydurduğunu düşünüyordu.

"Anlıyorum, William," dedi. "Eğer bu konuda konuşamıyorsan..."

Harrington, "Gizli kalmalı," deyiverdi.

Sophie başıyla onayladı. "Gizli kalmalı. Öyleyse burada bitirdiğimizi varsayıyorum. Görüşme için teşekkür ederim." "

Harrington garsonun dikkatini çekmek maksadıyla elini kaldırırken Sophie'ye, "Başka bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Zavallı garson, gözlerinde şimşekler çakarak, yaklaşık bir saattir onları izliyordu. Masaya hesap pusulasını bırakırken onlara düşmanca baktı. Bir buzlu çay ve bir maden suyu bir bahşışten fazlası etmiyordu.

Sophie'nin karnı açtı ama Harrington'la yemek yemek istemiyordu. Eve gidip ayakkabılarını çıkarıncaya kadar bekleyecek ve akşam yemeğini mikro dalga fırına verirken gevşeyecekti.

Harrington bir komplocu gibi fısıldayarak, "Ne yapacağımı sana söyleyeyim," dedi. "Yarın akşam benimle yemeğe çıkarsan, sana her şeyi açıklayacağım. Bunu yaptığina sevineceğini garanti ediyorum."

"Seninle yemeğe çıkacağıma mı sevineceğim yoksa söylemek zorunda kalacağını duyacağıma mı sevineceğim?"

Harrington gülümsedi. "Her ikisine de. İlgileniyor musun?"

"Üzgünüm. Yarın akşam ve pazar akşamı için önceden yemek planım var."

"O halde pazartesi akşamı?"

Sophie muhtemel iyiyle kötüyü zihninde tarttı. Harrington'ın yalnızca ve yalnızca kendisi hakkında konuşmasını bir akşam daha çekmek zorunda kalacaktı, ancak ya adam ona doğruyu söylüyorsa? Ya sadece seçkin birkaç kişinin katılacağı gizli bir kulüp gerçekten mevcutsa? Böyle bir kulübün amacı ne olabilirdi? Peki hepsinin süper atletler olmaları şartsa, bu bir tür süper erkek kulübü müydü? Ana fikir ne olabilirdi?

Çılgınlık. Çılgınca olmalıydı. Yine de...

"Evet, tamam, seninle akşam yemeği yiyeceğim, fakat..."

Harrington hevesle sordu: "Evet?"

"Akşam yemeğini burada, Cosmo'nun yerinde yiyeceğiz. Yedi otuz, pazartesi akşamı."

"Hayır, hayır, burada yemek istemiyorum. Seni beş yıldızlı bir lokantaya götürmek istiyorum. Belki Nuvay veya J'Adore. İkisi de mükemmeldir. Bana adresini ver, ben de seni yedide bir şoförle aldırayım. Kaygılanma." Harrington parmağını sallayarak ekledi: "Seni

dünyanın herhangi bir yerine akşam yemeğine götürmeye maddi gücüm yeter."

Sophie etkilenmemiş göründü. "Kulağa ne denli baştan çıkarıcı gelirse gelsin, ben hâlâ yedi otuzda burada yemek yemeyi yeğliyorum ya da hiç yememeyi, William. Kabul et veya vazgeç."

Harrington dudak büktü. "Bar yemeğinden hoşlanmıyorum."

Sophie büyük bir lokantada akşam yemeği yemeyi sevmesine karşın Cosmo'nun yerinde kendisini daha güvende hissediyordu ve William Harrington'ı da pek fazla tanımıyordu.

Harrington suskunluğundan ötürü Sophie'nin yerinden kımıldayamadığını sanmış olmalıydı.

"Ah, pekâlâ. Burada yeriz," diyerek ödün verdi. "Bu kadar güzel olmasaydın, sana katlanmazdım ama ben düzgün vücutlu sarışınların ve sendeki şu muhteşem mavi gözlerin tutkunuyum..." Neredeyse düşünmeden konuşurken uzaklara baktı. "Sersemleticisin." Omuz silkti. "Bunu daha evvel duyduğunu tahmin ediyorum." Bakışlarını Sophie'nin ayaklarına indirdi ve yavaşça vücudunda gezdirdi. "Bilirsin, Sophie, kadınlar genelde benimle birlikte olmak için zoru oynamazlar."

Sophie onun şehvetli sırıtmasını umursamamaya karar verdi. "Yarın yarıştan önce nerede buluşmak istersin?" diye sordu merakla.

Harrington'ın zaman ve mekânda karar kılması on dakika daha aldıktan sonra Sophie eve yönelmek için nihayet serbest kaldı. Yerinden kalkarken, Harrington ayağa kalkıp ona elini uzattı.

"Yarın görüşürüz öyleyse," dedi.

Sophie Harrington'ın elini sıktı. "İyi geceler."

Kol saatine göz atıp kapıya doğru yürüdü. O ana dek yaklaşık olarak üç saat geçmişti. Sophie bunun inanılmaz olduğunu düşündü. Şayet burada başka bir hikâye ihtimali olmasaydı, bu adamla bir saniye daha geçirmesi mümkün değildi. Adam tahammül edilemezdi. Düzgün vücutlu derken neyi kastediyordu? Ona sağlıklı görüldüğünü mü söylemeye çalışmıştı? Sağlıklı mı? Tombul mu? Yoksa aşırı kilolu mu? Oturduklarından beri iki dakikada bir Sophie'nin göğüslerine bakıp durmuştu. Peki ya güzel olduğunu düşünmeseydi, ona katlanmayacağına ilişkin yorumu da neyin nesiydi? Bir iltifat olabilir miydi? Bu adam akıl almaz ölçüde kabaydı ve egosu stratosferde bir yerlerdeydi.

Sophie eve vardığında sakinleşmişti ve içeri girip kapıyı arkasından sürgüledi. Cuma geceleri nadiren evde olurdu. İşin aslı, evde kaldığı son cuma gecesini anımsayamıyordu bile, bu yüzden zamanını en iyi şekilde değerlendirmeyi planladı. E-postalarına bakacak ve erken yatacaktı.

Fakat zamanın her zaman olduğu gibi nasıl geçtiğini anlamadı ve saat biri epey geçinceye dek yatmadı. William Harrington'la ikinci raundu için şafak vakti kalkmayacak olsaydı bir güzel uyurdu.

GÜNCE KAYDI 22

KUZEY KUTUP KAMPI

Brandon ve ben tekrar dışarı çıktık. Ayaz vardı, fakat biz soğuk ısırmasına karşı her önlemi aldık. Geçen hafta, Eric ve Kirk bu platoyu geçen bir kurt sürüsünün ayrımına varmışlar ve yaşadıkları yeri görmek için onları takip etmişlerdi. Brandon ve ben buna kanıt oluşturabilecek bir iz bulduğumuzdan emin olana dek görüntüleme teçhizatımızı kurmayacağız.

DÖRT

Harrington yarıştan iki saat önce görüşmeleri konusunda ısrarcıydı. Sophie'nin gözdelerinden biri olan fıskiye'nin önünde onu bekliyordu. Fıskiye, yüksek dallarından aşağıya çağlayan misali usul usul dökülen suyla bir salkım söğütü andırıyordu.

Sophie yaklaşırken, Harrington esnetme egzersizleri yapıyordu. Söylediğiyle örtüşen bir forma giymişti: Sophie'nin biraz fazlaca prova edildiğini düşündüğü beyaz koşu şortu, kırmızı tişört, siyah koşu ayakkabıları ve konçlarında ince beyaz şeritler bulunan kırmızı çoraplar. Harrington uzaktan laf yetiştirip önerilerde bulunurken, Sophie onun epeyce bir fotoğrafını çekti. Sophie sabah insanı sayılmazdı ancak Bay Kendiyle Meşgul onun fazla konuşmadığını ya fark etmemiş ya da umursamamış görünüyordu. Nasıl fark edebilirdi ki? Konuşmaktan veya emirler yağdırmaktan hiç vazgeçmiyordu.

"Varış çizgisinde fotoğraf makineni hazırlayacağından emin misin? Nerede bekleyeceğini biliyor musun? Varış çizgisinin bulunduğu caddenin karşısındaki basamakların en müsait yer olacağını sanıyorum. Önemli olan güzel bir resim çekmen, sen de böyle düşünmüyor musun? Özellikle baş sayfada yer alacağından ötürü." Soru sorarken, Harrington'ın ses tonu tizleşti. "Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Kontrol etmem gerekecek..."

Harrington Sophie'nin sözünü kesti. "Bana baş sayfa sözü verildi."

"Sana söz mü verildi? O zaman tahminimce..."

Harrington onun sözünü tekrar kesti. "İma edildi."

"Anlıyorum." Sophie anlamıyordu ama söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. İşin daha tuhafı, Sophie'nin yanıtı, Harrington'ı yatıştırmış görünüyordu.

Harrington, "Şimdi gelelim fotoğraflara," diye sürdürdü konuşmasını. "Hazır olmak zorundasın. Profesyonel bir fotoğrafçı bundan haberdardır. Resimleri niye senin çektiğine anlam veremiyorum doğrusu. Fotoğrafçılardan birini yanında getirmen lazımdı. Yaptığının farkında mısın? En azından başlangıç çizgisinde benim bir fotoğrafımı çektiğinden emin ol ve ben varış çizgisini geçtiğimde arkamdaki güneşe göre tam dik açıyı yakalamalısın. Açı tamamen dik değilse, dikkatli ol, yoksa bir parıldamayı çekersin ve bunu hiç istemeyiz, öyle değil mi? Fakat hazır olman gerekiyor, aksi takdirde pozu kaçırsın."

Sophie eğer Harrington bir kez daha ona hazır olması gerektiğini söylerse çılgılık atmaya başlayacağına yemin etti. "Evet, bunu dile getirdin." Neredeyse yirminci kez. "Ve seni temin ediyorum, hazır olacağım."

Harrington sanki Sophie konuşmamış gibi davrandı. "Ne yapabileceğimizi biliyorum. Kartvizitin yanında mı?"

Sophie çantasının dibinde bir tane kartvizit buldu ve ona uzattı. Kartvizitlerinde ne bir logo ne de bir iş adresi bulunuyordu, yalnızca adı ve cep telefon numarası yazılıydı. Kartvizitleri eski işini bıraktıktan sonra bastırmıştı. Harcadığı her doların karşılığını almaya çabalayarak çoğaltmadan önce onların hepsini kullanmaya kararlıydı.

Harrington koşu şortunun arka cebinin fermuarını açtı ve ince bir deri cüzdan çıkardı. Sophie'nin kartvizitini cüzdanına koyacakken aklına yeni bir fikir gelmişçesine duraksadı. Cüzdanını yeniden cebine tıkarken, "Bunu film ekibindeki birine vermeyi düşünüyorum," dedi. Bir dizine eğildi ve Sophie'nin kartvizitini sağ çorabına soktu. "Ben son tepeye yaklaştığımda o seni arayabilir. Biliyorsun, hazır olabilmen için."

Ne için hazır? Sophie sadece onun nasıl tepki vereceğini görmek amacıyla bu soruyu sormaya can atıyordu. Uygun olmayacağını varsaydı. Harrington şakadan anlayacağı pek benzemiyordu ve normal olarak sabahın bu saatinde Sophie de anlamazdı.

Harrington kollarını başının üzerinde gerdi, boynunun tutulmasından kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını çevirdi ve "Tamam, gitsem iyi olacak. İmza atmada birinci olmak hoşuma gidiyor ve daha da fazla gevşemem gerek. Esnemeye otuz dakika ayırırım."

"Tamı tamına otuz dakika mı?"

"Evet, elbette. Şaşkınlığa düşmekten hoşlanmam, bu nedenle en ince ayrıntısına kadar plan yaparım. Kusursuz olmanın önemine inanırım. Benimle ilgili makalende buna değinmek isteyebilirsin."

"Başlasan iyi olur o zaman... Eğer programına uymayı sürdürmek istiyorsan."

"Evet, haklısın."

Sophie yüksek sesle, "İyi şanslar," dilediğinde Harrington yolun aşağısına doğıru yavaş tempoda koşmaya başlamıştı bile.

Sophie'ye bir bakış fırlattı. "Şansa ihtiyacım yok. Yakında görüşürüz."

Sophie kısa süreliliğine de olsa ondan kurtulduğu için mutluydu. Üç blok ötedeki kafeteryaya geri döndü, iki fincan çay içti ve kendini yeniden insan hissederek yarışı seyretme amacıyla başlangıç çizgisine yöneldi.

Koşucular tişörtlerine iğnelenmiş numaralarıyla caddede toplanıyorlardı. Sophie kitlenin önünde olacağını zannettiği Harrington'nın fotoğrafını çekmek için fotoğraf makinesini hazırladı, fakat onu hiçbir yerde bulamadı. Başlangıç çizgisinin öteki tarafına geçti, boş bir bank buldu ve kalabalığın içinde Harrington'ı bulma niyetiyle banka çıktı. Hâla ortalıkta yoktu. Onun kırmızı tişörtü kalabalığın arasında ayırt edilmesini sağlamalıydı, ancak bugün kırmızı giyen kimbilir kaç kişi vardı?

Başlama fişeginin patlama sesi koşucuları pozisyon alarak koşmaya sevk etti. Yüzler denizi Sophie'nin önünden akıp gitti, ancak onlardan hiç biri William Harrington'a ait değildi. Sophie onu kaçırmıştı.

Sinirlenen Sophie kucağında fotoğraf makinesiyle banka yığıldı. Eğer Marrington yarışın başında fotoğrafının çekilmesi hususunda bu denli kararlıysa, neden önde yer almamıştı? Düzenleyiciler daha masalarına oturmadan evvel parka ulaşan ilk koşuculardan biri olması sebebiyle esasında iyi bir yer edinmek için bolca zamanı vardı. Öbürlerinin kendi önüne geçmelerine niçin izin verecekti ki? Sanki bir tür büyük karınca kolonisiymişçesine caddeden aşağıya doğru akın akın giden binlerce koşucu mevcutken, Sophie'nin herkesi tek tek görebilmesi imkânsızdı.

Sophie bir film ekibinin varlığına ilişkin belirti görmek için izleyici kalabalığına bakındı ama herhangi bir işaret göremedi.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Yarışın akışı dolambaçlı sokaklardan kıvrılarak Sophie'nin bulunduğu yerin yarım blok ötesinde sonlanıyordu. Genç kadın, kazananın belli oluşunu izlemek için varış çizgisine ilerledi.

Dakikalar sonra, Sophie birkaç blok uzakta köşeyi dönen bir şahıs gördü. O şahıs yaklaşırken kalabalık ona tezahüratta bulunuyordu.

Tamam, hadi bakalım, diye düşündü Sophie. Fotoğraf makinesini kaldırdı, varış çizgisindeki fotoğraf için hazırды.

Diğer yarışmacılar onun epey gerisinde görünürlerken, koşucu yaklaştıkça yaklaştı ve artık varış çizgisine yüz yardalık mesafedeydi.

Sophie daha iyi bir poz yakalamak için fotoğraf makinesini hafifçe indirdi. Ah. Kazanan William Harrington değildi. Sophie'nin daha önce hiç görmediği bir adamdı. Sophie hızla yaklaşan diğer koşuculara göz gezdirdi. Harrington onların arasında da yoktu.

Koşucular peş peşe çizgiye ulaştılar, fakat Harrington hâlâ yoktu. Ne birinci ne sonuncu ne de aralarda bir yerlerdeydi.

Adam adeta ortadan kaybolmuştu.

GÜNCE KAYDI 23

KUZEY KUTUP KAMPI

Eureka! Sürüyü saptadık. Altı yetişkin ve üç yavru. Alfa erkeği hemen ayırt edebildik. Sırtında uzanan küçük koyu yaması, kalın beyaz kürkü sayesinde tanımlanması bir hayli kolaydı. Fiziksel olarak da ötekilerden daha iriydi, Brandon inceleyeceğimiz bu yeni aileden etkilenmişti.

Alfa erkek olağanüstü güzeldi.

BEŞ

Akşam yemeğini ödeme sırası Sophie'ydi.

Regan, ailesinin beş yıldızlı oteller zincirinin en iyi halkası The Hamilton'da yemek konusunda ısrarcıydı. Atriyuma bitişik özel yemek salonlarından birinde yer ayırtmıştı. İki katlı pencereler Michigan Gölü'ne bakıyordu.

Regan önde, Cordie ve Sophie arkada masaya doğru yürürlerken Sophie, "Niye burada yememiz konusunda ısrar ettiğini anlamıyorum," dedi.

Regan, "Sana söyledim. Deniztarakları havamdaydım ve Şef Eduardo'nun onları hazırlayış biçimini seviyorum," açıklamasını yaptı.

Sophie bu açıklamaya kanmadı. Eduardo'nun deniztarakları hakikaten çarpıcıyken, Regan'ın orada yemek yemek istemesinin gerçek nedenini biliyordu. Ailesinin otelinde yerlerse, fatura sunulmayacaktı. Ödeme sırası Sophie'de olduğu için bu uygun görülmüştü.

Sophie, "Fakir olduğumu bildiğinden böyle yapıyorsun," dedi.

Bir garson Sophie'ye sandalye çekti. Sophie ona ısıldayan bir gülümsemeyle karşılık verdi, önerdiği menü için teşekkür ettikten sonra da tekrar Regan'a döndü.

"Bunu itiraf et."

Cordie, "Burada yemek yemekten hoşlanmıyor musun?" diye sordu. Menüsünün üzerinden Sophie'ye bakıyordu.

"Burada yemek yemeyi seviyorum ama sorun bu değil. Ben sadece Regan'in itiraf etmesini istiyorum..."

Regan, "Fakir olduğunu mu? Tamam. Fakirsin," dedi neğeyle.

Cordie başıyla onayladı. "Evet, öylesin. Çok fakirsin. Sersefil olduğunu söyleyebilirim, fakat bu tabirin bana bir anlam ifade etmediğini biliyorsun. Sersefil nedir?"

Sophie kaşlarını çatı. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Cordie. Regan, burada yeme nedenimizin benim fukaralığım oluşunu itiraf etmeni istiyorum."

Cordie, "Elbette neden bu," dedi.

Regan tatlı tatlı, "Evet, bu," onayını verdi.

Cordie menüyü masaya koydu. "Bunun için sinirlenmeyeceksin, değil mi, Soph?" Gülümsemesi bu olasılıktan fazla endişelenmediğini gösteriyordu.

"Benim fakir olmam hep senin hatan, Regan ve senin de, Cordie. Hayatımdan bütünüyle memnundum. Her istediğimi satın almak beni hoşnut ediyordu. Güzel bir arabam, limitsiz kredi kartlarım, insanı hayrete düşüren elbiselerim vardı ve bir tek tasam bile yoktu."

Regan, "Mutlu değildin," diyerek itiraz etti. "Evet, arabandan vazgeçmek zorunda kaldın ama yürümen araba kullanmandan daha iyi senin için. Sezon sonu dahi olsalar hâlâ güzel elbiselerin var. Kredi kartlarına gereksinim duymuyorsun ve hâlâ bir tek tasan bile yok."

Cordie gülmeksizin, "Yoksulluk seninle aynı fikirde," dedi.

Regan ona, "Kendini babanın parasından mahrum bırakman konusunda sana yardım etmemizi istedin," hatırlatmasını yaptı.

"Evet ama bu konuda bu denli hevesli olmak zorunda mıydınız? Bu kadar katı? Nadir bulunan bir Prada bluzu satın almanın nesi yanlış?"

Cordie, "Elbiseler göz kamaştırıcı, gelgelelim bluzun fiyatını ödemek için babandan para alman yanlış," dedi.

Regan, "Babanın sana verdiği para kanunsuz yollarla edinilmekteydi," diye ekledi.

Sophie su bardağına uzandı. "Bunu kesin olarak nereden biliyorsun? Her hangi bir suçtan hüküm giymedi hiç ve suçluluğu ispatlanana dek masum sayılmaz mı?"

Regan, "Gerçekten bilmiyorum," yanıtını verdi. "Bunu bize sen söyledin. Böylelikle Cordie ve ben sana yardım etmeyi kararlaştırdık."

"Fakir olmama mı yardım etmeye?"

"Doğru olanı yapmana yardım etmeye."

Sophie öfkeyle gözlerini kırptırdı ve arkasına yaslandı. "Fakir olmaktan cidden nefret ediyorum."

Cordie, "O kadar da kötü değil," dedi. "Benim yaptığını gibi bütçe yapmayı öğreneceksin."

"Ah lütfen, sen fakir değilsin. Babanın senin için kurduğu devasa bir vakıf fonuna sahipsin ve Kane Otomotiv artık ulusal. Senin sorunun nedir, biliyor musun? Parayı önemsemiyorsun, çünkü onunla oynuyorsun. Eşya... Satın almak istiyorum. Ah, Tanrım, sesim cılız çıkıyor."

Cordie itiraz edemeden önce Sophie konuşmasına devam etti. "Şu andan itibaren paradan söz etmeyelim. Açlıktan ölüyorum. Siparişimi vermek istiyorum."

Salon mum ışığı ve kristaller eşliğinde bir hayli hoş olmasına karşın üçlüden hiçbirinin şampanya isteği yoktu. Sophie salata ve çorba sipariş etti. Cordie ızgara piliç istedi ve Regan deniztarağı yerine ızgara peynir siparişi verdi. Hiçbiri buzlu çaydan daha sert bir şey içmek istemedi.

"Bir milyon yıl önce tam da bugün Briarwood Okulu'nda üçümüzün karşılaştığının farkında mısınız?" diye sordu Regan.

Cordie, "O gün benim kız kardeşlerim oldunuz," karşılığını verdi.

Regan Sophie'ye, "Bir limuzinle geldiğini hatırlıyorum," dedi. "Senin sarı saçlı, mavi gözlü bir prenses olduğunu düşünmüştüm."

Sophie, "Sen de bir limuzinle geldin," dedi.

Cordie güldü. "Babam beni eski kamyonetiyle getirdi."

Regan, "Sophie, planlarınla başımızı fazlasıyla derde sokardın," anımsatmasını yaptı. "İnsafsızca davranıldığını düşündüğün herkesin daima savunucusuydun."

Cordie, "hâla öylesin," dedi.

Regan, "Elbise dolabında kilitli kaldığımız anı hatırlıyor musunuz?" sorusunu yöneltti.

Cordie söze karıştı. "Hiç kimsenin bizi bulamayacağından emindik. Billy Miller'ın ceket cebinde bir şekerleme çubuğu keşfettiğimizde çok rahatladık, çünkü onu üçümüz arasında pay edersek günlerce hayatta kalacağımızı sanıyorduk."

Üçü çocukluk yaramazlıklarını anımsarlarken, bir anı bir diğerine yol açtı. Akşam yemeği servis edildi ve yemek her biri kendi gözde hikâyesini anlatırken silinip süpürüldü.

"Niye özel bir yemek salonunda yer ayırttığını merak ediyordum ama şimdi nedenini biliyorum. Gülmeyi sürdürürken çok gürültü yapıyoruz," dedi Cordie.

Regan, "Aiden bu salonu önerdi," dedi. "Gürültücü olduğumuzu söylüyor."

"Erkek kardeşin haklı."

"Aiden'la ne zaman konuştun?" diye sordu Cordie. "Eve gelmesi yakın mı?" Ne denli hevesle sorduğunun farkına varıp çabucak ekledi:

"Yalnızca merak ettim. Hepsi bu. Çok sıkıcı bir yaşantı sürdürüyorum. Düşünsenize... Sırf araç gereci havaya uçurmak isteyen çocuklara lise kimyası öğretiyorum ve öğretmediğim ya da ders planı hazırlamadığım zamanlarda tezim üzerinde çalışıyorum. Bunu neden yaptığımı artık bilmiyorum bile. Eğer bir öğrenci daha laboratuvarıma kola şişeleriyle birlikte Mentos getirirse, yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım.

Dışarıda heyecan verici işler yapan insanların olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyorum. Erkek kardeşlerinin üçü de oteller inşa ederek dünyayı dolaşıyorlar. Göz alıcı ve büyüleyici yaşamlar sürüyorlar ve ben onlardan haberdar olmayı seviyorum."

Sophie, "Onlardan değil, ondan," dedi. "Aiden'dan haberdar olmayı seviyorsun."

"Niye sevmeyeyim? En büyük ve bilgili olanı. Bu hafta sonu muhtemelen Avustralya çevresinde bir jet uçuşu falan yapıyordur. Dün öğleden sonra ve bugün bütün gün ne yaptığımı biliyor musunuz? Araştırma. Araştırma yapmak için kütüphaneye tıkıldım."

Sophie, "Ah, lütfen," dedi. "Cuma akşamımı oturup en iğrenç, benmerkezci, narsist adamın kendinden bahsetmesini dinlemeye ayırdım. Hem de bugün onunla parkta buluşup bir kere daha onu dinlemek için şafaktan önce kalkmak zorunda kaldım. Adı William Harrington. Patronum benden onun hakkında bir makale yazmamı istedi, fakat Harrington beni yarı yolda bıraktı."

Onlara 5K'yı ve Harrington'ın nasıl ortadan kaybolduğunu anlattı.

Cordie, "hastalandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Regan, "Belki heyecana dayanamamıştır," diye önerdi.

Sophie, "Hayır, sanırım, ne olduğunu biliyorum," dedi. "Yarıştan sonra yarış koordinatörlerinden birkaçıyla konuştum. Bana Harrington'ı tanıdıklarını ve onun asla kaydolmadığını söylediler. Yarışı kazanan Brett Mason adında bir yeni gelendi ve herkes onun ne kadar hızlı olduğundan bahsediyordu. Zannedersen, Harrington yarıştan önce bütün bu konuşmaları işitti ve yarışmadan korktu. Yirmi beşinci yarışını kaybetmeyi göze alamadı, bu yüzden kışı kırdı. Tüm zamanımı ona harcadığıma ve bu işin bir hikâye olmaksızın sonlanmasına inanamıyorum. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama onu bulup özür diletmekte kararlıyım."

Regan her iki arkadaşına da bakarak başını iki yana salladı. "İkiniz de neye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Sophie sızlandı.

Cordie iç çekti ve "Bırak, tahmin edeyim. Âşık olup evlenmeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsun. Senin için söylemesi kolay, sen mükemmel erkeği buldun tabi."

Regan'nın dudakları hülyalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, bu doğru. Alec gerçekten mükemmel," demesinin akabinde yeniden ciddileşiverdi. "Ama biz Alec ve benden söz etmiyoruz. Siz ikinizden bahsediyoruz. Özellikle evlenmek zorunda olduğunuzu düşünmüyorum. Âşık olmanız yeterli. Bir ilişkiye yer ayırmanızı öneriyorum, hepsi bu. İkinizin, istediğiniz takdirde, haftanın her gecesi başka bir erkekle çıkacağınızı biliyorum..."

Cordie, "Bize ince eleyip sık dokuduğumuzu söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Yo, yo, elbette hayır. Fakat sanıyorum ki siz, Alec hayatıma girmeden önce benim yaptığımı yapıyorsunuz. Yanlış erkeklerle flört ediyorsunuz. Onların hepsi... Bilmiyorum... Taşra kulübünden. Demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Regan arkadaşlarının reddedici kaş çatmalarını umursamayarak sözlerine devam etti. "İkinizin de gerçek erkekler ayarlamanızı istiyorum."

Sophie, "Gerçek erkekler..." diye yineledi.

Cordie aynı anda, "Tanımadığım kişilerle çıkmam," dedi.

Regan onların itirazlarına aldırmadı. "Alec'in pek çok arkadaşı mevcut. Şimdi bir de ortağı var. Gerçekten yakışıklı ve boşta. Sophie, onunla çıkmam gerektiğini düşünüyorum."

Bir ya da iki saniyeliğine Sophie Regan'ın şaka yaptığını sandı. Ciddi olduğunu ayımsadığında ise, "O FBI'dan..." dedi. "Benim onunla ilgileneceğimi sahiden düşünüyor olamazsın ki zaten onun da benimle ilgilenmeyeceği muhakkak. Babamın kim olduğunu anımsıyor musun?"

Regan omuz silkti. "Unutmadım ama bir FBI ajanıyla çıkmak, kanun uygulayıcısına duyduğun nefreti sona erdirmene yardımcı olabilir."

Sophie, "Nedir şimdi bu? Davranış değişikliği mi? Bir nefretim yok," diyerek itiraz etti. "Alec'i sevdiğimi, onun arkadaşları Gil ve John'dan hoşlandığımı bilirsın ki berikisi de kanun uygulama işinde."

"Gil emekli ve sen hem John'u hem de onu uzun zamandır tanıyorsun. Onlara alışkınsın, üstelik onlar babanı soruşturan ajanlarla çalışmıyorlar. Aynı şey değil halâ kin güdüyorsun. Şansını denemen gerektiğini hakikaten düşünüyorum. Adı Jack MacAlister ve ben, Alec'in bir buluşma için onunla konuşabileceğinden eminim."

"Şaka ediyor olmalısın. Şaka ediyor olman lazım. Ediyorsun, değil mi?"

Regan cevap vermedi. "Müjdemi isterim. Alec ve ben burada, Chicago'da yaşamak için bir yer arayacağız."

Sophie heyecanla sordu: "Daimi olarak mı kalacaksınız?"

Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Sophie gülümsemeden edemiyordu. Regan ve Alec, Alec FBI'ya katıldığından beri birkaç defa taşınmışlardı.

Cordie de heyecanlandı. "Bu nasıl oldu? Alec nakil için dilekçe falan mı verdi? Gizli görevden usandığını biliyordum, fakat nasıl..."

"Hayır, istemek zorunda kalmadı. .Son bir buçuk yıldır Chicago'daki vakalara bakmaktaydı, bu nedenle daire onu daimi olarak burada görevlendirmeyi karara bağladı. Yeni ortağı da aynı karar kapsamında."

Cordie, "O zaman onu şimdiden seviyorum," dedi.

"Eve gittiğinizde internete girip YouTube'u açın. Orada Jack MacAlister'ın adını tuşlayın Göreceksiniz."

Sophie, "Anlatsana bize," dedi.

"Ah, hayır. Görmeniz gerekiyor."

Cordie, "Neyi?" diye sordu.

"Videoyu. Size tek anlatacağım bu ve az önce Alec'in ortağını şimdiden sevdiğini söylediğin için sanırım onunla sen çıkmalısın."

Sophie, "Ah, hayır olmaz," dedi. "Cordie'yi karanlık tarafa çekme. Bu aileye bir FBI ajanı yeter."

Regan'ın gözleri parladı. "Demek ki Alec'i ailemize kabul etmişsin?"

"Ettiğimi varsayalım."

Regan bardağını kaldırdı. "Şerefe öyleyse... Aileye."

GÜNCE KAYDI 28

KUZEY KUTUP KAMPI

Kirk alfa erkeğe Ricky adını koydu. Ricky'nin kendine eş olarak seçtiği alfa dişiye Lucy diyoruz. Ricky ona pek düşkün. Ricky onun maskaralıklarına bir parça kıızıyormuş gibi görünürken, Lucy yaramaz ve oyuncu bir tavır sergiliyor.

Yetişkinler sabahleyin dışarı çıkıyor ve dönüşte avlarını Lucy ve yavrularına getiriyorlar.

Bu sabah onlar iyice uzaklaşıncaya dek bekledik, sonra Brandan ve ben yetişkinleri sakinleştirici ilaçla bayıltmak için dart silahları kullandık, izleme aygıtlarını ilıştirmek için süratle çalışmak zorunda kaldık. Kan örnekleri almak istiyordum ama Brandan yeterli zamanımız olmadığı konusunda beni ikna etti.

Epey uzak bir mesafede çömeldik ve dürbünlerimizle onları gözlemledik. Kokumuzu aldıklarını bilmemize karşın herhangi birinin bizi göremeyeceği kadar uzaktaydık. İlk uyanan Ricky oldu. Nihayet ayağa kalkabildiğinde, doğrudan doğruya bize baktığı besbelliydi. Ona yaptığımızdan haberdar mıydı? Sabit bakışları bana haberdar olduğunu düşündürdü.

Bize dişlerini gösterdi re rüzgâr onun hırlamasını kulaklarımıza taşıdı. içimde bir ürperti hissettim.

ALTI

Sophic ve arkadaşları yemek salonunda sohbet ediyorlarken, otel lobisinin diğer tarafında bir başka topluluk yer alıyordu.

Alec'in poker kulübü ayda bir kez Hamilton'da buluşuyordu.

Kulüpte bir düzine oyuncu vardı ve oyuncuların çoğu polis teşkilatındandı, fakat karmaşık iş programları nedeniyle her ay yarıdan fazla sayıya asla ulaşamıyorlardı. Yaz boyunca hava işbirliği ettiğinde, terasta toplanırlardı ve hava işbirliğine yanaşmadığında, otelin birinci katındaki barla bağlantılı özel bir salonda buluşurlardı.

Chicago Polis Departmanı'nın gözüne uyku girmeyen dedektifi John Wincott ve daima en son havadisleri öteki herkesten evvel öğreniyormuş gibi görünen emekli polis memuru Gil Hutton birer müdavimdi. Gil bu gibi günlerde alkol içmekten hoşlanmazdı, bu yüzden hep John'un atanmış şoförüydü, çünkü bir buçuk bira sonra John genellikle uyuklardı.

O akşam hava mevsim normalleri dışında sıcak ve rutubetli olduğu için barın sağındaki salonda toplandılar. Jack geldiğinde, Gil ve John zaten masadaydılar.

Gil, "Bu anormal sıcaktan nefret ediyorum," yorumunu yaptı.
"Yağmurdan da nefret ediyorum."

Jack, "Her zaman sıcaklığı soğuktan üstün tutacağım," dedi. Gömleği terden beneklerle kaplıydı ve koyu renk saçları ıslaktı.

Köşede küçük bir bar vardı ve daima tıklım tıklım olurdu. John, "Bana bir bira getirir misin?" diye seslendiğinde Jack kavradığı Diet Pepsi'yi açmaktaydı.

"Seni neredeyse tanıyanıyamacaktım, Jack," dedi Gil. "Keçeleşmiş, karmakarışık, uzun saçların ve sakalın yokken adama benzemişsin."

John, "Adama benzemek mi?" diye yineledi. "Onun bir film yıldızına benzediğini düşünüyorum. Dur yahu, ben film yıldızı mı dedim? İnternet yıldızı demek istemiştım."

İki adam sıkı bir kahkahaya ortak oldular. Jack John'a birasını uzattı, kendi Pepsi'sinden bir yudum aldı, sonra o iki adamın çaprazındaki sandalyeye oturdu. "Anladığım kadarıyla YouTube daki videoyu izlemiştınız."

John sırtarak, "Şimdiye dek aşağı yukarı on kez," dedi. "Eskiyeceğini hiç sanmıyorum."

Gil dümdüz bir yüz ifadesiyle, "Sinematografiyi gerilimli olduğu kadar merakta bırakıcı buldum," dedi.

John başıyla onayladı. "Onu IMAX'da gösterecekleri kulağıma geliyor."

Sandviç yığılı bir tepsi taşıyan Alec tam da John'un yorumunu işiteceği vakit içeriye girdi. Jack'e, "YouTube mi?" sorusunu yöneltti.

Üç adam da başlarıyla onayladılar. Gil olacakları önceden bilme hünerine sahip bulunduğundan, Alec ona bunun unutulmasının ne kadar süre alacağını düşündüğünü sordu.

Gil bu sorunun yanıtını düşünürken kafasını kaşıdı. "Başka bir video gündeme oturmadaan evvel en fazla birkaç gün veriyorum. Tatilini uzatman gerekmiyor."

"Zorunlu tatilden haberin var mı?" Jack'in şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

"Elbette. Daima parmağım nabızdadır, Jack." Bileğine hafifçe vurdu.

"Nabızda."

Alec başıyla onaylayarak, "Böylelikle en fazla bir hafta içerisinde işe geri döneceğiz," dedi.

John, "jack bir tako veya herhangi bir şey siparişi veriyorken başka birisini vurma gereksinimi duymadıkça," dedi neşeyle. "Yada..."

Jack iç çekti. "Ya da ne?"

"Ya da iletişim ağlarına yakalanmadıkça."

Jack, "Ah, lanet olası," diye inledi.

John Jack'in tepkisinin gülünç olduğunu düşünüp gözünden yaşlar gelinceye dek güldü.

Jack, "Bundan bahsetmeyi sürdüreceğiz miyiz?" diye sordu.

Gil, "Muhtemelen hayır," dedi.

"Poker oynamak için buradayız, değil mi?" diye sordu Jack. "Kimi bekliyoruz?"

Gil, "Vicelıları," yanıtını verdi.

Alec, "Hepsini mi?" diye sordu. Buzdolabından hafif bir içki almak için barın arkasına doğru eğildi.

"Hayır, yalnızca Woods ve Zalmer." Gil onların adlarını söylerken gülümsedi. Viceli heriflerin çoğu iyi kâğıt oyuncularıydı, ancak Woods ve

Zahner istisnaydı. İkisi de berbattı. İşin eğlenceli tarafı, hiçbiri bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Kaybedişlerini mütemadiyen kötü şansa bağlıyorlardı ve öteki oyuncular onları aydınlatma ihtiyacı hissetmiyorlardı.

John, "Aiden'dan ne haber?" diye sordu.

Alec, "Bu akşam gelemiyor," dedi. "Otel işiyle ilgili olarak hâlâ Sydney'de."

Ortak bir rahatlama iç çekişi yükseldi masadan, çünkü Alec'in kayınbiraderi şampiyonluğu kimseye yar etmiyordu. Oynadığında, genellikle kazanıyor; özellikle de şanslı günündeyse hemen hemen her el açıyordu.

Jack'in cep telefonu çaldı. Jack arayanı gördüğünde gülümsedi, yanıtlamadan önce masadan kalktı, pencereye doğru yürüdü ve dinlerken dışarıdaki yağmuru seyretti.

John, "Bir kadın olmalı," yorumunu yaptı.

"Ah..."Gil iç çekti. "O günleri hatırlıyorum."

Kapı çalındı ve Regan kapıyı açıp başını salona uzattı. "Sohbetinizi kısa bir süreliğine bölebilir miyim?"

Regan aceleyle kocasının yanına giderken Gil ve John ayakta duruyorlardı. Alec'i eğilip Regan'ın kulağına, kızarmasına neden olan bir şeyler söylerken izlediler. Gil gözlerini devirdi. Alec ve Regan bir seneyi aşkın bir süredir evliydi ama hâlâ yeni evlilermiş gibi davranıyorlardı. Gil bu sevdalı davranışından ötürü Alec'i kınayamazdı. Regan bir hayli cazibeliydi: Koyu saçlar, güzel gözler, biçimli uzun bacaklar. Gil Alec'in - herhangi bir erkeğin vurulabileceği Regan'a niye vurulduğunu anlıyordu.

Regan gösterişli bir iş kadınıydı iyi bir kalbe, yumuşak ve nazik bir ruha, hemen hemen Alec'inki kadar çarpık bir espiiri anlayışına sahipti. Birbirleri için yaratılmışlardı.

Regan bilgilendirmek için birkaç dakikalığına Gil'le John'la söyleşti. Her ikisini de Alec'i tanıdığından ve onların iyi arkadaşlar olduklarına kanaat getirdiğinden beri tanıyordu. Jack'le de konuşacaktı, fakat Jack sırtı dönük vaziyette telefonla konuşmaktaydı. Regan bir akşam yemeği partisinde onunla karşılaşmış ve ondan etkilenmişti. Alec'in Regan'a anlattığına göre Jack yaptığı işlerde kesinlikle çok iyiydi. Alec ondan daha iyi bir ortak bulamayacağını ve böylece Regan'ın endişelenmemesi gerektiğini de söylemişti. Regan YouTube'daki videoyu görmüş ve hoşnut olmuştu. Onun bu kadar soğukkanlı olması korku verici olsa da diğer taraftan. Jack gizli göreve alıştı. Regan Jack ve Alec'in mükemmel ortaklar olduklarına karar veridi. Birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı.

Regan tam, "Sophie'nin bir yardıma ihtiyacı var," derken Jack telefon konuşmasını bitirip arkasına döndü.

İleriye doğru yürüdü. "Merhaba, Regan. Seni yeniden görmek ne güzel. Sophie kim?"

"Ona Sophie'den söz etmedin mi?" John bu soruyu Alec'e sordu ve gülmeye başladı.

Alec, "Bana kimse söylemedi," dedi.

"John, bu denli gülünç olan nedir?" Regan John'a, kendi karısının ona her kızıışında gönderdiğiyle neredeyse aynı bakışı gönderdi.

John, "Biliyorsun...Onun..." diyerek söze başladı, sonra yardım için Gil'e baktı. John Sophie'nin kötü şöhretli babası hakkında bir şeyler

söylemeye başlamıştı, ne var ki zamanında durdu. Regan Sophie'nin koruyucusuydu.

Regan, "Onun ne?" dedi.

Jack, "Neler oluyor?" diye sordu.

Gil, "Kaçırdın," dedi. "Sophie'yi tanımıyorsun. O başka bir şey. Şayet otuz yaş daha genç ve on beş kilo daha hafif olsaydım..."

John, "Yine de şansın olmazdı," dedi. "Sophie polis veya FBI'dan bilhassa hoşlanmaz..." açıklamasını yaparken Jack'e baktı.

Gil, "Ya da herhangi bir yasa uygulama organından. Biz istisnayız," dedi. "Bizi sever."

"Hakikaten hiç söz etmedin mi ortağına Sophie'den, Alec?" John bu gerçeği idrak etmede zorluk çekiyordu.

Alec, "Asla konuşulmadı," dedi.

Gil, "Burada raydan çıkıyoruz. Regan'a dönelim, olur mu?" dedi.

John, "Evet, tamam," onayını verdi. "Sophie'nin yardıma ihtiyacı olduğunu mu söyledin? Ne tür bir yardım? Yasal mı yoksa yasaya aykırı mı?" diye sordu Regan'a.

Regan kocasına yaslandı. "Senin konuya nasıl baktığına bağlı. Sophie Gil'in yardımına gereksinim duyuyor."

John başıyla onayladı. "Daha fazlasını söyleme. Anlıyorum."

Jack birinin ona açıklamada bulunmasını beklemeye devam etti. Bu konuşmada hayati önem taşıyan bir hususu kaçırdığını biliyordu. Gil ve John'u uzun süredir tanımıyordu ve sadece son üç görevdir Alec'in ortağıydı, o nedenle bunun bir şaka olması gerektiğini aklından geçirdi.

Ana bardan gelen kahkahayı işittiler, bir saniye sonra kapı açıldı ve Sophie içeriye girdi.

Vay vay vay. Jack diyaframına sert bir darbe almış gibi hissetti kendini. Sophie'nin görünümü onu serseme çevirdi. Uzun sarı saçları her attığı adımla omuzlarında dalgalanıyordu ve vücudu Tanrım! vücudu bütünüyle kusursuzdu. Bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren anlamsızca yüksek topuklular giymişti ve ipek elbisesinin akışkan kumaşı her kıvrımını açığa vuruyordu. Kusurları olsaydı da Jack onları bulamazdı, çünkü Sophie'nin Regan'a doğru yürürken kalçalarını seksi biçimde oynatışı Jack'i kendinden geçiriyordu.

Sophie yanağına kondurduğu öpücükle ilk başta Alec'i selamladı, sonra hormonları köpüren erkek çocuklar misali ona sırttan John ve Gil'e gülümsemek için döndü.

Regan onu Jack'le tanıştırdı. "Bu benim en iyi arkadaşım Sophie Rose."

Sophie Jack'e gülümseyip merhaba dedi ama diğer taraftan onu kaale almadı. Bu tuhaftı... Jack kadınlar tarafından umursanmamaya alışkın değildi. Kadınları severdi, kadınlar da onu severlerdi. Alec ona oyuncu diye hitap ederdi, fakat Jack öyle olduğunu düşünmüyordu. Ismarlama ilişkilere inanmıyordu ve evlilik, arkadaşları için uygun olabiliyorken ona uymuyordu. İsteddiği şeyi istediği vakit yapmak maksadıyla özgür olmaktan hoşlanıyordu ve flört ettiği kadınların bunu anladığından emin oluyordu. Bu gerçek, pürüzleri azaltıyordu. Onun uyguladığı yöntemi tam olarak algılayan erkekler kadar kadınlar da mevcuttu.

Sophie masada Gil'in yanına otururken, Jack onu seyretti.

Sophie, "Gil, sormaktan nefret ediyorum..." diye söze başladı.

"Gereksinim duyduğun nedir, aşkım?"

"Dairemi tekrar temizlemek size bir sakınca doğurur mu?"

"Elbette doğurmaz. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ofisine ne elersin? Orasının da iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyor musun?"

Sophie bu konu hakkında birkaç saniye düşündü ve tam hayır demek üzereyken Regan onu dirseğiyle dürtüp fısıldadı: "Fena olmaz, değil mi?"

"Evet, tamam. Kabinimi de temizlerseniz, minnettar kalırım. Sizin için hangi saat uygundur?"

Gil, "Yarın öğleden sonra dört suları nasıl? Dairenden başlayacağım," açıklamasını yaptı. "Ve eğer bekleyebilirsen, pazartesi akşamı beşten sonra ofisini temizleyeceğim. İşine yarar mı?"

Sophie başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Size çok çok teşekkür ederim. Bunu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Gil kaşlarını komik biçimde kaldırdı. "Bir şeyler düşüneceğiz."

Sophie güldü. "Hadi, Regan. Cordie Viceli iki adamla barda. Öbür müşterileri korkutuyorlar."

Alec karısı ve onun arkadaşına kapıyı açtı, Regan'ın yanından geçerken söylediği bir söz üzerine gülümsedi. Sophie ise kapıdan çıkıyorken omzunun üzerinden Jack'e baktı. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Kahretsin. Onun cinsel istek uyandıran gülümsemesi, Jack'e amaçlandığını düşündüğü darbeyi indirdi. Sophie Jack'in ağzını açık bıraktı.

Jack bir yanıt düşünemedi Sophie gitmişti. Nasıl yutkunduğunu hatırlamaya çalışırken birkaç saniye boyunca gözlerini kapıya dikti. Nihayet kendine geldi ve Sophie'nin biriyle ilişkisi olup olmadığını sormak için Gil'e döndü.

Sandalyelerine yayılmış onu izleyen John ve Cull budala gibi sırtıyorlardı.

Jack, "Ne?" diye sordu.

Gil, "Güzel, değil mi?" dedi.

Jack, "Evet, güzel," onayını verdi.

O sırada Woods ve Zahner, Alec'in peşinden salona girdiler. İki yardımcı polis sanki bir dövme salonuna sahiplenmişe benziyorlardı. Boyun ve kolları rengi atmış çizimlerle kaplıydı. Woods'un iki elinde iki bira şişesi vardı ve Zahner bir kâse dolusu kaju taşıyordu.

John gülmeye başladığında Zahner, "Neler oluyor?" diye sordu.

Gil, "Jack az önce Sophie'yle tanıştı," açıklamasını yaptı.

Zahner kocaman gülümseyerek, "Öyle mi? Demin mi?" dedi.

John gönüllü oldu. "Sophie evli değil."

"Regan da şu sıralarda onun kimseyle çıkmadığını söylüyor. İlgilenir misin?"

Jack bir sandalye çekti ama oturmadı. "Onun nesi var?"

Zahner, "Jack bilmiyor mu?" diye sordu.

Woods, "Anlaşılan o ki bilmiyor," dedi.

Jack, "Onun nesi var?" diye yineledi. "Üç ya da dört kez mi evlenmiş? Bir cinayetten kefaletle mi kurtulmuş? Ne?"

Alec yanıtlamayı üstlendi: "Asla tutuklanmadı."

John ekledi: "Doğru dürüst bir vatandaş."

Woods, "Gerçek bir sevgili," dedi.

Jack sadede gelinmesini isteyerek, "Ve?" dedi.

Zahner, "Ve ateşli, adamım, ciddi ateşli," dedi.

Alec, "Adı da Sophie Rose," dedi.

Sophie'nin göbek adının Rose olmadığını açıklamak üzereydi, fakat John başını iki yana sallayıp elini yukarı kaldırdı. "Bekle!.. Bekle..."

Jack aniden irkildi.

Arkasına yaslanıp iki elini havaya kaldırırken John kahkahayı patlattı. "İşte, budur."

Jack kaşlarını çatı. "O, Bobby Rose'un kızı mı?"

Woods sözcükleri uzatarak konuştu. "Jack boşuna FBI ajanı değil."

Zahner ona hatırlattı. "Jack bunu senin çözdüğünden daha çabuk çözdü."

Gil, "Kendi yüzünü bir görebilseydin, Jack, felç geçirdiğini zannederdin," dedi.

Jack sandalyesine yığıldı. Adeta şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. "Onun dairesini temizlemek de ne oluyor? Dinleme aygıtlarını mı arıyorsun?"

John Gil'in yerine yanıtladı. "Bu doğru."

"Her ne zaman arasam, onları buluyorum."

Jack, "Onları kim yerleştiriyor?" diye sordu.

Alec, "Keşfetmeye çalıştım," dedi. Artık gülümsemiyordu. "Hiçbir ajans üstlenmeyecektir, fakat tahminde bulunmak zorundayım..."

Zahner, "FBI mı?" diye önerdi.

"Hayır, kesinlikle FBI değil." Alec ısrarcıydı.

Woods başıyla onaylayarak, "CIA olduğunu düşünüyorum," dedi.

John, "IRS'tir," dedi. "Evet, kesinlikle IRS."

Gil, "ATF," dedi. "Mutlaka ATF." Woods, "FDA," dedi.

Alec, "Benim tahminim sözü edilenlerden hiçbiri. Biz kâğıt mı oynuyoruz yoksa ne?" diye sordu.

John ilk eli dağıttı ve Jack'e bakıp sordu: "Onun telefon numarasını hâlâ istiyor musun?" Jack cevap vermedi.

GÜNCE KAYDI 32

KUZEY KUTUP KAMPI

Eric ve ben birkaç kan örneği almayı başardık.

Kuzey kutup kurtları şimdiye dek insanlar tarafından avlanmamıştır, bu nedenle diğerlerine nazaran güveniyorlar. Gözlerini dikip bakıyorlar ama ne geri çekiliyorlar ne de saldırıyorlar. Onlar meraklı yaratıklar ve bizim kokumuz onlara ilginç geliyor olmalı.

Dün hazin birgündü. Lucy'nin yavrularından biri öldü. Sebebini öğrenmek istememize rağmen Brandon müdahale etmememizde diyor. Sürünün kayıpla meşgul olurkenki dinamiğini seyretmek istiyor, o yüzden otopsi yapmayacağız. Ricky bu konuda bir hayli dayanıklı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi besin toplamak için kampı terk etti.

Eric ve benim incelemekte olduğumuz kan, henüz tanımlayamadığımız bir hormon içeriyor ve Ricky'nin, bu hormonun yüksek seviyelerine sahip olduğu anlaşıyor. Bunu daha fazla araştırmak için can atıyorum.

Brandon keşfimizle ilgilenmiyor. Önceden onaylamadığı herhangi bir etkinlikten biraz korkmuş gibi gözüküyor. Kirk olan bitene kayıtsız, her akşam, sürünün her bir üyesi hakkında bol bol not yazıyor.

Ben de günlüğüme, yazabildiğim sıklıkta, yazıyorum. Kendi deneylerimi yapmaya başlamak için sabırsızlanıyorum ama kara kış başlayıncaya dek beklemeliyim.

YEDİ

Sophic William Harrington'la geçirdiği saatlere geri denemiyordu, fakat kendisine en azından bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Yarıştan sonra onu aramak bir saatten fazla zamanını almıştı.

O sabah dairesine yürüyerek dönerken Harrington'ın evinden aramayı denemişti. Telesekreter devreye girmiş ve Sophie ona aramasını rica eden bir ileti bırakmıştı. Endişeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı, öfkeli değil. Ama Sophie öfkeliydi. Bir insan nasıl bu denli kaba olabilirdi? Ya pazartesi akşam yemeğine ne demeliydi? Planın suya düşmüş olduğunu varsaydı.

Pazar sabahı hâlâ ondan haber yoktu. Sophie ev numarasını tekrar aradı. İki kez çalmasının ardından bu telefon numarasının artık kullanılmadığını duyuran mekanik sesle karşılandı. Yanlış numarayı tuşladığını düşündü, ancak ikinci kez denediğinde aynı iletiyi aldı. Onun cep telefonunu araçlı ve bir başka mekanik ileti aldı. Numara servis dışıydı.

Sırada Harrington'ın vvebsitesi vardı. Sophie siteye ilk baktığı zaman, onun ziyaretçilere bir yorum bırakma yeri sağladığını keşfetmişti. Siteye girip bir yazılı ileti bırakmaya karar verdi. Adresi yazdı. Harrington'ın websitesi artık orada değildi. Hızlı bir arama yaptı ve hiçbir iz bulamadı. Harrington gibi bir site mevcut değildi.

Tamam, Şimdi durum gerçekten esrarengizleŐiyordu. Sophie konuyu kapatmadan önce onunla bağlantı kurmak için son bir çaba göstermekte karar kıldı. Cuma akşamı gerçekleŐen görüşmede Sophie'ye verdiği ev adresine göre Harrington fazla uzakta oturmadiğından, Sophie o adresteki binaya yürüyerek ulaŐma, kapıyı alma ve bazı yanıtları sorma kararı aldı.

Harrington'ın adresi Sophie'nin tahmin ettiğinden çok daha uzaktaydı. Bu, Sophie'nin kırk beş dakikasını aldı ve Sophie'yi topuklularını deėiŐtirmeyi unuttuğu için yirmi dolarlık bir taksi yolculuğuna zorladı.

Harrington ayrıcalıklı bir muhitte yaşıyordu. Yansıtmalı ve renkli pencereler bulunan apartmanı gösterişli ve moderndi. Kusursuz, gri bir üniforma giyen kapıcı Sophie'nin içeri girmesine izin verdi. Kısa bir koridor, mermer zeminleri ve beyaz ketenle kaplı duvarları olan saray yavrusu bir lobiye varıyordu. Çok kısa sa tıraŐlı ve son derece kaslı yapıda, otuzlarında bir adam Sophie'yi karŐılamak üzere aceleyle granit tezgâhın arkasına geçerken kravatını düzeltiyordu.

Sophie onun ya eski bir asker ya da bir vcutu olduğunu düşündü. Adam Sophie'ye Temel Reis izgi filmindeki Kabasakal'ı anımsattı. Gözleri kafasına göre, kafası da devasa omuzları ve kollarına göre çok küçük görünüyordu. Resepsiyoncuların arkadaş canlısı olmaları beklenirdi ama Kabasakal iş yönetmeliğini okumamıŐ olmalıydı. İfadesiz bir yüzle gözlerini Sophie'ye dikip onun konuşmasını bekledi. Tertemiz, koyu renk bir pantolon ve çizgili bir gömlek giymişti. Sophie adamın olumsuz bir davranıŐta bulunmadığını düşünmek istedi. Belki de adam,

apartmanın güvenlik ekibine mensuptu ve sadece asıl resepsiyoncunun yerini dolduruyordu.

Güvenlik etkileyiciydi. Sophie on dört ayak yüksekliğindeki tavanın her köşesinde yer alan kraliyet pervazına sokulmuş kameraları fark etti. Resepsiyon tezgâhının arkasındaki kapının açıldığı yerde, bilgisayarların apartmana giren herkesi kaydettiği bir güvenlik merkezi olması olasıydı.

Adam, kaş çatışıyla büyük tezat oluşturan, hayrete düşürücü biçimde hoş sesiyle, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. William Harrington'ın dairesini arayıp ona Sophie Summerfield'in kendisiyle konuşmak istediğini söyleyebilir misiniz, lütfen?"

Adam, Sophie'nin omzunun üzerinden, caddeye ulaşan koridora göz gezdirerek, "Burada değil," dedi.

Sophie adamın zahmet etmek mi istemediğini yoksa Harrington'ın sahiden mi evde olmadığını ayırt edemedi.

"Lütfen, yalnızca emin olmak için arayın."

"Evde yok." Adamın sesi artık hoş değildi.

Sert bakışları Sophie'yi etkilemedi. "Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Hayır." Adam yeniden girişe doğru baktı.

Kapıcının onu kaba davranırken yakalayacağından mı endişeleniyordu? İnsanların izlenimlerine ilişkin endişelenecek bir tipe benzemiyordu.

"Bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, Bay Harrington geri dönene dek burada beklemeyi düşünüyorum."

"Bu, söz konusu dahi olamaz."

"Niye?"

"Bay Harrington uzun bir süre evde olmayacak. Valizlerini hazırlayıp Avrupa'ya gitti. Ne zaman döneceğini söylemedi."

"Neden bana söylemediniz, ben ilk..."

"Sakinlerimizin mahremiyetini koruyoruz."

"Bay Harrington'la temasa geçebileceğim bir yol var mı? Onun programından ya da Avrupa'da kaldığı yerden haberdar mısınız?"

"Hayır, değilim. Haberdar olsaydım bile size veya başka herhangi birine malumat veremezdim. Söylediğim gibi sakinlerimizin mahremiyetini koruyoruz." Ara vermeksizin ekledi: "Size çıkışı göstermemi ister misiniz?"

Sophie mesajı aldı. Ona yanıt vermedi, sadece arkasını dönüp gitti. Kapıcıya masadaki adamın ne kadar kaba olduğunu söylemeyi düşündü, fakat kapıcı ne yapabilirdi ki? Hiç kuşkusuz, adamın kaba olduğunu zaten biliyordu.

Sophie fazladan mil kat ettiğini duyumsadı. William Harrington'la işi şimdi resmen bitmişti.

Sophie nakit için çantasını didik didik aradı. Kendi dairesine dönmek için bir taksi tutmaya yetecek miktarda vardı, fakat onu harcarsa, haftanın geri kalanında parasız kalacaktı ve dolabında sakladığı "para çantası fonu"ndan daha sonra ödünç almak zorunda kalmayı kesinlikle

istemiyordu. Yürümenin kendisine iyi geleceğinde karar kıldı. Dahası, yol boyunca vitrinlere bakabilirdi.

Saat henüz üç olmamasına karşın Sophie apartmanının kapısından geçerken, Gil halihazırda onu bekliyordu. Apartmanın, Harrington'ınki ayarında bir güvenliği yoktu, gelgelelim, Sophie'ye göre burası yine de güvenliydi. Her köşede kameralar yoktu ama bir kapıcı, sağlam kilitler ve çalışan ziller mevcuttu.

Kapıcı, Gil'i tanıyordu ve lobide beklemesine müsaade ediyordu. Sophie içeri girdiğinde Gil The New York Times okuyordu.

Dinleme aygıtlarını bulmak filmlerde görüldüğü kadar kolay olmuyordu. Vakit ve ihtisas gerektiriyordu. Neyse ki Gil bir profesyoneldi ve nereye bakacağını bilirdi. Her muhtemel saklama yerini daima tekrar tekrar kontrol ederdi. Onların rutini basitti. Sophie televizyonu açar, hop diye kanepeye oturur ve Gil her tarafı temizleyinceye dek orada kalırdı. Gil araştırırken, ikisi de konuşmazlardı.

Gil bu sefer üç aygıt buldu. İkisi standart dediği türdendi ama üçüncü aygıt gibisini daha önce hiç görmemişti. Sophie'ye Alec'in bunu görmekle ilgileneceğini söyledi.

Gil işini bitirdiğinde saat altıyı geçiyordu ve Sophie randevusu için giyinmekte acele etti. Saat yedide evinden alınacaktı. Arkadaşı Jeffrey Oakley ile bir hayır işi toplantısına katılacaktı. Sophie kimseyle çıkmadığında ve bir kavalyyeye ihtiyaç duyduğunda Jeffrey'nin kendisine eşlik etmesinden hoşnut olurdu. Jeffrey bir lokum kadar tatlı ve yumuşaktı; Regan'ı yıllardır karşılıksız sevmekteydi, fakat Regan Alec'le evlendiğinden beri karşılıksız sevgisini Cordie'ye yönlendirmişti.

Cordie'ye olan aşkını sürekli olarak itiraf ediyor, Sophie de halinden anlayıp duygularını paylaşarak onu dinliyordu.

Sophie'nin kendi aşk hayatı çorak, boş bir arazi gibiydi ancak genç kadının kafası rahattı. Şimdiki yaşantısında bir aşk karmaşıklığına ihtiyacı yoktu.

O her zamanki uğursuz aramalar pazartesi sabahı erkenden başladı. İlk arama gelmeden önce Sophie'nin, çantasını kabin masası çekmecesine koymaya bile vakti olmadı.

"Sophie Rose mu?" Boğuk bir ses adını fısıldadı.

"Sophie Summerfield," diyerek doğruladı genç kadın. "Kimsiniz?"

"Benden saklanamazsın."

Sophie sert bir biçimde tekrarladı: "Kimsiniz?"

"Baban paramı aldı, fakat bu yaptığı yanına kâr kalmayacak."

Sophie, "Bunu polise anlatın," önerisinde bulundu.

Adam, "Daha iyi bir fikrim var," dediğinde Sophie telefonu kapamak üzereydi.

Sakın sorma, dedi Sophie kendi kendine. Sakın sorma, "Ne olabilir ki?"

"Senin canını yakacağım. Yakında, Sophie. Pek yakında. İşte o zaman, baban kaybetmenin nasıl olduğunu öğrenecek."

Ahizeyi yuvasına çarparak koyan Sophie sandalyesine çöktü. Bunun yeni bir çıkmaz olduğunu düşündü. Babası bir nedenden ötürü her suçlanışında, arayanlar canına okumakla tehdit ederlerdi ve Sophie'nin, sevgili ihtiyar babasına mesaj bırakması beklenirdi. Bu arama ona daha tekinsiz gelmişti ve Sophie bu hususta ne yapacağından emin değildi.

Sinirleri yatışıncaaya dek işe yoğunlaşmaya karar verdi. Bu ürpertici kişi onu korkutmuştu ve uzun bir süredir hiç böyle olmamıştı. İş, onun yeniden sağlıklı düşünebilmesine yardım edebilirdi.

İşin ilk sırasında William Harrington yer alıyordu. Sophie olanları rapor etmek için Bitterman'ın ofisine yöneldi. Fakat beş dakikanın içerisinde açıklanabilecek olanlar on beş dakika oldu, çünkü Sophie bir başladı ve duramadı. Konuştukça hiddetlendi. Bitterman buzlu bir Kelly's Kök Birası'nın keyfini çıkarıyorken, Sophie'nin zamanını boşa harcadığına ilişkin yüksek perdeden konuşmasına müsaade ettikten sonra ona Harrington hikâyesinin yerine koyacağı iki fikir daha verdi.

Bitterman her birini uzun uzadıya tartışmak istedi. Öyle uzundu ki Sophie kabinine döndüğünde onu bekleyen santral operatöründen üç mesaj aldı. İkisi Regan'dan ve biri Cordie'dendi. Üçü de acildi.

Arkadaşları onun cep telefonuna da mesaj bırakmışlardı, ancak Sophie mesajları dinleme şansına sahip olamadı zira bazı soruları yanıtlamak üzere yayın odasına çağırılmıştı. Masasına döndüğünde, Bitterman ona sesleniyordu. Bu defa ismini kullanıyordu ve ismini kullanması bir tek anlama geliyordu: İsteddiği her ne ise kötüydü.

Gary Sophie'nin peşine takılmayı denedi ama Bitterman onu el işaretiyle gerisin geriye yolladı, Sophie'yi ofisine çekip kapıyı Gary'nin suratına kapadı.

Televizyon bangır bangır bağıırıyordu. Bitterman sesi kıstı ve "Biraz önce öğle haberlerinde yayınlandı," dedi.

Sophie, "O mu?" diye sordu.

Bitterman başıyla televizyonu göstererek konuştu. "Devam eden bir basın konferansı var."

Sophie sonraki sözcükler Bitterman'ın ağzından çıkmadan önce onun ne diyeceğini biliyordu.

"FBI demin babanı kaçak' olarak adlandırdı."

Yeniden.

GÜNCE KAYDI 45

KUZEY KUTUP KAMPI

Ricky önceden kestirilebilir hale geldi. Öteki erkeklerle her gün aynı saatte yiyecek arama gezilerine çıkıyor ve tahminen aynı saatte geri dönüyor. Bugün, her nasılsa, sadece bir saatliğine gitti. İne geri döndüğünde, galeyana geldi ve yavruları uykularından uyandırdı. Öbür erkekler kargaşa esnasında ini çevrelediler. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiler.

Ricky sırtı yavrulara dönük vaziyette, inin önünde dikilmek için ilerleyip gözlerini kuzeye dikti. Biz uzaktan hiçbir şey göremiyorduk, ancak dürbünlerle aşağı yukarı yarım mil ötedeki ayıyı ayırımsadık. Ayı yaklaşırken, Ricky hırlamaya başladı. Öteki erkekler onun liderliğini izlediler. İnden yüz fitlik mesafede, ayı durup arka ayaklarının üzerinde doğruldu.

Ricky geri çekilmedi. Ayı birkaç kez ileri ve geri adımlar attı, fakat sonunda dönüp doğuya yöneldi. Ricky ve onun küçük ordusu gibi zorlu bir düşmanla yüzleşmek büyük olasılıkla ayının planları arasında yer almıyordu.

SEKİZ

Babacık yine kaçaktı.

Bobby Rose asla FBI'm En Çok Aranalar Listesi'nde bulunmazdı. Ülkesini severdi memleketi Chicago'yu severdi insanını severdi. Herhangi birine katiyen el kaldırmamıştı ateşli silahı yoktu ve bir sorunun şiddetle çözüleceğine hiç inanmazdı. Yasalara uyan bir vatandaş için kesinlikle tehdit değildi. Tarzı ve karizması vardı daima bir beyefendiydi. Ve ah, evet, bir hırsızdı.

Otoriteler onun işlediğine ikna oldukları çeşitli hırsızlık suçları için onu parmaklıklar arkasına koymayı istediklerine göre, halâ, ufacık da olsa, bir kanıt ileri sürmek zorundaydılar.

Hoşnutsuz bir müfettişin 'Bobby Rose adi bir suçludan başkası değildir' sözü tekrarlandı. Chicago karşıt görüşteydi. Bu adamda herhangi bir bayağılık yoktu. Çalışıyordu, fakat standartları mevcuttu. Yalnızca kanunsuz ve ahlaksızca yollardan kazanan erkek ve kadınlardan alıyordu. Bobby, herhangi bir yasa uygulayıcı organdan önce, bu erkek ve kadınların kim olduklarını, daha da önemlisi, paralarını nereye sakladıklarını biliyordu. Kanun, Bobby Rose tarafından kurnazlıkla ve defalarca çiğneniyordu; onlar da bundan hoşlanmıyorlardı.

Halkın çoğunluğuna göre o bir çağdaş Robin Hood'du. Dar zamanlarda, ona inanma gereksinimi duyarlardı. Şimdi de dar zamanlardandı. Aileler ayın sonunu zor getiriyorlardı. İhtiyaçların fiyatları

yüksek, maaşlar ya sabit ya da düşüktü. Ev hacizleri en yüksek düzeydeydi dışarıdan ev almak el yakıyordu ve on beş günde bir, bir şirket daha, artan sayıda erkek ve kadını işsiz bırakarak kapılarını kapatıyordu. Tam da o esnada, aç gözlü yöneticiler milyonlarca doları ceplerine indiriyorlardı.

Korku, hüsrân ve öfke, yaşanan günlerin başlıca öğeleriydi; Bobby Rose hakkındaki "öc alıcı" öyküler ise insanlara umut vermekteydi.

Sophie canlı olarak yayınlanan basın konferansını izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuş, Bitterman'inyanında dimdik duruyordu. Mikrofonların önünde konuşan adamı tanımiyordu ama ciddi den hiç fark etmiyordu kim olduğu. Babasını suçlayan herkes ona aynı görünüyordu. Tasarım harikası takım elbiseleri içerisinde, saçları kravatlarındaki düğümler kadar kusursuz, konuşmaları enayi altını kadar parlak, haktan yana ve haksızlığa karşı çıkan senatörler gibi giyinmiş bir halde bir aynanın önünde mükemmel olma alıştırmaları yapmak zorundalardı . Bobby Rose'u adalete teslim etmeye ant içerek yumruklarını kürsüye vuruyorlardı.

Babası, hava hariç, her konuda suçlanıyordu. Her hedef gösterme başladığında, Sophie, Chicago Polis Departmanı ya da FBI'dan, bazen de IRS'ten, babası hakkında görüşmek için davetler alırdı. Bunlar onun geri çevirebildiğı davetler değildi. Eğer işbirliği yapmazsa, bir soruşturmaya engel olmaktan ötürü ofis sandalyesinden sürüklenip gözaltına alınırdı.

Diğer bir deyişle: Hep aynı döngü.

Bitterman beceriksizce Sophie'nin omzunu sıvazladıktan sonra kasaları öteye itti ve sandalyesine otururken yaralı olan dirseğini çarptı.

"Şu kâğıtları sandalyeden kaldırıp otur," önerisinde bulundu.

Oturamayacak kadar kaygılı olan Sophie tekrar televizyona döndü, masanın yan tarafına yaslandı ve "Babamın ne denli berbat oluşuna ilişkin bir başka tantanalı nutuk dinlemek istemiyorum. Lütfen, şimdi neyle suçlandığını söyleyin bana sadece," dedi.

Bitterman uzaktan kumandanın ses kısma butonuna bastı ve açıklama yaparken dirseğinin acısını gidermek için dalgınca ovmaya başladı.

"Kelly's Kök Birası. Tüm sorun bu."

"Kök birası mı?"

Bitterman başıyla onayladı. "Tüm bunları yapan adam Attorneys at Law Firmast'ndan Darren Ellis. Firma Kevin Devoe'ya vekâlet ediyor."

"Kevin Devoe da kim?"

Bitterman onun bu sorusuna hemen cevap vermedi. "Kelly's firmasının kapanmasına dair senin nasıl yazmak istediğini ve şehirdeki öbür gazetelerin hali hazırda yazıyor olduklarına nasıl dikkatini çektiğimi hatırlıyor musun?"

Sophie, "Evet," diye yanıtladı. "Haklıydınız da."

"Chicago'daki herkesin çok sevdiği bir şirket, altmış küsur yıllık faaliyetten sonra kapanıyor ve insanlar kapanma sebebini öğrenmek istiyorlar."

"Şirketin para kazanmadığını okudum. Masraflar yüksek ve kazançlar düşükmüş."

"Evet, onu ben de okudum ama bu yeterli bir açıklama değil, sence de öyle değil mi? Hiçbir ayrıntı verilmemiş. Hayır, kapanma bana hiç anlamlı gelmedi. Birleşik Devletler'in en iyi kök birası kâr etmiyor mu yani? Saçmalık. Niçin şirket yalnızca şişe başına fiyatı yükseltmemiş? Ben iki katını, hatta üç katını öderdim ve Chicago'daki çoğu kişi de aynısını yapardı. Kelly's gibisini başka hiçbir yerden satın alamazsın, değil mi?"

Sophie Kelly's Kök Birası'nı Bitterman'in sevdiği kadar çok seven her Chicagoludan şüpheleniyordu, fakat Bitterman'e böyle söylerse, onun duygularını incitebilirdi. Her nedense, Bitterman, içeceği konusunda hassastı.

Sophie, "Hayır, efendim, Kelly's gibisini başka hiçbir yerden satın alamazsınız," dedi.

Bitterman gülümsedi, çünkü Sophie onunla hemfikirdi. "Hal böyle olunca tüm o sadık işçilerin emeklilik birikimi gitmiş olacak..." dedi vurgu için parmaklarını şıklatarak.

Sophie, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Bir emekli aylığı birikimi yakından gözlemlenir..."

Bitterman onun sözünü keserek başını iki yana salladı. "Emekli aylığı birikimi değil... Emeklilik birikimi. Arada büyük fark var. Kelly kurnaz bir işadamıydı... Bir yatırım danışmanı kiraladı ve işçilerine, eğer isterlerse, aylık ödeme çeklerinin üçte birini bir emeklilik birikimine yatırabileceklerini, onların yatırımını karşılaştıracağını anlattı. Bir işçi ayda yüz papel koyar; Kelly yüz bağışlar. Bu, cömertçe bir emeklilik planıydı ve yıllar yılı, büyük vergi avantajları vardı. Kelly'nin seçtiği

yatırım danışmanı iyi, hakikaten iyiydi ve birikim güçlü bir gelişme gösterdi."

Sophie, "Ters giden neydi?" sorusunu yöneltti. Dehşet hissi, midesini düğüm düğüm ediyordu.

Bitterman heyecan katmadan, "İnsanlar yaşlanır ve yorulurlar," dedi. "Yatırım danışmanı ilk emekli olandı ve Kelly onun yerine geçirmek için Kevin Devoe adındaki bir adamı seçti. O, muhafazakâr bir yatırımcıydı ve birikim onun idaresinde büyümeye devam etti. Başlangıçta, yani.

"Kevin, Tom Kelly'nin tek çocuğu Meredith ile şirket toplantılarından birinde tanıştı ve onlar birbirlerinden çok etkilendiler. Altı ay sonra evlendiler. Tom hastaydı ve en sonunda emekli oldu. Meredith'i genel müdür tayin edip kocasını yatırımların başında bıraktı. Bunun yasal olup olmadığını bilmiyorum, ancak o vakit hiç kimse itiraz etmedi.

"İşte şimdi dananın kuyruğu kopuyor. Kevin yatırım danışmanlığını devraldıktan iki sene sonra parayı başka bir fona aktardı. Fonda üç şirket vardı onların hepsi de kayda değer ilerlemeler gösteriyorlardı. Kâğıt üstünde, yani. Rakamlar abartılıydı ve Kevin paranın güvenilir bir tahvil fonuna yatırıldığı ama kandırıldığını yeni anladığını söyledi. Bobby Rose'dan başkasının bunu yapamayacağını da sözlerine ekledi ve Kevin'in avukatının az önce televizyonda açıkladığına göre onlar Bobby'nin o şirketlerden birinde hissesi olduğunu keşfetmişler. Avukat bu hissenin ne olduğundan bahsetmedi."

"Babam bu gibi günlerde uygun bir günah geçisidir."

Bitterman karşıt görüşte değildi. "Kevin'in karısı, tüm bunlar gün yüzüne çıkmadan az önce, bir boşanma davası açmış."

Sophie başını iki yana salladı. "Bana, babamı bununla da suçladıklarını söylemeyin."

"Boşanmadan mı? Yo, yo, elbette hayır." Bitterman bir kurşunkalem alıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Ona da değiniyorum zira Kevin kâğıt üstünde bir zügürtmüş gibi gözükmeye pek hevesli. Kendi parasının çoğunu tahvil fonuna yatırdığını ve işçiler kadar mağdur olduğunu herkesin bilmesini istiyor."

"Saçmalık. Fonu o tercih etti, değil mi?"

"Tabii ki tercih etti, fakat rakamların fena halde şişirildiğinde diretiyor."

"Babamın şirketlerden birinde hissesi olduğu ihtimalinin dışında, parayı aldığına dair herhangi bir gerçek kanıt var mı?"

"Hayır, gelgeldim, FBI o kanıtı arıyor."

"Hiç bulamayacaklar. Babam yapmadı bunu."

Sophie'nin sadakati hayranlık uyandırıcıydı. "Evet. Babanın yapacağı bir şey olarak görmüyorum bunu. Her nasılsa, klasik bir taktik kullandığını düşünen pek çok insan mevcut. Bilirsin, tahvil büyük miktarı satılincaya dek konuşulur, sonra konuşmayı yapan herifler satar ve bum, tahvil batar. Onun, parayı götürdüğünü sanan çok kişi var. Kızgınlar, çok kızgınlar."

Sophie başıyla onayladı. "Anlıyorum. Kelly için otuz yıldan fazla çalışmış o işçilerden bazılarını okudum. Şimdi hiçbir şeyleri yok."

"Dışarı adım attığın an, mikrofonların, yüzüne uzatılacağından seni haberdar ediyorum yalnızca. Güvenlik, buraya sızmaya çalışan birkaç adi magazin gazetesi muhabirini bildirmek için telefon etti bile."

Sophie, "Uyarı için teşekkür ederim," dedi. "Nahoş sürprizlerle karşılaşmaktan daha kötüsü yok."

"Bu konu unutuluncaya dek biraz tatil yapmayı düşünmek isteyebilirsin."

"Babam haberlere her çıktığında bunu yaparsam, asla herhangi bir şey başaramam."

Bitterman kalktı ve Sophie'nin arka tarafındaki ana ofise baktı. "FBI buraya geliyor."

Sophie arkasına dönmeden, "Bu sefer, erkenciler," dedi. Babası haberlerde göründükten en az bir ya da iki gün sonrasına dek sorgu için Sophie'yi götürmezlerdi genellikle. "Acaba, neden bu kadar aceleciler?"

Bitterman ona yanıt verirken sempatik göründü. "Çünkü onları ben çağırdım."

GÜNCE KAYDI 61

KUZEY KUTUP KAMPI

Bugün, sürünün bir ren geyiği parçaladığını gözlemledik. Hayvanı topluluğundan ayırmak ve ona her yandan saldırmak için kurtların sanki zihinsel telepati yoluyla iletişim kuruyormuşçasına birlikte çalışmalarını izlemek hayret vericiydi.

Ricky bütün gidişatı planladı ve ötekiler onun önderliğini takip ettiler. Avı Ricky öldürdü. Onun güçlü dişleri ren geyiğinin gırtlığında kenetlendi ve Ricky, hayvan yere yığılıncaya kadar ağzını açmadı. Obür kurtlar atıldılar sonra ve Ricky'nin izniyle şölenin tadını çıkardılar.

Ren geyiğine acıyamıyorum. Onun amacının, Ricky ve ailesini beslemek olduğu aşikârdı.

En uygunun hayatta kalışı.

Ricky tesisimize geri döndüğünde, Eric ve ben onun şaşırtıcı kuvvetini ve kanındaki gizemli hormonun bereketini konuştuk. Eric ona K-74 diyor. Başka bir kan örneği alabilmemiz için Ricky'yi sürüden ayırmada yardımımı istedi. Brandon ve Kirk, Eric'in bulgularına çok az ilgi gösterdikleri için Briç, yaptığımızdan onlara bahsetmememi rica etti.

Eric'in gönüllü yardımcısı oldum, çünkü bilimadamı sıfatımdan kaynaklanan merakım bu uzak mesafeyi katetme nedenimdir. Yeni yöntemler denemede esnek ve istekli olmamız gerektiğine inanıyorum. Brandou'nun, eski ekol oluşu ve görüşlerime katılmayacağı sebebiyle, yaptığımız şeyi bilmemesi en iyisi.

DOKUZ

Karar vakti. Sophie sorgu esnasında aptal sarışını mı yoksa cadaloz sarışını mı oynamak istediğine bir türlü karar veremiyordu. Yıllardır, her iki rolü de mükemmelleştirmişti. Belki bir değişiklik yapıp bu sefer fingirdek olabilirdi. Arkadaşları, birini nasıl ayartacağını iyi bildiğini söylerlerdi. Yine de bir FBI ajanıyla flört etmek? Sophie bunu başarabileceğinden kuşkuluydu.

Orada iki ajan olacağını biliyordu. Onlar daima çift geziyor muşa benziyorlardı. Güvenlikleri için böyle gerektiğini varsayıyordu Sophie.

Omuzlarını dikleştirip arkasına döndü. Alec'in yaklaştığını görür görmez, oyun oynamayla ilgili bütün düşünceleri pencereden uçup gitti. Gardını yumuşattı ve derin bir nefes aldı.

Bitterman masanın çevresini yan yan dolanıp kapıyı açmaya gitti. Sophie diğer ajanın köşeyi dönüp Alec'i takip ettiğini görünceye dek gülümsüyordu. Ah hah. Oteldeki poker oyunu akşamı tanıştığı adamdı. Jack MacAlister.

Onu o zaman başından savmak, Sophie'ye hatırı sayılır ölçüde bir özdenetim gerektirmişti ama Sophie bunu tekrar başarabileceğinden emin değildi. O, son derece yakışıklıydı. Hangi kadın bakmazdı? Ne var ki Jack de FBI'dandı ve Sophie, profesyonel suçlu olduğunu düşündükleri bir adamın kızıydı. Sophie, Jack'e göz ucuyla baktı yeniden ve Alec'e odaklandı.

Sophie'nin patronu, Alec'le birkaç ay önce, Alec arabasıyla Sophie'yi işe bıraktığında tanışmıştı. Alec'le tokalaştı ve "içeriye buyurun," dedi.

Alec, Jack'i Bitterman'le tanıştırdı ve Sophie'nin patronunun, kendi sandalyesine ulaşmak için kök biraların etrafından zorlanarak dolanmasını izlerken gülümsedi.

Bitterman, "Oturun, hepiniz," dedi.

Jack hayretler içerisinde ofise bakındı. "Burada yüz kasa olmalı."

"Tek arzum, birçoğuna sahip olmaktı," dedi Bitterman. "Soğuk olanından isterseniz, Sophie'nin arkasındaki dolapta birkaç tane mevcut."

Federal ajanlardan hiçbiri onun teklifini üzerine almadı. Jack, "Bunun yangın tehlikesi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Benim bildiğim, kök birasının herhangi bir yangını söndüreceği yönünde."

Jack güldü. "Büyük olasılıkla söndürürdü."

Alec Sophie'ye, "Unutmadan söyleyeyim, Regan onu aramanı istiyor," dedi.

"Arayacağım."

"Jack ile tanışmıştın, hatırlıyor musun?"

Sophie nihayet ajana baktı. "Hatırlıyorum. Sizi tekrar görmenin hoş olduğunu söyleyebilirdim, fakat olamadı. Tahminimce bu, niye burada bulunduğunuzla alakalı." Alec'e dönerek sordu: "Niye Bay Bitterman sizi aradı?"

"Ona söylemediniz mi?"

Bitterman başını iki yana salladı. "Buna yalnızca omuz silkeceğini gözümde canlandırdım. Ona anlatmanız ve durumun ciddiyetinden onu haberdar etmeniz umuduyla bu işi, birinize bırakmayı düşündüm."

Alec de Sophie'nin buna omuz silkeceğinden oldukça emindi, işte bu yüzden haberi bildirmesi için başıyla Jack'e işaret etti. Belki de arkadaşı olmayan birinden duymak daha büyük bir etki doğururdu.

Jack diplomatik olma veya duyuruyu ılımlılaştırma zahmetine katlanmadı.

"Birisi ölmenizi istiyor."

"Peki." Sophie şaşırmış bir halde başıyla onayladı.

Jack, "Peki mi? Tüm söyleyeceğiniz bu mu?" diye sordu.

Jack'in anladığı kadarıyla bu havadis Sophie'yi hiç etkilememişti. Sophie omuz silkti. İyi görünüyordu. Jack genç kadının bu tavrından etkilenmeden edemedi.

"Bu tür haberleri sık sık işitiyor musunuz?"

"Babam, Bobby Rose. Siz ne düşünüyorsunuz, Ajan MacAlister?"

Alec durumu Sophie'yi anlatırkenki yaklaşımında çok daha yumuşak ve nazikti. "Bazı tehditler söz konusu."

Sophie hâlâ tepki vermiyordu. "Tamam."

Alec daha sert bir ses tonuyla, "Biz bunu hafife almıyoruz, Sophie," dedi. Sophie, Alec'in karısı kadar inatçıydı. Onların böylesine iyi arkadaşlar olduklarına şaşmamalıydı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Kusuruma bakmazsanız, gidip Regan'a telefon edeceğim. Ona tehditlerden bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, ona anlatmadım, fakat Regan basın toplantısını seyretti. Babanın haberdeki geçmişini biliyor."

Jack buzdolabının, bitişiğindeki duvarda bir şeyin hafifçe çıkıntı yaptığını ayımsadı. Yaklaştı, sonra omzunun üzerinden Alec'e kısa bir bakış atıp, "Burada bir böcek var," dedi.

Bitterman ellerini masasının üstüne koydu, yarım doğruldu ve odaya bakındı. "Nerede? Ne tür bir böcek? Kara Fatmalardan nefret ederim, örümceklerden de nefret ederim." Tekrar oturdu ve endişeyle eline bir gazete aldı.

"O tür bir böcek değil, efendim." Jack Sophie'nin yakınına yaslandı, ötesine doğru uzanırken koluyla omzuna sürtündü ve dinleme aygıtını buzdolabının bitişiğindeki duvardan çekip çıkardı. Bir acemiye belli belirsiz görünebilen böcek, karanlıkta kalan duvar oyuğunun parçası sanılırdı. Böceğin tozlu oluşu, bir süredir orada bulunduğunu gösteriyordu.

Jack aygıtı Alec'e attı. "Tanıdık geliyor mu?"

Jack çok yakınında durduğu için Sophie sıkıştı. Yaslandığı buzdolabının, sırtındaki vınlamasını hissedebiliyordu. Jack'i diğer tarafa sıkıştırmayı ya da dürtüklemeyi deneyecekti neredeyse, fakat Jack dürtüklenebilecek tipte biri değildi. Vücudu bir kaya kadar sağlam gözüktüyordu. Sophie onu herhangi bir yere dürtükleyebileceğinden kuşkuluydu. Üstüne üstlük, kıvrılır veya bir şekilde kımıldarsa, Jack Sophie'nin rahatsızlığını fark edebilirdi ve Sophie Jack'in herhangi bir biçimde kendisini fark etmesini istemiyordu. Alec'in dışındaki FBI ajanları

güven telkin etmiyorlardı ve Sophie, Ajan MacAlister'ın, onu sinir ettiğini öğrenmesine izin vermeyecekti.

Konu babasına ve onun meselesine geldiğinde, hiç kimse Sophie'yi itip kakamayacaktı.

Jack bir an için Sophie'ye baktı, fakat bu genç kadının muhteşem gözlerinin içinde kaybolup hoş, kadınsı parfümünün kokusunu almaya yetecek kadar uzun bir zamandı. Kokusu çok hoştu.

Jack çabucak uzaklaştı. Gereksinim duyduğu en son şey, Bobby Rose'ın kızına yaklaşmaktı.

Konuşurken tükürükler saçan ve yüzü kızaran Bitterman, Jack'in dikkatini çekti. "Bana, birisinin ofisime dinleme aygıtı yerleştirdiğinden mi söz ediyorsunuz? Birisi benim özel konuşmalarımı mı dinliyor?" Ateş püskürtüyordu. Derin bir nefes alarak ekledi: "Bunu kim yapıyor? FBI olamaz, değil mi? FBI mı, Alec?"

Alec başını iki yana salladı. Jack'e, "Gil'in, Sophie'nın dairesinde bulduğuyla aynı," ve Bitterman'e, "Bizim kullandıklarımızdan değil," dedi.

Bitterman elindeki gazeteyi hâlâ sıkı sıkı kavradığının farkına vardı. Onu çöp tenekesine yolladı. "Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Jack, "İnternet üzerinden satın alabileceğiniz bir şeye benziyor," yorumunu yaptı. "Amatör işi."

"Durun bir dakika. Birisi dairene dinleme aygıtımı yerleştirdi, Sophie?" Şimdi Bitterman onun namına öfkelenildi.

Sophie Bitterman'i sakinleştirmek için, "Tamam," dedi. "Alışığım. Bu konuyla ilgili olarak sizi endişelendirmek istemiyorum."

Jack, "Özel hayatınızın ihlal edilmesine mi alışkınsınız?" diye sordu.

Sophie öfkeli bir şekilde, "Bir kez daha, Ajan MacAlister. Babam... Bobby Rose..."

Babasının adını söyleyiş biçimi, Jack'de gülme isteği uyandırdı. Sophie bir erkek olsaydı, Jack ona muhtemelen burnu havada derdi, fakat o bir erkek değildi. Aşırı derecede seksi bir kadındı. Cüretkârdı. Ah, ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşması gerekiyordu. Dışarıda, arabada beklemeliydi. Fakat meraklı biriydi. İlk izlenimler çoğu zaman yanlış olurdu ve Jack hatırladığı kadarıyla onun tahrik edici olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Tahrik ediciydi. Kesinlikle.

"Bana çalıştığınız yeri gösterin," dediğinde Jack'in sesi keskindi.

Sophie, Jack'in, kabinini böceksizleştireceğini varsaydı ve kapıya doğru yürürken, Alec'ten, Gil'i aramasını ve ofisine gelmesine gerek kalmadığını bildirmesini rica etti.

Alec, "Pekâlâ," onayını verdi. "Ben bunu yaparken, senden önümüzdeki bir ya da iki hafta için ofisinden gereksineceğin her ne varsa toparlamanı istiyorum. Evinden çalışıyor olacaksın. Uygulamayı biliyorsun."

"Evde kalmayacağım."

Jack ona, "Evet, kalacaksınız," dedi. Onu harekete sevk etmek amacıyla nazikçe itti.

Sophie ona meselenin dışında kalmasını söylemeyi düşündü ama Jack, Alec'in yeni ortağıydı; Sophie suskunluğunu sürdürdü. Jack'in eleştiri kabul edememe ve Sophie'yi şu güzel görüşmelerden birine

götürmeye karar verme ihtimali de mevcuttu. Alec onun bunu yapmasına müsaade etmezdi, fakat yine de sürtüşmeye ne gerek vardı ki...

Bitterman olası itirazlara son noktayı koydu. "Üzerinde çalıştığın iki makale var; araştırmayı evden de yürütebilirsin. Bir bilgisayara ve internet bağlantısına sahipsin. Başka herhangi bir şeye ihtiyacın yok."

Sophie Alec'le yalnız kalabilmeyi ve ona neden birkaç kuru tehdidi ciddiye almakla boşa zaman harcadığını sorabilmeyi dilerdi. O bir acemi çaylak değildi, öyleyse niye bu görev ona verilsindi ki?

Yoksa bu görev özellikle ona mı verilmişti?

"Bay Bitterman, siz FBI'ya mı telefon ettiniz yoksa Alec'e mi?"

Bitterman dikkat çekme amacıyla, "Alec, FBI," dedi.

"Evet ama..."

Patronu süklüm püklüm bir şekilde, "Bazı şeylere burnumu soktum," itirafında bulundu. "Adres defterini gözden geçirip onun numarasını buldum."

Alec, "Harekete geç, Sophie," dedi.

Sophie patronuna, "Evet, tamam. Tehdit birden fazla mıydı?" dedi. "Şayet babam haberlerdeyse, daima en azından iki veya üç tehdit söz konusudur. Ajan MacAlister, eğer beni bir kere daha iterseniz, ben de sizi itmek zorunda kalacağım."

Gözdağı verirken arkasına dönmedi, Jack sırtıttı. Sophie ona söylenilenden çok daha inatçı biri haline geliyordu. Jack onu işbirliğine razı etmeyi Alec'e bırakmakta karar kıldı.

Bitterman, "Evet, birden fazla tehdit var," dedi. "Şimdiye dek üç tehdit aldım. Mesaj hep aynıydı. Baban onlardan değerli bir şeylerini almış, bu

yüzden babandan değerli bir şeylerini alacaklarmış. Yani seni."

Konuşmasına devam ederken Alec'e baktı. "Arayanlardan birkaçı aynı sözcüğü kullandı: Ceza. Bu, bana tuhaf geldi. Örtülü ağızlardan çıkan sesler biz ve onlar sözcüklerini kullanıyorlardı. Bu da tuhaftı, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Niye sizi arasınlar ki?" diye sordu Sophie.

"Tahminimce, arayanlar seni babandan vazgeçirebileceğimi düşündüler."

Alec, "Kulağa, tehditler aynı adamlardanmış gibi geliyor," yorumunu yaptı.

"Telefon şirketindeki bir dost, gelen aramaların kaynağını kontrol etti," dedi Bitterman. "Şehir civarındaki halka açık telefonlardan yapılmış."

Jack, "Bobby Rose'un başında ne zamandır ödül var?" diye sordu.

Sophie arkasına dönüverdi. "Ne? Bir ödül mü?"

"Basın, toplantısındaki avukatlar, babanın tutuklanıp hüküm giymesine kılavuzluk edecek bilgiyi ödüllendireceklerini söylediler."

"Ne için hüküm giyecekmiş?"

Bitterman, "Kelly'nin şirket emeklilik fonunu çalmaktan mı?" önerisinde bulundu.

Sophie, "Öyleyse masumiyeti kanıtlanıncaya dek mi suçlu? Sistem böyle mi işliyor?" deyiverdi.

Bitterman, "Ofise dinleme aygıtı yerleştirilmesinin nedeni bu ödül mü, sizce?" diye sordu.

Jack, "Kesinlikle," dedi. "Bunu bir düşünün. Burası küçük bir muhit gazetesi. Kaç düşman size polen sayımı hakkında makaleler yazdırabilir?

Kulağa aşığılayıcı geldiğinin farkındayım ve demek istediğim bu değil, efendim. Ben sadece, ağır politik yayınlarla uğraşmadığınızı söylüyorum..."

Bitterman elini salladı. "Ne söylediğinizi anlıyorum ve alınmıyorum. Biz küçük bir gazeteyiz."

Sophie savunmaya geçerek, "Fakat büyüyörüz," dedi. "Bazı insanlar da polen sayımı hakkında okumak istiyorlar."

Alec, "Fek çok insan, Bobby'nin kızının burada çalıştığını biliyor," diye belirtti. "Belki de onlar, Sophie'nin babasıyla telefonlaşacağını ya da sizinle babasına ilişkin konuşacağını düşünüyorlar, efendim."

Bitterman, "Konuşmalarımı tam olarak kimin dinlediğini ortaya çıkarmak istiyorum," dedi. Alec'in elinde tuttuğu böceğı göstererek ekledi: "Bunlardan daha fazlası olabilir, değil mi? Peki ya telefonlar? Telefonların dinlendiğini düşünüyor musun? Lanet olsun, bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum."

Jack, "Burada bazı teknikler uygulayacağız..." diyecek oldu.

Bitterman, "Hayır, hayır," diyerek sözünü kesti. "Biz suçluyu bulmadan, bunu henüz yayınlamak istemiyorum."

Alec bir ofisi böceklendirmenin kanuna aykırı bir etkinlik oluşunu açıklığı kavuşturamadan önce Sophie, "Gil'e ne dersiniz? Gil emekli bir polis memuru, Bay Bitterman ve şimdi danışmanlık işi yapıyor. Uzmanlığı güvenlik ve böcek bulma. Bu iş için biçilmiş kaftan," dedi.

Alec, "Kesinlikle, Gil'in yardımı dokunabilir," onayını verdi. "Ona ödeme yapmanız lazım, fakat ücreti makuldür."

Bitterman, "Fiyatı neyse öderim," dedi. "Dur, ben bunu kastetmedim. Herhangi bir meblağ ödeyeceğimi Gil'e söyleme. Ona şimdi telefonla ulaşip buraya olası en kısa zamanda gelmesini söyleyebilir misin?"

"Hadi, Sophie, başlayalım," dedi Jack.

Sophie ona kabininin yerini gösterdi, sonra Jack dinleme aygıtlarını ararken, dar koridorda dikilerek bekledi, Jack, Bitterman'ın ofisindekiyle özdeş bir tane buldu. O da elektrik prizinin bitişiğine eklenmişti.

Gary reçel dolu bir ay çöreği yiyerek yemek salonundan geldi. Sophie'ye işaret edip ona doğru koştu.

"Neden koridorda dikiliyorsun?"

Sophie'nin cevap vermesine zaman tanımadı. Sophie'nin masasında oturmuş, çekmeceleri inceleyen Jack'i gördü. Yiyecek dolu ağızla, "Bu adam ne yapıyor?" diye sordu. Jack'in silahını fark etti. "Hey, silahı var."

Sophie, "FBFdan," dedi.

"FBI'dan biri gibi giyinmemiş."

Jack'in üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve rengi atmış bir tişört vardı.

Sophie ifadesiz bir yüzle, "Cuma günleri serbest giyiniyorlar," dedi.

Gary kendi kabinine girdi ve Jack'i izlemeye devam etti. "Dur bir dakika. Bugün günlerden pazartesi."

Sophie sadece gülümsemekle yetindi. "Pazartesi günleri de."

"Ne yapıyor?"

"Ofisimi araştırıyor."

Yüksek perdeden, "Benim kabinimi araştırmayı denemezse iyi olur. Mekânım özeldir ve buraya hiç kimsebir araştırma izni olmaksızın

giremez," dedi. "Gerçek bir muhabir gibi davran, Sophie. Benim hissettiğim şekilde hissetmen gerek. Senin yerinde olsaydım, ona gitmesini söyledim..."

Jack, Gary'nin üzerinde kule misali yükselerek ayağa kalktı. Sabit bakışları delip geçiciydi. "Bana ne söyleyecektin?"

Gary Sophie'nin gözleri önünde sindi. "Hiçbir şey. Bir şey demek istemedim... Aldırma," derken kabininin köşesine doğru geriledi.

Jack, Sophie masasına ulaşabilsin diye koridora çıktı. Bazı dosyaları e-posta aracılığıyla ev bilgisayarına aktarmak Sophie'nin yalnızca beş dakikasını aldı. Sophie bilgisayarını kapadı ve bir kitapla, gözden geçirmeye gereksinim duyacağı bir evrak yığınının yanı sıra iki şişman klasörü battal boy bir çantaya tıktırdı. Alttaki masa çekmecesinden çantasını çıkardı, cep telefonunu ve şarj aletini aldı, sonra ihtiyaç duyduğu her şeyi aldığından emin olmak için etrafa bakındı.

Gary'nin merakı üstün geldi. "Sophie, tutuklu musun?" diye sordu. "Ne yaptın? Babana yardım mı ettin? Babanın o emeklilik fonunu çalmasına yardım mı ettin?"

Sophie, Gary'nin ahmaklığına alıştı ama onun taşkınlığını beslemeye tahammül edemiyordu.

"Hazırım, Ajan. Bana şimdi mi kelepçe takacaksınız yoksa asansördeyken mi?"

Jack duraksamadan, "Asansördeyken," yanıtını verdi.

Sophie başını önüne eğince, Jack onu asansöre doğru takip ederken Alec'e el işareti yaptı.

Jack uzaklaştıkça, Gary cesaretlendi. "Babasının nerede olduğunu biliyor," diye seslendi. "Onu götürmenizin nedeni bu, değil mi?"

"Bütün meseleyi çözdüğünü sanıyor, değil mi?" Jack sesini alçaltırken başını iki yana salladı. "Onunla çalışmaya nasıl katlanabiliyorsun?"

Sophie, "Başka bir seçeneğim yok," yanıtını verdi. "Umarım, biri ayrılır ya da ondan uzağa taşınırım."

"O bir muhabir mi?"

"Öyle olduğunu zannediyor. Fakat çok dikkatli biri değil. Kelepçe taşımadığını bile fark etmedi. Nasıl oluyor da taşımıyorsun?"

"Bugün serbest pazartesi. Kravat yok. Kelepçe yok. Şunu taşımamı ister misin?" diye sordu Sophie'nin battal boy çantasına uzanırken.

Alec tam onlara katılırken asansör kapıları açıldı. Üçü birden içeriye adım attılar.

"Pekâlâ." Sophie çantayı ona uzattı. "Fakat dikkat et. Louis Vuitton."

"Lou içeride nefes alabiliyor mu?"

Sophie gülümsedi. "Louis, Lou değil."

"Pahalı ha?"

"Evet, çok pahalı. Bu bir hediye idi ve ben, üstünün çizilmemesine özen gösteriyorum."

"Babandan bir hediye mi?"

Gülümsemesi kaybolan Sophie beklenmedik bir biçimde, "Hayır," dedi cevaben.

Sophie, Jack'in bu sinir edici soruyu sormuş olmasından hoşnuttu. Ondandır hoşlanmaya başlıyordu ve kesinlikle ondan hoşlanıyordu. Kim

hoşlanmazdı ki? İnanılmaz derecede seksiydi. Ama neyse ki her şeye maydanoz sorusu onun FBI'dan olduğunu hatırlatıyordu.

Sophie yüzü kapılara dönük vaziyetteki iki adamın arasında duruyordu. Kendini beceriksiz ve rahatsız hissediyordu. Jack orada olmasaydı, kendini iyi hissedebilirdi. Alec'i seviyordu, çünkü o, Regan'ı seviyordu ve Sophie onun etrafında kendini güvende ve rahat hissediyordu. Alec yargılamıyordu; görünüşe bakılırsa Jack yargılıyordu.

Jack, "Niye Sophie'yle gitmiyorsun, ben de arabamla sizi takip ederim?" önerisinde bulundu.

Sophie, "Arabam yok," yanıtını verirken Jack'e bakmadı.

"Sahi mi? Hah. BMW ya da Mercedes'in olduğunu düşünüyordum. Yanıldığımı varsay."

"Hah. Küstah bir ahmak olduğunu düşünüyordum," dedi Sophie. Yanıldığımı varsay, cümlesini eklemedi.

Yorumuna nasıl tepki gösterdiğini görmek için onu kısa süreli bir göz hapsine aldı ve onun gözlerindeki kahkahayı gördüğünde afalladı.

Zemin kata vardılar. Jack arabasını deponun altındaki garaja park etmişti. Asansör kapıları açıldığında, Jack Sophie'yi durdurmak için elini havaya kaldırdı. Genç kadının dışarıya adım atmasına izin vermeden önce meydanın boş olup olmadığını kontrol etti. Pusuya yatmış bekleyen muhabirler yoktu. Sophie, Bitterman'in, mikrofonların suratına uzatılacağını söylediğinde, aşırı tepki göstermiş olduğunu düşündü. Jack'in arabasının arka koltuğuna oturdu. Rampayı indiler ve Jack caddede sola dönmek için beklerken bir muhabir sürüsü aniden karşılarında belirdi. Arabanın her iki yanına üşüştüler, fakat Sophie'yle

ilgilendikleri ölçüde, hatta ismen seslenecek kadar, Jack ve Alec'le de ilgileniyormuş gibi görünüyorlardı.

Sophie, "Şu muhabirler siz ikinizi nereden tanıyorlar?" diye sordu.

Alec, "Bizi aslında tanımıyorlar," diyerek kaçamak bir cevap verdi.

"Adlarınızı haykırıyorlar ve fotoğraflarınızı çekiyorlar."

Jack, "Onu görmemiş mi?" diye sordu.

"Görmediği anlaşıyor. Regan veya Cordie'yle konuş," dedi Alec Sophie'ye. "Açıklamaktan mutlu olacaklardır."

"Neyi açıklamaktan? Alec, neden bahsediyorsun?"

Alec yanıtlamadı. Bir kameraman, Jack'in dikkatini çekmek için yumruğunu arabanın motor kapağına vurdu. Jack adamı umursamadı.

Sophie, "FBI ajanları fikir beyan etmezler," dedi. "Şu muhabirler de bunu biliyorlar. Niye siz ikinizin izini sürüyorlar?"

"Şimdi olmaz, Sophie. Eve gittiğinde, karıma telefon et."

Sophie beklememe kararı aldı. Cep telefonunu çıkarıp Regan ve Cordie'ye ileti yolladı.

Jack, "Onlardan birkaçını ezersem ne kadar alacağımı düşünüyorsun?" diye sordu.

Alec, "Bilmiyorum. Ben on, yirmi papel verirdim," diye yanıtladı.

Jack güldü. "Yılları kastediyorum. Kaç yıl alırdım?"

Bir muhabir, Alec'in penceresine doğru kayarken trafik açıldı. Adam net bir fotoğraf çekmeden önce Jack gaza basıp uzaklaştı.

Jack, "Muhabirlerden nefret ediyorum," diye homurdandı. "Onların çoğu doğruyu yazmaz hiç."

Sophie, "Hiç de öyle değil," dedi.

jack onun itirazını umursamadı. "Tümüyle sansasyon peşindeler.

Hikâye olsun da nasıl olursa olsun."

Sophie jack'e, "Ben de bir muhabirim," hatırlatmasını yaptı.

Jack, "Tam da onu diyordum," dedi.

"Ajan MacAlister?"

"Evet?"

"Isır beni."

GÜNCE KAYDI 113

KUZEY KUTUP KAMPI

Aylardır kurtlarla olduğumuza inanmak zor. Onların alışkanlıklarına ilişkin bol miktarda veri topladık ve fiziksel adaptasyonlarını anlamak için doku örneklerini inceledik, fakat öğrenecek çok fazla şey vardı, Planlarımız başarıya ulaşırsa, vakıf, ödeneğimizi genişletecek ve önümüzdeki yıl çalışmamızı sürdürmek için geri dönebileceğiz.

Kirk'ün fasper adını verdiği erkeği kaybettik. Onu en son gözlemleyen ben olduğumu biliyorlardı ve ayı hakkındaki raporumu kabul ettiler. Onlara Jasper'ın güzel bir dövüş çıkardığını, fakat ayının gücüne karşı koyamadığını anlattım,

Gerçek, biraz daha ürkütücü. Eric ve ben, hormon seviyesinin dalgalanıp dalgalanmadığını anlamak gayesiyle küçük bir şişe dolusu daha kan almak için fasper'ı sakinleştirmiştik. Ayı yaklaştığında dövüşemeyecek kadar sersemlemiş bir haldeydi. Ayı, fasper'ı yumuşak bir bez bebek gibi parçaladı.

Vahşet sahnesini izlemek zordu ama en azından Eric, Ricky'ninkiyle kıyaslayacağı kan örneğini alabildi.

ON

Sophie evde çalışmayı genellikle severdi. Kesintiler olmuyordu; Gary, babası hakkında bilgi için onu rahatsız ederken salyası akan bir St. Bernard misali Sophie'nin bölmesine eğilmiyordu. Ayrıca dairesinde, Sophie'nin tüm yasaklanmış atıştırmalıkları elinin altındaydı. İçinden gelmezse, telefonu yanıtlamak zorunda bile değildi. Hatta çok canı isterse, pijamasıyla bile çalışabilirdi.

Evde çalışmaya zorlanması hoşuna gitmiyordu. Kendisini tutukluymuş gibi hissediyordu ve başka birinin kendi adına seçimler yapması fikrinden hoşlanmıyordu. Fakat Bay Bitterman onun patronuydu ve esasında onun çıkarlarını gözetiyordu. Ona bedensel zarar vermekle tehdit eden sürüngenlerin tam aksine. Sophie şimdi bütün randevularını yeniden programlamak zorunda kalacaktı buna saç kestirme randevusunu değiştirmek için bıkana kadar özür dilemek ve Raul'e yalvarmak da dahildi.

Tüm bu aksamalar birkaç saplantılı telefon araması yüzündendi. Daha kötüsü olabilirdi, diye düşündü Sophie. Yetkililer tarafından şehir merkezine sürüklenmediğine şükretmeliydi. Henüz sürüklenmemişken.

Onu hangi devlet organının aradığı fark etmezdi. Hepsi defalarca aynı soruları soruyordu. Son günlerde babanla konuştun mu? Sanki konuşsaydı söyleyecekti. Servetini nasıl yaptığını sana hiç söyledi mi? Sophie'nin bu soruya pek çok alaycı yanıtı vardı ama Sophie sessizliğini

koruyordu, çünkü küçük yaşımda bile rozetli adamlarla arayı asla soğutmamayı öğrenmişti pis kokulu sorgu odasında saatler boyu oturmaktansa eve gitmeyi özellikle isterdi.

O adamların hepsi çelik bir kasadan da haberdar olmanın peşindeydiler. Babasının gizli bir yeri mevcut muydu? Acaba önemli evraklarını nerede muhafaza ediyordu? Sophie'ye sırlarını anlatıyor muydu hiç?

En kötü deneyimi dokuz yaşımdayken edinmişti. Tuhaf, yaşlı bir dedektif ona eğer ağzındaki baklayı çıkarmazsa Sophie'nin, bunun ne anlama geldiğine dair fikri yoktu ve babasının nerede olduğunu söylemezse, çocuk esirgeme kurumuna telefon edeceğini, onu götürüp temelli evlatlık vereceğini söylemişti kimse Sophie'nin nerede olduğunu bilmeyecekti ve Sophie bir daha asla babasını ya da arkadaşlarını görmeyecekti.

Bugüne dek, Sophie Regan'ın erkek kardeşi Aiden'in bu sorgulamayı nasıl ortaya çıkardığından emin olamamıştı. Yardımcı kadının onu aramış olabileceğini düşünmüştü fakat kadın kesinlikle bir itirafta bulunmamıştı.

Aiden parıldayan zırhı içerisindeki bir şövalye misali dedektifin korkutma taktiklerinden onu kurtarmak için yanında üç avukatla birlikte karakola çıkagelmişti. Sophie onu gördüğünde ağladığını ve onun kollarına atıldığını hatırlıyordu. Aiden Sophie'ye çok yaşlı görünmüştü ama o zamanlar anca yirmisindeydi. Sophie'nin namına hakarete uğramış ve kendi namına tehditler savurmuştu. Dedektifin yüzüne dik dik bakmış ve ona şayet "evlatlık verme" sözcükleri tekrar konuşulursa,

rozetini alacağını söylemişti. Aiden'in avukatları da bunu yapabileceklerinde ısrar etmişlerdi.

Aiden Sophie'yi arabayla eve götürmüş, ona hukuk firmasının özel telefon numarasını vermiş ve ezberletmişti. Onlara gündüz veya gece ulaşabileceğini söylemişti. Bugüne dek o numara Sophie'nin ezberindeydi ve Sophie ara sıra da olsa o numarayı kullanıyordu.

Sophie Regan'a ya da Cordie'ye Aiden'in onu kurtardığı akşam olanları anlatmamıştı; Aiden'dan da bu sırrı saklamasını, özellikle de ağladığını hiç kimseye söylememesini istemişti. Evhamlıydı ve Aiden bunun farkındaydı. Aiden Sophie'nin bir yerden hızla başka bir yere geçen babasının izini sürüp onu bulmuş ve onunla vardığı mutabakat gereğince onun yokluğunda Sophie'nin koruyucusu olmuştu. Sophie Aiden'a ebediyen minnettar kalacaktı.

Sophie gündemdeki en son tehditler dizisi yüzünden Aiden'in avukatlarını aramak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Tüm bunların son bulmasını ve birkaç gün içerisinde unutulmasını umuyordu.

Dairesine vardığında, Alec ve Jack ona eşlik ettiler. Günlük mesajlarının on üçünü de dinlerken beklediler. Hiçbir mesaj tehdit içermiyordu, fakat sonuncusu Jack'in kafasını karıştırdı. Arayan kendisini Muffin adıyla tanıtıyordu ve Sophie'nin arayıcıyı tanımlama göstergesinde adamın Southside Reserve Soup Kitchen'dan arama yaptığı belirliyordu. Adamın sesindeki derin tınısıyla çelişiyordu.

"Sophie, tatlım, güzel Fendi özel baskı el çantası ve cüzdan için sana teşekkür etmek istedim. Tam şimdi onlara bakıyorum ve muhteşemler, tatlım, tek kelimeyle muhteşemler. Bir kere daha yapacağını yaptın. Bunu

ne denli takdir ettiğimizi biliyorsun, değil mi? Ve hey, söylentiye göre, bu sefer Birkin için çabalıyormuşsun. Zorlu bir görev ama yapabileceğini biliyorum. Kendine iyi bak. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Jack, "Bir çorba mutfağına bir el çantası ve bir cüzdan mı verdin? Doğru mu duydum?" diye sordu.

"Evet, bu doğru. Alec, bütün köşelere bakıp kimsenin saklanmadığından emin olacak mısın?"

"Şimdi halledeceğim."

Jack, "Bekle," dedi. "Muffin'in araması ilgini çekmedi mi?"

Alec Sophie'nin yatak odasına girerken gülümseyerek, "İlgimi hiç ama hiç çekmedi," yanıtını verdi.

Jack, "Niye bir çorba mutfağına bir el çantası ve bir cüzdan verdiğini açıkla," dedi.

Sophie, "Çünkü vermek istedim," diye yanıtladı. "Böyle endişeli görünme, Ajan MacAlister, el çantası ve cüzdan yasa dışı herhangi bir şeyin şifresi değil."

Sophie Jack'i şaşkına dönmüş bir halde bırakarak buzdolabından bir şişe su almak için mutfağa gitti.

Alec denetlemesini bitirdi ve Sophie'ye, "Bana bu gece ve yarın gece evde kalacağına dair söz ver,"eledi. "Söz verinceye dek hiçbir yere gitmeyeceği m."

"Söz veriyorum. Sen de bana tehdit aldığımdan Regan'a bahsetmeyeceğine hali hazırda söz verdiğini unutma."

"Ona anlatmayacağım."

"Teşekkür ederim. Onun ne denli evhamlı olduğunu bilirsin,"

"Sen kaygılanmıyor musun?"

"Katiyen."

"Regan daha sonra uğrayabilir."

Sophie bunun bir tuzak olduğunu anlamadan önce, "Hayır," deyiverdi.

Alec kuru bir ses tonuyla, "Ama kaygılanmıyorsun," dedi.

"Ben sadece, arkadaşımın hayatını tehlikeye sokmak istemiyorum, hepsi bu. Sakınıyorum. Üstelik, yapacak çok işim var."

Alec onu yanağından öptü. "Arkamızdan kapıyı kilitle."

Jack, Alec'le asansöre binene dek bekledi ve sonra, "Bu işin peşini bırakacak mısın?" diye sordu.

"Sophie'nin koruması var. Sophie bunu bilmiyor. Babası ne zaman haberlere konu olsa, ben Gil'i kiralarım, Gil de gece gündüz izlemeye yardım etmeleri için hepsi emekli polis olan birkaç arkadaşını getirir, hiç kimse Sophie'ye ulaşamaz. Sophie güvende olacak."

"Tehditler... Sık sık olur mu?"

Alec başıyla onayladı. "Evet, fakat bu, Bitterman'ın Sophie'ye ilişkin ilk defa telefonla aranışı. Yeni bir şey. Fakat dediğim gibi Sophie güvende olacak."

Sophie gerçekten kaygılanmıyordu. Alec ve Jack gider gitmez, elbiselerini değiştirdi ve bilgisayarında çalışmaya koyuldu. Zaman hızla geçti ve Cordie aradığında saat yedi sularıydı. Cordie, "Yayında," dedi. "Seyretmeye başla."

Sophie hiç vakit kaybetmedi. Reality show'u kaydettiğinden emin olmak için televizyona koştu. Bu, gözdelerinden biriydi. Sophie ve Cordie'nin hemen hemen tüm reality show programlarını seyredip

sevdikleri doğruydu. Regan arkadaşlarına 'reality show bağımlıları' derdi. Ne Cordie ne de Sophie buna gücenirdi.

On dakika sonra Sophie Cordie'ye telefon etti. "John ve Sara çölde olduklarını nasıl düşünebiliyorlar? Hiç kum yok."

Cordie, "İlk giden olacaklar," kehanetinde bulundu.

Beş telefon aramasının akabinde program bitti ve gerçek hayat kaldığı yerden devam etti. Sophie kollarını başının üzerinde gerdi ve esnedi. Erken yatmaya karar vererek bilgisayarını kapattı ve yatak odasına yöneldi. Yatağında hiç nevresim yoktu. Yalnızca tek bir yatak takımı setine sahipti ve o da çamaşır makinesindeydi. Nevresimlerin kurumasını beklerken soğuk bir pizzanın yarısını yedi, sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti.

Telefon çaldı. Cordie'nin aradığını görerek ahizeyi kaldırdı.

"Ah Tanrım, Soph." Cordie gülüyordu. "YouTube'a baktın mı hiç?"

"Ne için?" Sophie ağzında diş macunuyla mırıldandı.

"Jack MacAlister. Videoyu görmen lazım."

"Tamam, izleyeceğim." Telefonu kapadı ve ağzını çalkalamak için banyoya geri döndü.

Telefon bir kez daha çaldı. Sophie, "Ah gene ne var, Cordie..." diye homurdanarak telefona doğru ağır adımlarla yürüdü. Arayıcı tanımlama göstergesinde tanıdık olmayan bir alan kodu yer alıyordu. İki çalış süresince duraksayan Sophie yanıtlama kararı aldı.

"Sophie Summerfield mi?" Summerfield. Güzel. Adam, Sophie Rose'u aramıyordu ve arkadaşça bir sesin sahibiydi.

"Evet."

"Adım Joe Rooney ve Prudhoe Körfezi'nde polis memuruyum. Neresi olduğunu biliyor musunuz?"

Sophie oranın Alaska'da bir yer olduğunu biliyordu, fakat hangi kısım olduğunu bilmiyordu. Neyse ki bunu itiraf etmek zorunda kalmadı.

"Alaska'dayız," dedi adam.

Sophie'nin tek söylemeyi düşünebildiği, "Soğuk olmalı," idi.

Rooney, "Evet öyle," yanıtını verdi. "Sizi arama nedenim..."

Rooney'in duraksaması, Sophie'yi daha fazla meraklandırdı. "Evet?"

"Kartvizitinizi bulduk. Tek kimlik mevcut, bu yüzden sizi aramayı ve bulduğumuz adamı tanıyıp tanımadığınızı sormayı düşündüm."

"Kim olduğunu size söyleyemiyor mu?"

"Hayır, hiçbir şey söyleyemiyor, hanımefendi. Size anlatmanın kolay yolu yok. Ölmüş. Kartınızı onun kırmızı çorabında bulduk."

Bu olamazdı, değil mi? Sophie oturmaya gereksinim duydu. "Kırmızı çorap mı dediniz?"

Rooney derin bir nefes alarak, "Evet, öyle," diye yanıtladı.

Harrington. Aman Tanrım. William Harrington. Sophie kartını alıp çorabına soktuğunu hatırladı. Harrington kartı bileğine kadar itmesinin ardından çorabı neredeyse dizine dek çekmişti. Ondan başka kim olabilirdi ki? Ama hiç fark etmezdi. Prudhoe Körfezi mi? William'in, Prudhoe Körfezi'nde ne işi vardı? O, Avrupa'daydı.

Rooney, "Böylesine berbat bir haberi duyurmak amacıyla aradığım için özür dilerim," dedi.

Sophie arayan kişiye William Harrington adını vermeden önce emin olma ihtiyacı hissetti. "Tipini tarif edin."

Telefonun diğ er ucundan uzun bir i   eki  geldi. "Korkarım, bunu yapamam, hanımefendi."

" Neden yapamazsınız ? "

"Sorun  u ki... Biz onun yalnızca bir parçasını bulduk. Bir ayağını ve bacağının bir kısmını."

"Bir bacak ve bir ayak mı?" Sophie adamın neden söz ettiğini aıılayamıyordu.

Rooney, "Bir ayak ve bacağının bir kısmı, tamamı değil," dedi.

"Diyorsunuz ki... Tanrım... Nasıl  lm  ? Peki ya onun geri kalanı nerede?"

Telefonun diğ er ucundan başka bir i   eki  yükseldi. Rooney, "Bunu söylemenin kolay yolu yok," dedi. Belli belirsiz bir duraksamanın ardı sıra ekledi: "Buralarda kutup ayıları ya ar."

"Ah ..."

"Onu bir kutup ayısı  ld rm  ."

GÜNCE KAYDI

187 CHİCAGO

Chicago'ya dönmek harika, Alaska'da beraber sekiz ay geçirdik, barınağımıza sokulan kara kışa göğüs gerdik ve raporuma başlamak için iş arkadaşlarımdan davranışları hakkında yeterince bilgi topladım,

Küçük ailemizin hiyerarşisi kalışımızın sürecini değiştirdi, Brandon herhangi bir anlaşmazlığın üstesinden gelemiyordu ve Kirk her tartışmada pasif kalıyordu, Eric ve ben alfalar oluyorduk, Eric'in birini yönetemeyecek kadar meşgul oluşu su götürmemesine rağmen.

Vakıf raporlarımızdan etkilendi ve iki sene daha ödenek ayırmayı kabul etti. Üç ay içerisinde yine kuzeye yöneleceğiz.

Eric izin vaktini laboratuvarında geçiriyor. Yanımda sürünün her bir üyesinden aldığım ilk kan örneklerini getirdim . Lucy ve yavruları dışında böylelikle Eric'in, Ricky'nin kanında bulduğu hormonu ayırabilip ayıramayacağımı görmek için ben de laboratuvar müdavimi oldum. Şimdiye dek şaşırtıcı ve ürkütücü sonuçlara ulaştım. Bulgularımı Eric'e göstermek için kuzeye geri dönünceye dek beklemek zorunda kalacağım,

ON BİR

AMAN TANRIM!

Tüm geriye kalan bir ayak ve bacak parçası mı? William Harrington olabilir mi? Sophie'nin kartvizitini çorabına sokmuştu, kırmızı çorabına. Harrington olmalıydı.

Sophie'nin aklı karıştı. Duymakta olduğu şey onu çok şaşırttığından tekbir soru bile sormadı.

Rooney sessizliği bozdu. "Bir erkekmiş."

"Efendim?"

Rooney, "Kutup ayısı erkekmiş," açıklamasını yaptı. "Aşağı yukarı altı yüz kilo olsa gerek."

Sophie akıl yürüterek, "Herhangi biri saldırıya tanıklık etmiş mi?" diye sordu.

"Hayır, ama durumu açığa vuran izler var. Kurbanı bizim için tanımlayabilir misiniz?"

Sophie, "William Harrington olmalı," dedi. "Ona kartvizitimi verdim ve kartı çorabına soktuğunu gördüm." Rooney'e Harrington'ın ev adresini verip ekledi: "Yalnız yaşıyordu. Telefonu kesikti ve bana Avrupa'ya gittiği söylendi."

"Fikrini değiştirdiği belli," dedi Rooney. "Bu Bay Harrington'ı nereden tanıyordunuz?"

"Onu gerçek anlamda tanımıyordum. Sadece birkaç gün önce tanıştım onunla. Korkarım ki size onun hakkında fazla bir şey anlatamam. zgnm."

Rooney, "Bize bir isim vererek gerçek bir yardımda bulundunuz," diyerek Sophie'yi temin etti.

"Akrabalarına haber vermeden önce, onun Harrington olduğunu doğrulamanın bir yolunu bulacaksınız, değil mi?"

"Ah, evet. Artakalanları morga gönderecekler, muhtemelen Anchorage'a. Ben burada yeniyim, bu yüzden tam olarak takip edecekleri prosedürleri bilmiyorum, ancak size olumlu tanımlama yapıp imha etme talimatı verilinceye dek ceset parçalarının morgda tutulacağını söyleyebilirim."

İmha. Sarf etmek için ne korkunç bir kelime.

Rooney'ye yardımcı olabileceği herhangi bir bilgi edinirse arayacağı sözünü verdikten sonra Sophie telefonu kapadı. William Harrington'ın ölümüne ilişkin haberin şoku çabucak bilinmeze dönüştü. Harrington niye Alaska'daydı ve Sophie'ye söylendiği gibi Avrupa'da değildi? Sophie son birkaç günkü olayları düşündü. Tüm bunlar kulağa hiç de mantıklı gelmiyordu.

Joe Rooney'den gelen aramanın üzerinden bir saat geçmeden telefon tekrar çaldı, ikinci arama da Alaska'dan geliyordu ve bu kez arayan kişi kendini Paul Larson olarak tanıttı.

Larson, "Buradaki bir güvenlik şirketi için çalışıyorum," dedi. "ncelikle petrol sahalarındaki nüfustan sorumluyuz, fakat polis teşkilatı bu bölgelerde çok yetersiz kalıyor, bu yüzden biz de onlara elimizden

geldiğince yardım ediyoruz. Joe Rooney bana arkadaşınızın ölümünden bahsetti." Larson'ın sesi sempatikleştii. "Kaybınıza çok üzüldüm. Joe'ya meşum ayı saldırısını çevreleyen koşullardan haberdar olmak için küçük çaplı bir soruşturma yapacağımı söyledim, bu nedenle birkaç soruyu yanıtlamakta sakınca görmeyeceğinizi umuyorum."

Sophie, "Taziyelerinize minnet duyuyorum, Bay Larson," dedi. "Ama korkarım ki William Harrington'ı iyi tanımıyorum."

Larson,, "Lütfen, bana Paul deyin," karşılığını verdi. Konuşması yeniden profesyonelleştii. "Bay Harrington'la yakınlık dereceniz neydi?"

"Aslında bir yakınlığımız yoktu. Ben küçük bir gazetede çalışıyorum ve onun koştığı 5K hakkında bir hikâye yazacaktım." Sophie açıklamasının kulağa eksikmiş gibi gelip gelmediğini merak ediyordu.

Bir mazeretmişçesine, "İnsanın ilgisini çeken bir hikâyeydi," diye ekledi. "Onunla birkaç saatliğine görüştüm, fakat o yalnızca koşmaktan söz etti. Başarılarından ve fiziksel hünerinden ötürü fazlasıyla övünüyordu. Hatta, öteki erkeklerden çok üstün olduğu için gizli kapaklı bir projeye seçildiğinden bahsetti. Bunun dışında, korkarım ki size onunla alakalı herhangi bir kişisel bilgi veremem. Ailesine hiç değinmedi."

"Endişelenmeyin. Chicago polisiyle bağlantı kuracak ve onun en yakın akrabasına ulaşacağız. Çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler."

"Paul, Joe, Harrington'ı bir kutup ayısının öldürdüğünden emin olduğunu söyledi çünkü durumu açığa vuran izler varmış. Ne gibi izler?"

Larson yanıtlamadan önce bir saniye duraksadı. "Pilotlardan biri kutup ayısını görmüş. Kan, çok kan mevcutmuş ve ayı kendisini temizliyormuş. Bunu yaparlar, bilirsin. Kendilerini temizleme konusunda saplantılıdırılar.

Bazen yemeğin ortasında sırf temizlenmek için dururlar. İçgüdüsel bir şey. Eğer bir kutup ayısının kürkü kirlenir ve matlaşırsa, doğanın bahşettiği işi yapamaz ve ayıyı acımasız doğa koşullarından koruyamaz.

"Sözü geçen ayı bir kayak ceketile kurbandan artakalan ayak ve bacağı sürüklüyormuş ayıdan fazla uzakta olmayan bir kan izi görölüyormuş. Böylelikle niye ayının adamı öldürdüğü sonucuna vardığımızı anlayabiliyordur."

"Kutup ayısına ne olacak?"

"Ona hiçbir şey olmaz. Burası onun nüfuz alanı, bizim değil. Dinle, özel telefon numaramı sana vermeme ne dersin? Bize yardımı dokunacak başka herhangi bir şey aklına gelirse ya da soruların olursa, beni ara."

Sophie Paul'ün numarasını yazdıktan sonra, "Olumlu kimlik saptamasına ulaştıklarında, lütfen, bana telefon eder misin?" dedi.

"Elbette. Hey, hiç Alaska'da bulundun mu? Burada, insanların ilgisini çekecek en azından yüz hikâye olduğuna bahse girerim."

"Beni davet mi ediyorsun?"

Paul, "Ediyorum," itirafını yaptı. "Senin için bir serüven olacaktır," dedi. "Seni akşam yemeğine götürmeyi çok isterim. Sana şarap servisi yapamam. Burada alkole izin verilmez ama birkaç mum bulabilirim."

"Benim evli ve altı çocuklu olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Tam şu an sana bakıyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Paul, "Biyografine bakıyorum. Bizim de bilgisayarlarımız var," diye ekledi. "Seni Google' aradım. Birisi fotoğrafına rötuş yapmadıysa şayet, çok çekicisin."

"Davetini düşüneyim, Paul. Demin bana bir kutup ayısının bir adam yediği anlatıldı ve sen mum ışığında akşam yemeği için oraya gelmemi mi teklif ediyorsun şimdi?"

Paul güldü. "O ender rastlanan bir hadiseydi. Üstüne üstlük, yılın bu vaktinde, buralarda, kutup ayılarından çok daha fazla sayıda bozayılarımız olur."

"Endişe edilecek bir şey yok o zaman."

"Daveti açık bırakacağım. Ara beni, Sophie."

Sophie telefonu kapadı ama uzun bir süre yataktan bir yere kımıldamadı. Zihni bir düşünceden öteki düşünceye atladı. Kutup ayıları temizlenmek için sık sık yemeğin ortasında dururlarmış. Larson öyle söylemişti. Zavallı "William Harrington bir yemektir. Ne korkunç bir ölme şekliydi: Bir ayının mezesi olmak.

Sophie düşünceler içerisinde mutfağa gitti ve düşünürken atıştırmak için bir paket patates cipsi aldı. Bunlar ona iyi gelmiyordu bunları yememesi gerekiyordu, fakat savurganlık olacağından atmak da istemiyordu. Yiyeceği israf etmek günahtı. Patates cipsi yememenin anahtarı satın almamaktı, fakat Sophie bunun olmayacağını itiraf edecek kadar dürüsttü. Markete her gidişi, büyük boy bir paket cipsle sonuçlanırdı. Kızartılmışlar gözdeleliydi. Fırınlanmış olanlarından satın almayı ise kendine reva göremezdi.

Tezgâha yaslandı ve daha önemli şeylere kafa yorarken cipsleri katur kutur yedi. Harrington neden apartman personeline Avrupa'ya gittiğini söylemişti? Peki ya Prudhoe Körfezi'nde ne yapıyordu?

Sophie bölgeye ilişkin çok fazla şey bilmiyordu ve kendini aptal sarışınların anlatıldığı bütün şu fıkralardaki aptal bir sarışmmış gibi hissederek cips paketini bir kenara bırakıp Prudhoe Körfezi'yle ilgili bilgi edinmek için bilgisayarının başına oturdu.

Kuzey Amerika'nın en geniş petrol sahası, Kuzey Buz Denizi kıyısında yer almaktaydı. Kuzey Buz Denizi mi? Sophie sadece ne denli acı soğuk olabileceğini düşünerek ürperdi ve oraya gitme planı bulunmadığı halde, Prudhoe Körfezi ve civar kasabalara ilişkin öğrenebileceği her şey için meraklandı. Çevrede mutlaka kasabalar olmalıydı, değil mi?

O kasabaların yolcular için kalacak yeri var mıydı peki?

Sophie okumaya başlar başlamaz, zaman hızla akıp geçti. Halihazırda bildiği ama belleğinin gizli yerlerinde dosyalanmış pek çok veri sel olup geri geldi. Sophie boru hattının genişlemesi lehindeki ve aleyhindeki çekişmeyi hatırlıyordu şimdi. İki taraf da konuyla ilintili olarak dediğim dedikti.

Prudhoe Körfezi hususunda okumak, tundra ve kutuplardaki sürekli donmuş toprak hususunda okumaya da öncülük etti. Sophie gece boyu, gözleri bilgisayar ekranına bakmaktan bulanıncaya dek okudu da okudu. Yatağa yığıldığında saat sabahın üçünü gösteriyordu. Sophie buzlu sudan pompalanan petrol varillerinin sayısı hakkındaki tüm varsayımların yanı sıra beyninin etrafında yüzen boru hattı aklına takılmışken

uyuyabileceğini pek sanmıyordu, fakat başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Rüyasında kutup ayılarını gördü. Kar fırtınasında devasa büyüklükte beyaz hayvanlar tarafından kuşatılmıştı ve sonra sahne, dairesinin dış tarafındaki sokağa dönüştü ki kutup ayıları kameralarla onun peşinden geliyorlardı. Neticede, ayılardan biri Jack MacAlister şeklini aldı ve FBI ajanı ona doğru ilerlerken herhangi bir ayıdan daha yırtıcıydı.

Zil sesi Sophie'yi kurtardı. 06:45'te telefon çaldı. Patronu hattaydı.

"Uyandırdım mı seni?"

"Yo, elbette hayır." Sesi vraklayan bir kurbağa misali çıktığı için Sophie, patronunun, yalanına inanmadığından kuşkulandı.

"Başka tehditler aldın mı?"

"Hayır, bir tane bile almadım."

Patronu, "Demek ki buraya kadarmış," dedi. "Buna karşın hâlâ evde kalmanı istiyorum."

"Kalacağım."

"O zaman halihazırda bilgisayarın başında olman gerekiyor," dedi. Ses tonu koyu bir işkolik gibi çıkıyordu. "Sana verdiğim cep telefonu yazısı üstünde hiç çalışma yaptın mı?"

"Henüz yapmadım."

"Sen bana onu e-postalar postalamaz ona ihtiyacım olacak. Kemik yoğunluğu ölçümüyle ilgili yazı hazır değil. O işi Bernie'ye verdim ama uzmanla görüşme yapamadı, böylece önümüzdeki haftaya erteledim. Makalenin en erken ne zaman bana gönderebilirsin?"

"Ne zamana lazım size?"

"En geç yarın öğlene kadar."

Sophie rahatladı. "Sorun yok. Yarın ğlene hazır olur."

"Bu iyi. Şimdi bugün bana senin yazmak istediğın Güneyyaka Çorba Mutfağı hakkındaki yazı lazım. Onlara bağış, bana da makale gerek. Makaleyi bana dörtte gönder ki ön sayfaya koyayım. Günün güzel geçsin, Sophie, içeride kal."

"Fakat Bay Bitterman..."

Bitterman telefonu çoktan kapamıştı.

Sophie örtüleri üstünden atıp sendeleyerek banyoya gitti. İşe yoğunlaşmak amacıyla galonlarca kafeinli çay içmesi gerekecekti. Maksimum kapasitesini fonksiyonel kılmak için sekiz saat deliksiz uykuya gereksinimi vardı, fakat altıda ayağı dikilebildi. Dört saatlik çalışma, beyin gücünün su götürmez gerginliğiydi. Aşağısı kurtarmazdı ve Sophie salağın dik alasına dönecekti.

Bütün gün çalıştı, sekiz saatlik derin uykusunu aldı, sonra Bitterman'ın zaman sınırlamalarıyla çerçevenlenmiş her iki makaleyi de hazırlamayı başarak ertesı çalışma gününe daldı. Öğleden sonrasının ilk saatinde bir mola için hazırды. Bilgisayar ekranından uzaklaşmayı istemiş olsa da Prudhoe Körfezi'ne ilişkin sorularının hepsi yanıtlanmamıştı. O yere dair her şeyi elinden geldiğince öğrenmek niyetindeydi. Belki bilginin bir kısmı, Harrington'ın neden oraya gittiğini açıklamaya yardımcı olabilirdi.

Sophie defterini ve Harrington'la Cosmo'daki görüşme esnasında kullandığı dijital ses kayıt aygıtını çıkardı. Harrington'ın su toplamış vaziyetteki her bir yarasına ilişkin bitmez tükenmez, tiksindirici betimlemelerini dinledi; gelgeldim, kaydı büyük olasılıkla birden fazla kez

dinlemek zorunda kaldı. Bu gizemi çözmenin başka bir yolu olmadığını düşünüyordu.

Ses kayıt cihazını ve defteri yatağına koyduktan sonra tekrar bilgisayarının başına oturdu. Prudhoe Körfezi'ne yakın Deadhorse adlı bir kasaba vardı. Sophie'nin aklından bunun klas bir ad olduğu geçti. Girdiği vvebsitesine bağlı olarak nüfus çeşitlilik gösteriyordu. İyimser rakam yirmi, kötümser rakam yediydi.

Birkaç kişisel anlatımda o yere özgü popüler bir şaka tekrarlanıyordu. Oraya gelip çalışmak için toplanan erkeklere her ağacın arkasında çıplak bir kadın bulacakları söyleniyordu. Larson bariz bir biçimde Sophie'ye asılmıştı. Muhtemelen, ağaçsız Kuzey Kutup Bölgesi'nde çok uzun zamandır bir kadına rastlamamıştı.

Sophie ayağa kalktı ve kaslarını esnetmek için gövdesini sağa sola bükte. Neredeyse bütün bir haftadır spor salonuna gitmemişti. Dairesi genişti ama Sophie'ye afakanlar basıyordu. Dijital ses kaydediciden öteye yürüyüp inledi. Harrington'ı yalnız başına dinlemek istemiyordu. Eşliğin perişanlığa gerçekten iyi geleceğine karar verip bu bağlamda, Regan ve Cordie eşliğinde dinlemek istiyordu. Harrington'la ilgili bu son gelişmeyi onlara anlatmak için ölüyordu ve belki de onlardan biri, Sophie'nin görüşmeyi dinlediğinde dikkatinden kaçırdığı bir şeyi ayımsayabilirdi.

Balistiğe giden herkes olmaksızın Hamilton'a nasıl varılacağı Sophie'nin asıl ikilemiydi. Duş alırken çeşitli olasılıkları aklından geçirdi.

Bir yolunu bulup Bitterman'ı atlatmak aldatmaca olacaktı. Ona evden ayrılmayacağına dair söz vermişti patronu durumu fark ederse gücenirdi.

Fakat Sophie çocuk değildi. Söz sözse de dışarı çıkmak için patronunun iznini almaya ihtiyaç duymuyordu ve aslında patronu onun çıkarlarını gözetiyordu. Bunu itiraf etmek üzücü olsa da Sophie tehditler işitmeye alışkındı, ancak Bitterman sarsılmıştı.

Sophie Alec'e de söz vermişti. Belki onu ararsa, Alec Sophie'yi alıp otele götürebilirdi. Hayır, bu işe yaramazdı. Alec'den ileri geri mekik dokumasını istemek onun için uygunsuz olurdu. Üstelik, Alec'in bugünlerde gittiği her yere küstah, patavatsız ortağının takibinde gittiği de aşikârdı.

Sophie başka bir yol düşünmek zorundaydı.

Eski bir polisin onu arabayla götürmesine kimse karşı çıkmazdı. Şimdi bir plan vardı! Gil onu otele götürebilirdi. Şu anda büyük ihtimalle giriş katındaki lobideydi. Sophie, babası haberlerde yer aldığı anda veya tehditler yağdığı anda, Alec'in Gil ve takımından ona göz kulak olmasını istediğini biliyordu, fakat ne Alec ne de Gil bundan hiç bahsetmedikleri için, yaptıkları şeyden haberdar olmasını istemedikleri sonucunu çıkarmıştı Sophie ve sessizliğini daima muhafaza etmişti. Evet, Gil, sorununun çözümüydü.

Sophie, planını Bitterman'dan başlatarak hayata geçirme kararı aldı.

Bitterman, ofisinde değildi. Resepsiyonist Lucy, Sophie'ye onun, gözde lokantalarından biri olan Pavillion'da karısıyla beraber gecikmiş bir öğle yemeği yediğini söyledi. Orası gazeteye yürüyüş mesafesindeydi.

Sophie Bitterman'i cep telefonundan aradı.

"Evet, Sophie?"

"Izgara som balığı sipariş ettiniz, doğru mu? Pavillion'da hep som balığı sipariş edersiniz."

"Bulunduğum yeri nereden biliyorsun?"

"Ben bir muhabirim... Ve Lucy bana söylemekten mutluluk duydu."

"Menüye bakmadım bile, fakat haklısın, muhtemelen som balığı sipariş edeceğim. Hâlâ karımın buraya gelmesini bekliyorum. Beni niye arıyorsun? Ne istiyorsun?"

"Tehdit yok."

"Evet?"

"İçeride kalma sözümü tuttum ama tehditler durduğu için Hamilton'a gidiyorum."

"Şimdi beni dinle. Bana söz verdin ve ben..."

"İki FBI ajanı benimle olacak." Bu yalan yüzünden cehennemde yanacaktı.

"Alec ve Jack mi?"

Bunu bana dedirtme. "Evet, efendim."

"Tamam o zaman. Paçayı kurtarmana izin vereceğim. Yarın seni ofiste bekliyorum."

Sophie başka bir kelime daha söyleyemeden, Bitterman konuşmayı sonlandırdı. Bu tuhaftı. Sophie demin Bittennan'e söylediği yalandan ötürü vicdan azabı duydu, ancak Alec'e verdiği sözü bozmaktan ötürü hiç mi hiç suçluluk hissetmedi. Onu taparcasına seviyordu, fakat o bir FBI ajanıydı... Ve Sophie'nin maaş çekini o imzalamıyordu.

Sophie kapıcıya telefon edip vardiyasını devralan Gil'in lobide olduğunu öğrendi. Asansörden çıktığında, Gil, Sophie'yle birlikte otele gitmek zorunda kalacaktı.

Mükemmel strateji.

Sophie çantasını kavradı, defterini ve anahtarlarını çantanın içine attı, sonra ses kayıt cihazına uzandı. Aygıt ne açılabilir ne de kapanabiliyordu. Sophie yeni piller gerektiğinde karar kıldı. Evde Triple A yoktu. Otelin hediyeleş eşya dükkânında olurdu ya da Regan kesinlikle yedekte bulundururdu. Sophie geriye kalan eşyalarıyla beraber ses kayıt cihazını da çantasına fırlattı ve gömme dolabına gitti. Gözde Dölce & Gabbana bluz ve eteğine erişti. Onları giydiğinde, kendini daha iyi hissediyordu. Elbise Sophie'nin ruh halini etkilememeliydi, ama hadi, bu Dölce & Gabbana'ydı ve Sophie tasarımcıların enfes kıyafetlerini giyerek kendini mutsuz hisseden hiç kimseyi tanımıyordu.

Eteği ve bluzu üstüne geçirdi. Ev telefonu çaldığında bluzunu henüz iliklememişti.

Aceleyle, "Alo," dedi.

Regan, "Niye evdesin?" diye sordu. "Hasta mısın?"

Sophie, "Hayır," diye yanıtladı. "Çalışıyorum. Birkaç araştırma yapıyorum."

"Neden evde?"

"İçimden öyle geldi."

Sophie otele gideceğini söyleyemeden önce arkadaşı konuşuverdi. "Daha görmedin mi? Görür görmez arayacağından emindim, fakat görmediysen..."

"Neyi?"

"Bu, benim sorumu cevaplıyor. Yalnızca izle ve beni ara."

"Regan, neyi izleyeyim?"

"YouTube videosunu. Sadece Jack MacAlister'ın adını tuşla ve karşına çıksın."

"Ajan MacAlister'dan hoşlanmıyorum, bu yüzden onun videosunu niye seyretmek isteyeyim?"

"Çünkü kocamı seviyorsun ve videoda o da var. Yalnızca izle, tamam mı? Peki neden Jack'den hoşlanmıyorsun?"

Evet, biliyorum, FBI'dan, yıldızının barışmamasıyla ilgili her şeyden haberdarım, ancak..."

"Düşünceni kendine sakla. Cep telefonum çalıyor."

Sophic ev telefonunu omzuna yasladı ve kocaman çantasının içerisinde el yordamıyla cep telefonunu aradı.

Regan, "Sadece ara beni," dedi.

Sophie, "Hayır, bekle," karşılığını verdi. "Sana bir şey anlatmak istiyorum."

Cep telefonu, elbette, çantasının dibindeydi. "Ah, onu buldum. Alo?"

"Merhaba, Sophie."

Bu erkek sesi neşeli ve tanıdıktı, ancak Sophie onu nerede işittiğini çıkaramadı.

"Kimsiniz?"

"Bir saniye, sana söyleyeceğim. Sürprizi mahvetmek istemiyorum."

"Ne sürprizi?"

"Oturma odası penceresinden dışarıya bak, göreceksin."

Sophie bunun aptalca bir istek olduğunu bilmesine karşın, "Bana yalnızca söyleyemez misin? Meşgulüm," derken oturma odasına giriyordu.

"Bakmak zorundasın yoksa yapamam."

Sophie hâlâ sesi tanımaya çalışıyordu. Pencereye yaklaşıp dışarı baktı. "Yoksa ne yapamazsın?"

"Bunu."

Sophie onun son fısıldadığı sözcükleri duymadı. Mermi çift camı kırdı ve Sophie'nin göğsüne isabet etti. Merminin hızı, onu geriye doğru fırlattı ve Sophie yere yığıldı.

GÜNCE KAYDI 260

KUZEY KUTUP KAMPI

Mart ayında kuzey kutup yuvamızı terk ettiğimizden heri üç ay olmuş, şimdi Kirk ve ben geri döndük. Brandon ve Eric'in birkaç hafta içerisinde varması gerekiyor.

Kurtların mart ayındaki çiftleşmesi ve gebelik dönemi altmış üç gün sürüyor. Hoşumuza gidense, Lucy'nin üç yeni yavrusu olması ve yeniden onun için avlanan erkekler tarafından beslenmesi.

Daha yaşlı erkeklerden Eester adını verdiğimiz, sürüyle değil artık. Takip cihazımız bir ayrılık algılamadı, bu yüzden ona ne olduğu hakkında sadece tahminde bulunabiliriz.

Ricky hâlâ amir kesinlikle. Yaşının altı olduğunu hesapladık ve kuzey kutup kurdunun ortalama ömrünün yedi yıl olması sebebiyle, hızının kesileceğini göreceğimizi bekliyorduk ama daha da zinde görünüyor.

Eric ve Brandon gün aşırı gelecekler. Eric'i yalnız yakalama fırsatını bulur bulmaz, onunla yüzleşeceğim.

Neyle uğraştığını biliyorum. Sorun şu: itiraf edecek mi?

ON İKİ

Sadece bakmak zorunda kalmıştı.

Sophie öfkeliydi, özellikle de kendi ahmaklığı yüzünden, bu itirafı onu mezarına götürecektik olmasına rağmen.

Hayatta olduğu için şanslıydı. Kurşun, ölü noktaya isabet etmişti, sütyeninin ön kopçasının tam altına. Caddenin karşısındaki apartmanın çatısındaki nişancının mesafesi ve yükselen kuzey rüzgârı kurşunun süratini yavaşlatmış olsa da kurşun, ardında küçük, yusuvarlak bir delik bırakarak derisini delip geçmişti.

Her şey göz önünde bulundurulursa, bu gerçekten ikinci derecede bir yaraydı en azından Sophie'nin öfkesinden kendini korumak için perdeleri kapalı odacıktan geri geri çıkarken bile teşhisini koyan acil servis hekimine göre. Hekimin hemşiresi halihazırda güvenliği çağırmıştı.

Sophie onların tepkisini anlıyordu. Bununla birlikte "Trainee Louanne" isim etiketi tayan yardımcı kadını ölümle tehdit etmişti ki Sophie makas tutan kişi kendisi olsaydı tehditini harfiyen gerçekleştirebilirdi. Trainee Makas Mutlusu, Sophie'nin güzelim bluzunu nazikçe çıkarmadı. Ah, hayır. Makasını onu kesmek için kullandı ve Sophie karşı koymaya çalıştığında, ona aşağılayıcı bir şekilde sırtıp narin ipeği kıtır kıtır doğramaya devam etti.

Vurulma esnasında düğmeleri açık olan bluz, kurşunun

tahribinden kurtulmuştı ama şimdi lime limeydi. Güzelim Dölce & Gabbana bluzu mahvolmuştu. Sophie bu bluzu sevmekle ilgili aptalca davrandığını biliyordu, hatta biraz da delice, fakat sevdiği bu bluzun aslında simgelediği şey olmadığını da biliyordu. Babasının verdiği doğum günü parasıyla satın aldığı en son şeydi bu bluz. Böylesine pahalı bir hediye satın almak için babasından para kabul etme iznini kendi kendisine vermeyeceğinden, tekrar lüks bir eşya satın alabileceğinden şüpheliydi. Önemsiz maaşından biriktirdiği bir miktar para da hayır işlerine gidiyordu. Bu, olması gereken şeylerin tek yoluydu. Bu konudaki aşırı saplantısının nedeninden emin değildi. Belki babasının varsayılan günahlarının kefareтини ödüyordu, belki de bu kendi hastalıklı hasar tespit girişimiydi.

Hemşire ve hastabakıcı, Sophie'yi yalnız bırakır bırakmaz, Sophie doğrulup bacaklarını yatağın yan tarafından salladı. Ona rahatsızlığını gidermek için iğne yapmış olsalar da ağrının sarsıntısını hissediyordu. İleri doğru sendelemekten korunmak için her iki yanındaki nevresimleri sımsıkıca kavrayarak acıyla yüzünü buruşturdu. Holün aşağısındaki hemşire odasından gelen sesleri duydu. Erkekler tartışıyorlardı. Büyük ihtimalle, doktorlar ve güvenlik memurları kimin onunla meşgul olacağına ilişkin atışıyorlardı.

Sophie neden olduğu bu sahneden ötürü biraz, utandı. Ama sonra aşağıya baktı, bluzunun dilimlenmiş artakalanlarını gördü, hastabakıcının yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi hatırladı ve bir kez daha cinleri tepesine fırladı.

Trainee Louanne perdeyi yana çekti ve kalıntıları toplamak için geri döndü. Yüz ifadesi düpedüz çirkindi. Louanne'in ne mal olduğunu çözmek Sophie'nin yaklaşık on saniyesini aldı. Daha iyisine layık olduğunu düşünen sert bir kadındı. Zor, kaba bir görünümü vardı. Kırklarında olmalıydı, fakat kan çanağı gözleri ve kırmızı damarlı burnu, seksenlere merdiven dayayan bir karaciğeri olduğunu gösteriyordu. Ağır, mide bulandırıcı yoğunluktaki tatlı parfümünü, kuşkusuz, molalarda içeceklerine eklediği alkolün kokusunu örtbas etmek için bol bol sıkmişti.

Louanne aşağılayıcı bir homurdanmayla, "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Aferin sana. Şimdi defol."

"Soyadın Summerfield değil. Rose." Hastabakıcı Louanne bu adı sanki sözcüklerin en iğrenciymiş gibi söylemişti. Devam etmeden önce hiç kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Gözümü korkutamazsın ve paçanı kurtaramazsın. Çöpten başka bir şey değilsin. Baban bir para fahişesi ve sen de onun kızı olduğun için bir fahişe olmalısın." Sophie herhangi bir tepki vermeyince, Louanne'in öfkesi şiddetlendi. "Polisler seni tutuklayacaklar. Şikâyet edeceğim. Seni tutuklamak zorunda kalacaklar." Hâlâ tepki yoktu. Louanne çileden çıktı. "Özür dilesen iyi olur."

İşte bu, tepki aldı.

"Özür dilemek mi? O bir Dölce & Gabbana'ydı... Gabbana."

"İyi. Polise, bana vurduğunu söyleyeceğim. Kötü muamele denir buna."

"Hayır, yalan söylemek denir."

Louanne arkasına döndü ve Jack MacAlister'ı bir adım gerisinde dururken buldu.

Tekrar Sophie'ye baktı. "Seninkine karşı benim sözüm."

Jack'ivı kalın kafalılığa tahammülü yoktu. "Alec, bunu alıyor musun?"

İşte o an, Louanne rozetleri ve silahları fark etti. "Bu çıldırmış kadın bana bağırdı ve beni öldürmekle tehdit etti!" dedi başını ümitsizce sallayarak. "Muhtemelen inkâr edecek ama yaptı."

"İnkâr etmeyeceğim. Seni öldürmekle tehdit ettim. Şu makası verin bana da öldüreyim."

Alec, "Sophie, Tanrı aşkına ..." diye başladı.

Louanne, "Görüyor musunuz?" diye bağırdı. "Hala aptal bir bluz için bağırıyordu."

"Dölce & Gabbana'ydı. Biraz saygın olsun."

"Çıldırmış."

Jack ve Alec tek kelime etmediler. Yalnızca gözlerini dikip kadına baktılar.

Louanne yutkundu ve kekeledi. "Gerçekten polise yalan söylemeyecektim. Fakat bana kötü davrandı. Tek kelimeyle kötü. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyordum. İşimden geri kaldım, bu yüzden gitsem iyi olur. Daha fazla değer bilen başka hastalar var."

Mahremiyet perdesini çekip kapadı ve hole doğru acele ederken burnunu çekiyordu. İki adam o, köşeyi dönüp gözden kayboluncaya dek beklediler.

Alec, "Regan'ı almaya gideceğim. Sophie'nin yanından ayrılma," dedi.

Jack geri adım attı. "Karını ben getiririm."

Alec perdeyi açıp Sophie'nin yatağına doğru yürüdü. "Ağrın hızla mı?"

"Hayır, pek yok aslında."

"Sophie, başına bunun gelmesine çok üzüldüm."

Alec'in sesindeki titrek tını Sophie'de ağlama hissi uyandırdı. Sophie elini kaldırıp, "Bana karşı duyarlı olma, hiçbir şekilde. Kenardayım, Alec, tam kenarda," dedi.

Alec onun dramatik uyarısına gülümseyerek karşılık verdi. "Kendinden utanmalısın. Şu acemiği ağılattın."

"Bununla yaşamamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacağımı zannediyorum."

"Ortağımın senden korktuğunu sanıyorum."

Bu cümle Sophie'yi neşelendirdi. "Doğru şeyi söylemeyi daima bilirsin."

"Seni kucaklar, sırtını sıvazlar ve sana her şeyin düzeleceğini söyledim ama üstüme başıma kan bulaşmasını istemiyorum."

"Sevgini, benim için birini vurarak gösterebilirsin."

"Kesinlikle, neden olmasın?"

"Ne kadar daha beklemek zorundayım? Röntgenim çekildi, CAT görüntülerim alındı, iteklendim ve dürtüklendim. Biraz kan kaybettim ve geri kalanını da alabileceklerini düşünmekteyim."

Sophie'nin gene midesi bulandı. Öfkesinin neden olduğu adrenalin çekilmişti ve ağrı, göğsüne yayılıyordu.

"Cerrah şimdi filmlere bakıyor. Sonra seninle konuşmaya gelecek."

"Ne olduğunu niye bana sormuyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorum. Birisi seni vurmuş. Ateş edeni göremediğini de biliyorum. O çok uzaktaymış. Bana aıklayabileceğin bazı ayrıntılar var ama bu bekleyebilir."

"Ajan MacAlister seninle her yere geliyor mu?"

"Aslında tam tersi. Ben ona verildim. Onun gittiği her yere gidiyorum. Gerçi bu durum yakında değişebilir. Jack izine ayrılıyor olabilir."

Sophie nedenini sormaya tenezzül etmedi. "Siz ikiniz eve gitmelisiniz. Bu federal bir mesele değil. Polise ifade vereceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum ve bunun yerel mi kalacağına yoksa federal bir soruşturma mı olacağına henüz karar verilmedi. Üstelik, onlar senden çıkarır çıkarmaz şu kurşunu istiyorum."

Sophie bunu düşününce ürperdi. "Onu sana postalayacağım." İ çekip ekledi: "Eve gitmek istiyorum."

"Burada uzun süre kalmayacaksın."

Sophie bundan sonrasını fazla hatırlamıyordu. Cerrah ona ikinci iğneyi yapan hemşireyle beraber içeriye girmiş ve uyku neredeyse aniden gelivermişti. Sophie ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu ama gözlerini açtığında serumlu hastane yatağındaydı. Regan ve Cordie pencerenin kenarında durmuş fısıldaşıyorlardı. Sophie endişelendiklerinin farkındaydı.

"Onu gördünüz mü?" diye sordu Sophie.

Jack kapı aralığındaydı. Ne sorduğunu işitmiş ve bu sorunun tuhaf olduğunu dşnmşti. Niye arkadaşlarının, onun yarasını gördüklerini aklından geirsindi ki? Ya da belki onlara hasarı yaratan kurşunu görüp görmediklerini soruyordu.

Cordie ve Regan'ın, onun tam olarak ne sorduğunu bildikleri belli oluyordu.

Cordie, "Kim kasıtlı olarak bir Dölce & Gabbana'yı tahrip eder?" sorusunu yöneltti.

Jack, "Alt tarafı bir bluz," yorumunu yaptı.

Yapılacak en yanlış yorumdu.

Regan, "Güzel bir bluzdu," deyiverdi.

Cordie, "Sembolikti," diye ekledi. "Sen anlamazsın."

"Her tarafı kanla kaplı sembolik bir bluz."

Regan sızlandı. "Temizleyebilirdik. Kurşun onu yırtmamış. Onu kesen şu kadın medeniyetsiz."

Jack odaya girerken Sophie'ye hitap ederek, "Yani kadını ölümle tehdit etme nedenin bu mu?" diye sordu. "Bir kabanayı değerli kılan şey nedir?"

Cordie düzeltti: "Gabbana."

"O ne olduğunu biliyor," dedi Sophie. "Benimle kafa buluyor."

Jack omuz silkti. Arkadaşlarına, "Ona daha etekten bahsetmediniz mi?" diye sorarken Sophie'nin tepkisini izledi.

Sophie, "Hayır... Etek olmaz," diye sızlandı. "O eteği severdim. Etek..." Jack'in gülümsemesi onu durdurdu. "Sen tam bir..."

Jack'in gülümsemesi genişledi. "Isır beni."

GÜNCE KAYDI 283

KUZEY KUTUP KAMPI

Nihayet Bric'le öze! olarak konuşma fırsatını buldum. Sürüyü gözlemlemek için geçici bir sığınak kurmada bana eşlik etmesi konusunda ısrar ettim.

Bric'e Ricky'nin kan örneğini yanımda bulundurduğumu ki bunun alınan ilk küçük şişelerden biri olduğunu ve onun aldığı örnekler gizemli bir maddenin yüksek seviyelerini gösterse bile görünürde bilinmeyen hiçbir hormona rastlanmadığını, hatta bir ipucu dahi bulunmadığını söyledim.

Eric, Ricky üstünde denemeler yaptığını açık açık itiraf etti, fakat öteki kurtlardan herhangi birine iğne yapmadığına yemin etti. Yaptığı şeyin, başını derde sokacağından haberdardı, bu sebeple, ben biriktirdiği veriyi okuyuncaya dek sessiz kalmam için bana yalvardı.

İleri geri giderek saatler harcadık ama sonunda Briç deneyleri destekleme konusunda beni ikna etti. Eğer onun inanılmaz iddiaları, doğruluğunu kanıtlarsa, Briç raslantısal olarak mucizevi bir ilaç bulmuş olacak.

ON ÜÇ

Sophie ertesi akşam hastaneden taburcu edildi. Regan gelip Hamilton'da kalması için ona yalvardı. Sophie onun nazik önerisini geri çevirdi ve kendi evinde rahat edeceğini yineledi. Kendi yatağında uyumak istiyordu. Nişancı gözaltına alınana dek gün boyunca korunacaktı.

Alec onu arabayla eve götürmekte ısrarcıydı bu da Sophie'nin ikinci eskortunun da Jack MacAlister olduğu anlamına geliyordu.

Kendi evine varır varmaz, pamuklu kumaş pantolonunu ve eski flanel gömleğini giydi, nihayet rahatlayabilecekti. Kanepeye oturdu, ayaklarını pufa uzattı ve bir ferahlama iç çekişi koyverdi.

Sophie Alec'e, "Dedektif Morris'le konuştun mu?" diye sordu. "Soyadını hatırlamıyorum."

Alec gülümsedi. "Dedektif Morris Steinbeck'i kastediyorsun?"

"Yazar Steinbeck gibi mi?"

"Davandan sorumlu dedektif gibi ve henüz onunla konuşmadım. Sabahleyin onu arayacağım."

Sophie, "Merak ediyorum," dedi. "John Wincott nasıl oldu da davayı almadı? O bir dedektif, senin de arkadaşın."

Alec, "Dava John'a verilmedi," açıklamasını yaptı.

Jack, "Öyleyse yereller mi icabına bakıyorlar?" sorusunu yöneltti. "Sen devralmayacak mısın?"

"İstiyordum ama John bana Steinbeck'in iyi bir dedektif olduğunu, burnumu sokmamam ve işini yapmasına izin vermem gerektiğini söyledi."

Jack, "Davayı istiyorsan, almalısın," dedi.

Alec "Gerek yok, zaten davaya çok yakınım," dedi. "Sophie iyi bir arkadaşım. Şayet Steinbeck beni bilgilendirmezse, o vakit başına bela olabilirim."

Böylesine kibirlilik. Sophie'nin yarası zonklamasaydı, gülebilirdi. Bütün erkekler bu ikisi kadar küstah ve kendini beğenmiş miydiler? *Steinbeck beni bilgilendirmezse, o vakit başına bela olacağım mı?* Ah, dostum. Güç. Neyle ilgiliydi bu? Alec'in sesi bencil geliyordu kulağa ama en azından Alec iyiyi simgeliyordu.

Alec ve Jack bölgesel meseleleri tartışırken, Sophie malzeme torbasını kaptı. Hastaneyi bir antibiyotik, ekstra sargılar ve ağrı kesicilerle terk etmişti. Bir ilaç almanın tam zamanıydı.

Alec, Sophie'ye döndü. "Bana Steinbeck'ten söz et. Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Bilmek istiyordu.

"Ne yaptığını biliyormuşa benziyordu. Kusursuzdu. Kesinlikle bir sürü soru sordu."

Jack mutfakta gözden kaybolmadan önce, "Anlatacak fazla bir şey yoktu, değil mi?" diye sordu. Sophie onun, dolapları didik didik aradığını işitiyordu.

"Ne arıyor?" sorusunu yöneltti Alec'e.

"Yiyecek. Açlıktan ölüyoruz."

Sophie, "Buzdolabında birkaç tane havuç var," diye seslendi.

Jack'in güldüğünü duydu. Jack oturma odasına patates cipsi ve bagel poşetleri, iki şişe su, bir Diet Kola ile döndü. Bagel poşetlerinden ve şişelerden birini Alec'e fırlattı.

Kanepede Sophie'nin yanına otururken, "Ateş edeni görememiştin," dedi. "Çok uzaktaydı." Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını pufa, Sophe'ninkilerin bitişiğine uzattı.

Sophie, "Rahat mı?" diye sordu.

"İdare ediyorum."

Bu adamın gizli alayı anlamadığı aşikârdı.

Sophie, "Haklısın," dedi. "Ateş edeni görmedim. Steinbeck'e tehditlerden bahsetmek zorunda kaldım o da benden, beni öldürmek isteyen kişilerin adlarını istedi."

Jack cips poşetini yırtarak açarken soğukkanlılıkla, "Uzun bir liste olduğuna bahse girerim," yorumunu yaptı.

Sophie, "Komik değil," cevabım yapıştırdı. "Dedektife herkesin beni sevdiğini, iyiliksever ve tatlı olduğumu, hiç kimsenin bana zarar vermek istemeyeceğini söyledim." Belki hastabakıcı Louanne ve acil servis doktoru dışında diye düşündü. Ve, ah evet, ona El'de çarpan ürpertici herif de dahildi. Butikteki kadın da vardı...

Sophie, "Pekâlâ, belki de uzun bir liste vardır," itirafında bulundu. "Dedektife Kelly's kapandığında emekli maaşlarının uçtuğunun ortaya çıktığını, aşırı kızgın çok sayıda işçi bulunduğunu anlattım. Onları suçlayabilir misin? O para, emeklilikleri içindi. Babam paranın yatırıldığı yatırım fonundaki şirketlerden birinin büyük pay sahibi oldu. Fon iflas eder etmez, hedef gösterilmeye başlandı. Yalancı yöneticilerin

çıkageldiği ve babamın sermaye batmadan önce parayı aldığını söylediği basın toplantısını izlediğinden eminim."

Alec, "Yönetici çıkagelip öyle söylemedi, Sophie. İftira atmayacak kadar zekiydi," dedi.

Sophie, "İma etti, bu da aynı zararı veriyor," karşılığını verdi. "Az sayıda insanın dahi ona inandığını düşünmüyor musun? Aynı insanlar öldürmek bile isteyebilirler. Flerkes bir günah keçisi arıyor. Hiç kimse kötü giden herhangi bir şeyden sorumlu olmak istemiyor. Toplantı berbat olduğunda, sorumlu olmalarına rağmen halkı yanıltmak için bir ya da iki günah keçisi buluyorlar. Babam, bu örnekteki günah keçisi, çünkü geçmişte şüphe uyandıran bazı iş bağlantıları mevcuttu babamın."

Jack, "O zaman şu kindar insanlar, babanın peşinde olurlardı, senin değil," dedi.

"Babamı bunun dışında tut."

Jack Sophie'nin ilaç şişesini açmakla ilgili bir sorun yaşadığını ayımsayıp şişeyi ondan aldı. "Babanı bunun dışında tutamam," dedi. "Baban bunun tam ortasında."

"Seninle veya başka biriyle babamı tartışmayacağım."

Jack oluruna bıraktı. Sophie münakaşa edecek halde değildi. Solgun görünüyordu ve elleri titriyordu, Jack açık şişeyi ona verdiğinde. Şişeyi ondan bir kez daha geri almasaydı, Sophie bütün ilaçları kanepenin üzerine dökecekti.

"Dinle, Dedektif Steinbeck'le konuşmadığın için," dedi Sophie. "Galiba sana bir şey anlatmam gerekiyor..." Daha öteye gitmedi. Bunu açıklamak

zor olacaktı ve Sophie açıklamak yerine belki Steinbeck'in onlara anlatmasına izin vermesi gerektiğini düşünüyordu.

Alec ve Jack onun devam etmesini bekliyorlardı.

"Kaç tane?" diye sordu Jack, ilaç şişesini yukarıda tutarken. "Peki, kime anlatman lazım? Alec'e mi yoksa bana mı?"

Sophie avcunu açtı, ellerinin nasıl titrediğini gördüğünde şaşırdı. "Bir, lütfen ve burada oturduğunuz için her ikinize de anlatmak zorunda kalacağımı zannediyorum. Kabalık etmek istemem."

"O gemi uzun bir süre önce denize açıldı." Jack ilaç şişesinin üstündeki etikete baktı. "Bunlar çok kuvvetli değil. İki tane almak istemediğinden emin misin?"

"Bir hap, yutmak için yeterli." Sophie gülümsedi. "Anlıyor musun? Sen diğer hapsin."

Jack, "Hastanede başının röntgenini çektiler mi?" karşılığını verdi.

Kapı zili çaldı ve Alec bakmak için ayağa fırladı. "Tam zamanında," dedi.

Sophie, "Güvenlik ekibi halihazırda burada mı?" diye sordu.

"Hayır, Gil dokuza kadar gelmeyecek. Umarım, Regan ve Cordie hazır yiyeceklerle buradadırlar. Açlıktan ölüyorum."

Jack yardım etmek için kalktı. Cordie bir torba dolusu yiyeceği ona uzattı ve Regan barbeküyü kocasına verdi.

Sophie kanepeden seslendi: "Pillerimi getirdin mi?"

Regan buzdolabını doldururken, "Tupla A, istediğin gibi," yanıtını verdi. "Onları burdaki tezgâha koyacağım."

Sophie aç değildi ama Cordie onu caddenin aşağısındaki Çin lokantasından aldığı bir miktar sıcak çorbayı içmeye ikna etti. Lezzetli çorba Sophie'nin ayaklarını yerden kesti.

Sophie'nin arkadaşları, etrafında pervane oluyorlardı. Ateşi olmadığından emin olmak isteyen Cordie elinin tersini Sophie'nin alnına koydu ve Regan yastıkları Sophie'nin arkasına sokuşturup bir battaniyeyi omuzlarına sardı.

"İkinci derece cerrahlıktı," diye itiraz etti Sophie. "İkinci derece," diye de yineledi. "Dikişler bir hafta içerisinde alınır, böylece normale dönerim. Kilolara bile geri dönebilirim."

Cordie, "Ne zaman kilolu oldun ki?" diye sordu.

"Olabileceğimi söylüyorum sadece."

Regan, "Senin için yapabileceğimiz herhangi bir şey yok mu?" sorusunu yöneltti.

Sophie odaya bakındı. Kalın perdeler muhtemelen bir yıl içerisinde ilk defa kapalıydı ve ona camın kurşunla nasıl parçalandığını hatırlatıyordu.

Alec onun dik bakışlarını takip etti. O ve Jack yemeyi bitirmişlerdi ve Sophie'nin şöminesinin yanındaki rahat koltuklarda yayılarak oturuyorlardı. "Gil senin için pencereyi onardı. Adamları bu sabah erkenden buradalardı."

Sophie, "Bu adamla evlenmek zorunda kalabilirim," dedi. "Çok becerikli."

Regan, "Başka ne yapabilirim?" diye sordu.

"Malzemeleri bir kenara koyup eve gidebilirsin. Etrafta dolaşıp durarak beni çıldırtıyorsun. Ben iyiyim."

Cordie yatak odasına Sophie'nin peşinden gitti ve Sophie çabucak kapıyı kapatmasaydı onunla banyoya girecekti. Sophie bandajını değiştirdi ve yaranın o denli kötü gözükmemesine şaşırdı. Ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra nemlendirici krem tüpünü kavradı ve kapıyı açtı. Kahkahayı patlattı. Cordie yatağı yapmış ve yastıkları kabartmıştı.

"Şimdi yatmak ister misin?"

Sophie, "Aman Tanrım. Hayır, yatmak istemiyorum. İkinci derece ameliyat oldum," diye tekrarladı. "Saat yedi bile değil ve yapacak çok işim var."

Cordie kanepeye dek onun peşinden gitti. "Bay Bitterman'e telefon etmek zorundayım," dedi Sophie. "Kaygılanmış olmalı."

Alec, "Ben onunla konuştum zaten," dedi. "Senin vurulduğunu işittiğinde cep telefonumu aradı ve iyi olduğuna inandırdım onu."

Sophie başıyla onayladı. "Cordie, iyi olduğumdan haberdar etmek için herkese e-posta gönderdin mi?"

"Gönderdim."

Alec, "Sana kim haber verdi?" diye sordu. Kibarca bir meraklı sesinden yansıyan.

"Aile ve arkadaşlar," dedi Cordie.

"Ya babası? Ona bildirdin mi?"

Regan kocasına, onun tümüyle umursamadığı "bakışı" gönderdi.

Jack, "Gerçekten onunla konuşmak isterdik," dedi. "Bilirsin, onu bir bira için dışarı çıkarmak..."

"Saptanması zor bir adam," diye ekledi Alec.

"Çok yer değiştiriyor," dedi Sophie. "Babam meşgul bir adam. şu an, ülke dışında."

Cordie ve Regan, Sophie'nin, babası hakkında konuşmaktan ötürü ne denli rahatsız olduğunu biliyorlardı ve hemen konuyu değiştirdiler.

Cordie, "Çocuklarımdan biri laboratuvarımı havaya uçurmayı denedi," dedi.

Sophie Jack'e, "Cordie bir lisede kimya öğretiyor," açıklamasını yaptı. "Çocuklarından biri geçen sene laboratuvarı havaya uğurmamış mıydı?"

Cordie, "Gibi yapmıştı," yanıtını verdi.

Jack gülümsedi. "Biri nasıl olur da bir laboratuvarı havaya uğurur gibi yapar?"

"Anlaşılması gç."

Cordie Regan'a baktı ve başını Sophie'ye doğru eğdi bu ima, konuşmayı Bobby Rose'dan uzaklaştırma sırasının ona geldiğini bildirmek içindi.

Regan, "O gürültüyü asla unutmayacağım," deyiverdi.

Sophie, "Ne gürültüsü?" diye sordu antibiyotiğini almadığını hatırlayarak.

"Telefonda, bir patlama sesi, cam kırılması ve ardından bir çarpma işittim."

Sophie antibiyotik şişesini aamadı ve ne yaptığını düşünmeksizin şişeyi Jack'e fırlattı. Jack bir şişeyi açmıştı bir diğerini de açabilirdi.

Regan, "ldğn sandım, Sophie," dedi ve derhal gözleri doluverdi. "Sahiden sandım. Bir ev telefonundan dokuz yüz on biri ve diğerinden

Alec'i aradım. Ama bana yanıt vereceğini umarak cep telefon hattını açık tuttum. Sana haykırışımı duydun mu?"

"Hayır, duymadım."

Cordie, "Üç telefonu birden nasıl idare ettin?" diye sordu.

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum, fakat yaptım. Alec ve Jack bir toplantıdaldı ve genelde sekreter yarıda kesmez ama ona epeyce açıklama yapmak zorunda kaldım. Sanırım, senin vurulduğunu yüksek sesle söyleyerek onu heyecanlandırdım."

Alec Regan'a uzanıp onu kucağına çekti. "Hastaneye sen varmadan önce vardık, Sophie," dedi.

Regan gözlerini kuruladı. "Eve gidip hüngür hüngür ağlayacağım."

Alec onun omzunu sıvazladı. "Niye şimdi ağlamıyorsun? Otele dönüş yolunu katiyen kuru gözlü katedemeyeceksin."

Sophie güldü. Regan dokunsalar ağlayacaktı. Gerçekten dokunaklı bir sahneydi. Üçü ilkokuldalarken, Cordie ve Sophie, Regan'ı ilk kimin ağlatabileceğim bilirlerdi. Sophie daima uydurduğu hüzünlü bir hikâye anlatırdı ve Cordie daima acıklı bir şarkı söylerdi. Bunu düşündüğünde, yaptıklarının pek hoş olmadığını hissetti. Eğlenceliydi, ama yine de hoş değildi. Bu hatıraları yüzeye çıkarmak için tuhaf bir zamandı. Belki de aldığı ilaçlarının bununla bir alakası vardı.

"Biz küçükken seni ağlattığım için özür dilerim," dedi Sophie, aniden kendini suçlu hissederek.

Alec, "Onu ne zaman ağlattın?" diye sordu.

Cordie, "Her zaman," itirafında bulundu.

"Ben anlayıncaya kadar." Regan omuz silkti. Sveterini ve çantasını almak için harekete geçti. Cordie'ye dönüp, "Gitmek için hazırsan seni eve götüreyim," dedi.

"Sophie'nin bana ihtiyaı yoksa..."

Sophie, "Lütfen git," dedi. "Sana yalvarıyorum ve bu ikiliyi de yanında götür."

Arkadaşlarının kapıya varması beş dakika daha aldı. Regan son kez geriye dönüp, "Merak ediyordum. Sen vurulduğunda cep telefonundaki kişi kimdi? Her kimse o da heyecanlanmış olmalı," dedi.

"Ah, evet, bunun hakkında yarın konuşuruz."

Alec ve Jack onun kaçamak yanıtını üzerlerine almamışlardı. Koltuklarına kök salmışlar gibi görünüyorlardı.

Regan ve Cordie gider gitmez, Sophie erkeklere döndü. "Siz de eve gitmelisiniz," nerisinde bulundu.

"Gil buraya ulaşıncaya dek bekleyeceğiz," dedi Alec.

"Her ikiniz de benimle beklemek zorunda mısınız?"

"Evet, her ikimiz de beklemek zorundayız."

Jack, "Cep telefonundaki kimdi?" diye sordu. Artık merak ediyordu.

"Ben halihazırda her şeyi Dedektif Steinbeck'e açıkladım."

"Ne açıkladın? Kimdi o?" diye sordu Alec.

şimdiye dek, onlara anlatmaktan kaçınmıştı ama şu an bunun kaçınılmaz olduğunu seziyordu Sophie. Bundan kurtuluş yoktu.

"Beni vuran adam."

GÜNCE KAYDI 290

KUZEY KUTUP KAMPI

Sürünün başına tüyler ürpertici bir şey geldi. Dışilerden biri olan Allie dün öldü. Son birkaç gündür alışılmışın dışında sessiz olduğunu fark etmiş, fakat fazla aldırış etmemiştik.

Eri'c Allie'nin ölümüne ilişkin hiçbir şey yapmadığına inandırmak için beni bir kenara çekti. Ona inanıyorum ancak Allie'nin kanında alışılmadık bir hormon bulmazsam rahatlayacağım.

İki kurt daha aynı belirtileri gösteriyor. Buna bir virüsün neden olduğunu zannediyoruz, fakat o virüsü tanımlayamamaktayız. Hepimiz kendimizi çok çaresiz hissediyoruz ve öbürlerinin sağlıklı kalması için dua ediyoruz.

ON DÖRT

Sophie, "Ama yerimde olsan sen de bakardın," diyerek itiraz etti.

"Deli misin?" dedi Alec. "Hayır, bakmazdım. O pencereden dışarıya bakarmıydın, Jack?"

"Elbette hayır."

Sophie birinden diğerine göz attı. "Ah, hadi. Biri seni arasaydı ve onun sesi sana tanıdık gelseydi ve o kişi sana sürprizi mahvetmek istemediğini söyleseydi..."

Bu iki adam öylesine kuşkucu görünüyorlardı ki Sophie kendi davranışlarını haklı çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti.

"Dedektif Steinbeck'in gösterdiği biçimde çok fazla tepki gösteriyorsunuz," dedi.

"Yerinde olsa one yapardı, ona da sordun mu?" Jack bilmek istiyordu.

"İşin doğrusu, sordum."

Sophie devam etmediğinde, Jack teşvikte bulundu. "Ve?"

Sophie gönülsüzce, "O da bakmayacağını söyledi," diye itiraf etti.

"Cinayet masası dedektifi. Başka ne diyebilirdi ki?"

Alec, "Patronunun senden neden evde çalışmanı istediğini hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Tehditleri aklından çıkardın mı?"

Sophie sessizce, "Hayır, aklımdan çıkarmadım," dedi. "Yalnızca ciddiye almıyordum onları."

"Neden ciddiye almıyordun?"

"Her zaman tehditler alıyorum en azından babam bir sabıka bahanesiyle insafsızca suçlanarak haberlerde her yeralışında. Babamın asla hüküm giymediğini de yeri gelmişken ilave edebilirim."

Jack sordu: "Geçmişte, ne tür tehditler almıştın?"

Sophie lakayt bir şekilde omuz silkti. "Olağan zırvalıklar. Bilirsin: Senden nefret ediyorum, seni pişman edeceğim, kafanı koparacağım vesaire, vesaire, vesaire..."

Alec Jack'e, "Bunları, oldukları dakikada ihbar etmesini söyledim ona," dedi.

Sophie, "Polise bildirmek mi?" diyerek dudak büktü. "Onların daha fazla çevremde dolaşmalarını sağlamak için mi? Ne için? Tehditler bir ya da iki hafta içerisinde daima son bulur. Alec, hayatımı korkuyla yaşamayacağım."

Jack, "Sen pencereden dışarı bakmadan evvel, ateş eden kişi sana başka ne dedi?" diye sordu.

"Kim olduğunu sordum. O da bana bir saniye, sana söyleyeceğim, sürprizi mahvetmek istemiyorum dedi."

Jack başını sallayarak, "Böylelikle baktın," dedi.

"Aynen öyle."

"Hmmm... Evet, vurulmanın bir sürpriz olarak düşünülebileceğini tahmin ediyorum, " dedi Jack.

"Alaycı olmak durumu kolaylaştırmıyor."

Alec Sophie'den devam etmesini istedi. "Sesin tanıdık geldiğini söyledin."

Sophie, "Tanıdık gibiydi," karşılığını verdi. "Adam çok neşeliydi ve bana bir pazarlamacıyı hatırlattı. O anda, sesini daha önce işittiğimi sandım ama şimdi o kadar emin değilim."

Alec, "Bir dahaki sefer tehdit aldığında, derhal beni arayacaksın. Anlıyor musun?" dedi. Sesinin tonu sertti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sophie yanlış bir şey söylediğini anladı, özellikle de hastaneden yeni taburcu olduğu için. Alec'e nazaran Jack'in yüz ifadesi daha da kötüydü.

"Bana öyle bakmayı kes."

Jack sordu: "Sana nasıl bakıyorum?"

"Bir gerizekâlı olduğumu düşünüyormuşsun gibi."

"Güzel."

Ondan ne istiyorlardı? Gerçeği mi? Elbette korkuyordu ve çok yorgundu, sanki tehditlerin hiçbirisi canını sıkmıyormuş gibi davranmaktan yorgundu. Onların ikisi de biraz pişmanlık bekliyorlardı. "Tamam, itiraf edeceğim. İhtiyatlı davranmıyordum."

Jack kafasını sallayıp Alec'e döndü. Alec, Sophie'nin daha dikkatli olmazsa başına gelebilecek bütün korkunçlukların listesini sayıp döküyorken, Sophie ses çıkarmadan oturup gözlemledi. Jack'in gerçekten bir pislik olduğunu düşündü. Bu kadar seksi olması çok kötüydü. Fiilen onun cazibesine kapıldığına inanamıyordu. Ama neden olmasın ki? O, erkekliğin güzel bir numunesiydi uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı. Koyu siyah saçları, keskin yüz hatları, delip geçen bakışları ve kötü çocuk gülümsemesi.

Sophie Jack'e çekici geldiğini de biliyordu. Onun Sophie'yi seyretme biçimi, bir FBI ajanı için fazlasıyla kişiseldi. Bir erkek ancak ve ancak ilgilendiği bir kadına böyle bakardı. Sophie onun kendisini arzulamak istemediğinin de farkındaydı. Jack'in Sophie'yi sivri dilli bir embesil olarak düşünmesi hesaba katıldığında ve Sophie'nin kiminle ilişkisi bulunduğu düşünüldüğünde, Jack'i kim suçlayabilirdi?

Jack MacAlister'ın Alec'le, Sophie'siz devam eden, konuşması sırasında, Sophie onu yakından inceledi. Ona çekici geldiğini biliyor olabilir miydi? Sophie onun bunu bilmemesini umuyordu. Ah, Tanrım. FBI. Sophie'nin nesi vardı? Standartlarına ne olmuştu?

Onunla yatabileceğini varsaydı. Yalnızca seks olacaktı tutkulu seks, aşkı kapsamayan. Âşık olamazdı. Kalbini korumak zorundaydı. Öteki kadınlar gibi değildi. Asla evlenip çoluk çocuğa karışamazdı.

Hayvanca, çılgınca seks... Bağ yok... Bunda bir yanlışlık yoktu, değil mi?

Merhaba... FBI. Kes şunu, Sophie, diyerek kendini azarladı. Böyle şeyler düşünmek için çıldırmış olmalıydı. FBI. Ona baktığında niye bunu hatırlıyormuş gibi görünemiyordu?

Erkek seçimleri hakkında düşünmeye zamanı olmasın diye aklını başka bir şeyle meşgul etmeye ihtiyaç duyuyordu. Diet yapmasına benziyordu bu. Her ne zaman diette olsa, dondurucunun dibindeki dörtte bir Haagen Dazs çikolata parçacıklı dondurmayı düşünmemek için aklını meşgul etmek zorunda kalırdı. Çoğunlukla pes eder ve dondurmayı yerdi ama Jack konusunda pes etmemeye kararlıydı. Bu, direnebileceği bir arzuydu.

William Harrington. Sophie son yirmi dört saatin tüm hengamesiyle, onu neredeyse unutmuştu. Artık, yoğunlaşabileceği bir gizem mevcuttu. Ona ne olmuştu? Ve o niye Prudhoe Körfezi'ne gitmişti? Yarıştan ayrıldıktan sonra mı oraya gitmişti? Peki neden Sophie'ye onun Avrupa'ya gittiği söylenmişti? Burada ters giden bir şey vardı, fakat ne?

Sophie bu konuda nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Fikirlerini Alec'e aktarmayı düşündü. Harrington'la nasıl tanıştığını ona anlatabilir ve ölümünü çevreleyen acayip koşulları açıklayabilirdi, gelgelelim Alec ne önerebilirdi? Bu, kazara olan bir ölüm müydü? Korkunç bir ölme biçimiydi ama yine de kazara mıydı?

Bay Bitterman'le konuşma ihtiyacı hissediyordu. O, sorgulama kaynaklarında uzmandı ve Sophie'nin bu konuyu nasıl soruşturacağını kesinlikle bilirdi. Bununla beraber, yirmi yılı aşkın bir süredir dünyanın en prestijli gazetelerinden birinde çalışmak suretiyle büyük liglerde oynamıştı. Sophie onu arayabilirdi.

Alec ve Jack, hakkında konuşmayı sonlandırmışlardı. Alec iPhone'una metin giriyordu.

Sophie, "Alec, birisinin telefon konuşmalarımı dinliyor olabildiğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Alec yanıt verirken ona bakmadı. "Gil kontrol etti. Hiç kimsenin hatta bağlantı yapmadığından emin. Niye soruyosun?"

"Merak ettim, hepsi bu. Ajan MacAlister, bir yere mi yetişeceksiniz? Sürekli saatinize bakıyorsunuz."

"Bana Jack deme vaktinin geldiğini düşünmüyor musun? Ve hayır, değiştirilemeyecek planlarım yok. Sadece hızlı bir arama yapacağım."

"Alec, Tanrı aşkına, Jack'i arabasına götür. Randevusunu iptal etmesin. Günün bu denli geç bir saatinde iptal etmek onun için kabalık olur." Sophie yarıda bırakamazdı. "Ayrıca, yüksek fiyatlı eskort servislerinden bazılarının son dakika iptalleri için ücret bindirdiklerini duydum."

Jack gülümseyerek, "Gil buraya gelene dek buradan ayrılamam," dedi.

Tam o sırada kapı zili çaldı. Jack kahkahayı patlattı. "Bunu planlamadığıma yemin ederim."

Gil iki saat erkenciydi. Altılı iki paket Kelly's Kök Birası'yla birlikte üç büyük pizza kutusu taşıyarak hızla içeriye girdi.

"Yolumdan çekil, Alec. Bu pizzaları sıcacıkken yemeli ve bu biraları soğukken içmeliyiz. Hey, Sophie, sevgilim, nasılsın? Bir ya da iki dilim yemek geliyormu içinden?"

"Belki daha sonra. Bu biraları nereden buldun?"

Gil bir sırıtma eşliğinde, "Karaborsadan," yanıtını verdi.

Sophie, "Sıcak yiyecek getirmekle çok zahmet etmişsin," dedi. Jack ve Alec'in halihazırda yemiş, Regan ve Cordie'nin çoktan gitmiş olduklarını utana sıkıla eklemek üzereydi ki Alec birkaç peçete almak için mutfığa girerken, Jack Gil'i masaya dek takip etti.

Alec, "Neli aldın?" diye sordu.

"Ne elemek, neli? Karışık, elbette. Yenilebilir ne varsa, üstünde."

Sophie odanın diğer tarafına geçip Gil'in henüz açtığı dev pizzayı incelemek için Jack'i dürterek kendi yolundan çekti. Jack'e bakarak, "cidden tekrar yiyecek misin?" diye sordu.

Jack kendi hizasından aşığıya göz attı ve aniden dilinin tutulduğunu hissetti. Kahretsin, Sophie güzeldi. Yüzü yıkanmış, bir gram makyajsız haliyle hâlâ göz kamaştırıcı görünüyordu. Bir o kadar da baştan çıkarıcıydı. Başka bir zaman, başka bir yerde, Jack harekete geçebilirdi.

Jack Sophie'nin ona ne sorduğunu hatırlamaya çalışarak, "Ne?" dedi.

"Sana tekrar yiyip yiyemeyeceğini sordum."

"Evet, elbette yiyeceğim. Pizza bu. Sıcakken yemeliyim."

Alec, "Düşünmeye bile gerek yok, Sophie," dedi.

Sophie buna düpedüz oburluk deneceğini aklından geçirdi. Onları orgazma yakıtı bir hazmış gibi gözüken Roma ziyafetiyle baş başa bırakıp bir fincan sıcak çay hazırlamak üzere mutfığa gitti. Triple A pilleri paketini tezgâha koydu ve Harringtonla görüşme yaptığı dijital ses cihazını hatırladı. Bu gece, ne olursa olsun, Harrington'ın telaffuz ettiği her bir kelimeyi dinleyecekti. Bu, ona narsist denmesine uygun bir kefaretti. O bir narsistti ama Sophie böyle söylerken kendisini kötü hissediyordu.

Bu sefer dikkat edecekti. Sophie hayallere dalmışken Harrington Prudhoe Körfezi'yle alakalı bir şey söylemiş olabilirdi; belki de onun söylediği bu şey yeri, zamanı ve nedeni açıklayacaktı. Zavallı adam ölüydü, bu yüzden Sophie onun yirmi dört yarışını tekdüze bir sesle anlatışını dinlerken şikâyet etmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Ve, ah evet, onun su toplamış yaralar destanınıda. Dürtü ne denli kuvvetli olursa olsun cihazı ileri sarmayacaktı. İç çekti. Ah şu zavallı ölü adam. Ah şu zavallı, iğrenç sıkıcılıktaki ölü adam.

Sophie ayını yudumladı ve dijital ses cihazını almak için yatak odasına girdi. Onu masasında bıraktığını sanıyordu, fakat orada yoktu. ekmeceleri kontrol ederken, Regan telefon etmeden az önce onu çantasına koyduğunu hatırladı. Ah hah. Şimdi her şey hatırına geliyordu.

Hatıralar Sophie'nin ürpermesine yol açtı. antası oturma odasında olmalıydı.

Orada da yoktu.

"Alec, çantamı gördünmü? Kırmızı meşin..." Sophie bir kez daha odaya bakındı. "Vurulduğumda elimde tutuyordum. Burada olmalı."

Gil ağız dolusu pizzayla, "Onu gördüm," dedi. "Yerdeydi, tam pencerenin yamacında," diye ekledi yarısı yenmiş bir dilimi o yöne sallayarak. "Kanla kaplıydı."

"Kanlamı kaplı? Yo, Prada'm kanla kaplı olamaz!"

Jack Alec'e baktı ve başını Sophie'ye doğru eğdi. "anta da bluzun ve eteğin gibi..."

Sophie, "O bir Dölce & Gabbana'ydı... Prada kırmızı meşin antanı ise türünün tek örneği," diyerek araya girdi.

Jack genç kadının cümlesini doğruladı. "Türünün tek örneğiydi."

Sophie'nin içinden sövmek geldi. Sophie Jack'in yanındaki sandalyeye çöküverdi. "İdi mi? Bununla ne demek istediğini açıklar mısın?"

"Prada'nın, senin hayatını kurtarmaya yaradığını söyleyebileceğin varsayımında bulunuyorum," dedi jack. "Kurşun sana ulaşmadan önce çantanın kilidini delip geçmiş."

Sophie arkasına yaslandı. "Tamam, onu tamir ettirebilirim. Meşin lekelenmemişse... Kanı çıkarabilirsem... Nerede o?"

Alec Sophie'ye, "Burada değil," dedi.

Gil, "Suç mahalinin bir parçasıydı," açıklamasını yaptı. "Bu nedenle laboratuvara götürüldü."

"Onu geri istiyorum. Ses kaydedicim onun içinde tüm kimlik belgelerimin bulunduğu cüzdanım ve ah, Tanrım, kredi kartlarım da."

Alec sonuncu pizzayı bitirip masayı temizlemeye başlarken söz verdi: "Sabahleyin Steinbeck'i arayacağınızı."

Sophie esnedi. Ağrı kesiciler uykusunu getirmişti ve yorgundu. "Siz ikinizin bulunmak zorunda olduğunuz daha iyi bir yer yok mu?" diye sordu Alec ve Jack'e. "Belki de bazı kötü adamlar vardır yakalayacağınız?"

Jack, "Benim yok," yanıtını verdi. "İzin alıyor olabilirim. Alırsam, yıl boyunca sıcak, gözlerden uzak bir kumsal bulacak ve bir hamak kuracağım. Soğuktan nefret ediyorum ve Chicago şimdiden soğuyor."

Sophie, "Güzel, hoş zaman geçireceğinden eminim," dedi. "Şimdi, lütfen beni mazur görürseniz, yatmak istiyorum."

"Jack ve ben gideceğiz," dedi Alec. "Ancak Gil bu gece burada kalıyor."

"Fakat..." diye söze başladı Sophie.

Alec, "Benimle bu konuda tartışma, Sophie," ikazında bulundu.

Gil Sophie'ye göz kırptı. "Şu kanepede bana muazzam rahat görünüyor. Bir fare misali sessiz olacağıma söz veriyorum. Burada olduğumu bile fark etmeyeceksin."

Sophie istemeye istemeye teslim oldu. Tartışmaya mecali yoktu.

Alec ve Jack'in arkasından kapıyı kilitledikten sonra Gil için bir battaniye ve bir yastık getirmek üzere çamaşır dolabına gitti. Mutfağı

toparladı, ışıkları söndürdü, sonra yatak odasına yöneldi. Oturma odası televizyonun ışığıyla aydınlanıyordu. Gil kısık seste bir basketbol maçı izliyordu.

Sophie, "İyi geceler, Gil," dedi. "Ve teşekkür ederim."

Gil esnemeyle karışık, "İyi geceler, Sophie, sevgilim," yanıtını verdi.

Sophie geceliğini giyip yatağının kenarına oturdu. Gözlerini güçlükle açık tutabilecek kadar bitkindi. Komodinin  zerindeki saat 23:30'u gösteriyordu. Yine de uyuyamıyordu. Bir yarım saat daha uyanık kalmak zorundaydı, o yüzden bir dergi alıp okumaya karar verdi. Nihayet, 23:55'te, sessizce yataktan kaydı. Parmaku larına basarak yatak odası kapısına yürüdü ve kapıyı hafifçe araladı. Gil yüksek sesle horluyordu. Kapıyı tekrar nazikçe kapatarak odanın diğer tarafındaki gömme dolaba yürüdü ve küçük ahşap paneli ortaya çıkarmak için ayakkabı kutuları yığınınını yana itti. Bir  ift hafif vuru la panel gev edi. Arkasında karton kapaklı kitap büyüklüğünde bir boşluk vardı. İçine elini uzattı ve ince bir cep telefonunu oradan çıkardı. Odanın karşı tarafındaki komodine göz attı. Şimdi 23:59'u gösteriyordu. Bekledi.

Tam geceyarısında, telefon, elinde titreşim yaptı.

Sophie çabucak telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Merhaba, babacı ım."

GÜNCE KAYDI 300

KUZEY KUTUP KAMPI

Hepimiz nasıl da perişanız anlatamam, Lucy, öteki yetişkinler, yavrular... Hepsi birer birer öldü. Tek hayatta kalan Ricky.

Ricky de ölümün eşiğinde. Eric, Brandan ve Kirk'ü tesise geri dönmeye ikna etti. Onlar oradan ayrılır ayrılmaz, Erik Ricky'ye sakinleştirici ilaç verdi ve sonra, yardımımıla, kurda bir başka K-74 enjekte etti. Eric'in, dozajı arttırmasında ısrarcı oldum.

Ona ilaç enjekte etme saatlerinde, Ricky ayağa dikildi ve şimdiye dek olduğu kadar kuvvetliydi. Onun böyle kısa bir sürede iyileşmesi, Brandan ve Kirk'ü şaşkına çevirdi.

İlk başta, alfa erkeğimizdeki duygulanımı fark ettim, Ricky, ailesini kaybetmenin yasını tuttu. Yolunu bulabilecekmiş gibi görünmüyordu ve gece boyunca acı acı uludu gündüz süresince bir o tarafa bir bu tarafa yürüdü.

ON BEŞ

Babasına göre her nasılsa her şey yoluna girecekti ve babası bu gibi konularda yüzde doksan dokuz haklı çıkardı. Daha iyisi için sorunları çözenin bir yolu bulunurdu ve babasının ona mütemadiyen hatırlattığı gibi tünelin sonunda hep bir ışık olurdu. O ışığa ulaşmak için tüneli emekleyerek geçmek ise hep bir acı gerektiriyordu.

Vurulmak mükemmel bir örnekti. Bundan ne gibi bir hayır gelebilirdi? Öğrenmek için çok erken, diye farz etti Sophie ama babasına inanmayı ve onun yaşama iyimser bakışını benimsemeyi seçti. Onun felsefelerinden bir başkasını da benimsemeye başlayacağını düşündü: Acısını çıkartmak. Sophie onu vuran adamı vurma fırsatına sıcak bakacaktı. Adamın bu eylemden ne denli hoşlandığını anlayacaktı.

Telefonda babası ona Kelly's işçilerinin, haklarını alacaklarına dair söz verdi ve Sophie babasına güvendi. Paralarını geri alacaklarını o da umuyordu. Babasının yanıtı basitti: "Göreceğiz."

Kelly's Kök Birası ile ilgili son üzücü gidişata ilişkin konuşmalarını bitirdikten sonra Sophie ona William Harrington'dan söz etti, hem de ölümünün hiçbir ayrıntısını atlamadan. Babası ona valizini toplamasını ve Prudhoe Körfezi'ne bir yolculuk yapmasını önerdi. Bir muhabir oluşunu hatırlattı ve oradan bir hikâye çıkarmasının aşikârlığını. Sophie babasının asıl güdüsünü fark etti. Kelly's firmasının kapanma meselesinin etrafındaki tüm çember daralıncaya dek kızının Chicago'dan

uzaklaşmasını istiyordu. Buna karşın önerdiği teklif akıllıcaydı.

Alaska'dan iyi bir hikâye çıkardı.

Sonraki birkaç gün şaşırtıcı derecede hızlı geçti, oysa Sophie'nin üstesinden geldiği herhangi bir şey olmadı. Çok uyudu, az yedi ve kendisini yulaf ezmesi kadar tatsız hissetti. Gil yalnızca ilk geceyi onun dairesinde geçirdi, fakat asla uzaklaşmadı. Dairesini korumadığında, bir başkası görevdeydi. Hiç kimse kimlik saptama ve izin olmaksızın lobiden geçmedi. Güvenliği arttırmak Alec'in işiydi ve Sophie güvenliğinin korunması işi için ona nasıl geri döneceğini bilmiyordu.

Ziyaretçisi, hem de çok ziyaretçisi oluyordu ve 'Geçmiş Olsun' kartlarıyla taze çiçekler geliyordu. Bayan Bitterman yanında getirdiği bir tencere dolusu ev yapımı spaghetti sosu ve köfteyle uğradı. On iki kişilik bir aileyi doyurmaya yetecek kadar vardı. Hiç tanımadığı insanlar bile onun çabuk iyileşmesi için iyi dileklerini gönderiyorlardı. Onların çoğu Chicago'nun yerli Robin Hood'u Bobby Rose'un, Kelly's emeklilik fonundan para çaldığına inanmamakta ısrar edenlerdi. Büyük çoğunluk, beceriksizliği ve kötü hisseler satın alması sebebiyle Kelly's firmasının yatırım menajeri Kevin Devoe'yu suçluyordu.

Sophie skandaldan kurtulamıyordu. Her akşam yerel haberlerde hem şirketin kapanmasına hem de acı boşanmaya ilişkin bir şeyler oluyordu. Kelly'nin kızı Meredith ve onun yeni ayrıldığı eski kocası Kevin Devoe çirkin, nefret dolu bir mücadelenin içindelerdi. Suçlamalar her köşeden savruluyordu, onların hepsi filme alınıyor, saat altıdaki ve saat ondaki yerel televizyon haberlerinde hastalıklı beyaz diziler misali gösteriliyordu.

Onların aşağılık, kızgın, alaycı gülüşmeleri herkesin görebilmesi için ekranın tam ortasındaydı.

Evlendiklerinde birbirlerini bariz biçimde seven bir çift nasıl böylesine çirkin mahluklar haline gelebilirdi? Bir gün sev, ertesi gün nefret etmiydi? Sophie'nin evlilik düşüncesine kulak tıkamasına şaşmamalıydı.

Bay Bitterman Sophie'yi her gün arıyor, yarası iyileşinceye dek gelip onu görmeyi ve onun işten söz açmasına müsaade etmeyi reddediyordu.

Sophie konuşmak için ağzını açtığı anda, Bitterman onu susturuyordu. Sophie ilk başta onun inatçılığına öfkelenmişti çünkü ona Harrington'ın akıbetinden bahsetmeye can atıyordu, fakat çok geçmeden Bitterman'ın inatçılığını kendi yararına işletebileceğini anladı. Ona planıyla yaklaşmadan önce bilgi toplamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Sophie Harrington'ın zihninden çıkaramıyordu. Prudhoe Körfezi'ndeki Paul Larson'ı arayıp ona merhum hakkında yeni herhangi bir şey öğrenip öğrenmediğini sormak istiyordu. Paul cep telefon numarasını vermiş ve gündüz ya da gece herhangi bir saatte arayabileceğini söylemişti, fakat Sophie onu arama zahmetine katlanmak istemiyordu. Petrol şirketleri için bir güvenlik memuru olarak çalışırken tam zamanlı bir işi vardı ve Harrington'a ilişkin yeni bir bilgiye vakıf olduğunda telefon edeceğine söz vermişti. Buna rağmen bir haber almayı beklemek Sophie'yi çıldırtıyordu.

Sophie defteri yakınında tuttu ve o bitmeyen görüşme sırasında Harrington'ın söylediklerini her hatırlayışında not aldı. Ona daha fazla dikkatini vermesi gerekiyordu.

Dikkati, her nasılsa, kayıp çantasındaydı. Yapması gereken, suç laboratuvarının nerede yer aldığını öğrenmek, oraya gitmek ve özel

eşyalarını ona geri vermelerini onlardan talep etmekte. Harrington'ın söylediği her sözün kayıtlı olduğu dijital ses cihazı hâlâ onlardaydı.

Dikişlerinin alındığı gün sahiden çok güzel başladı. Alaskalı güvenlik görevlisi Paul Larson ilginç bilgiler verme gayesiyle Sophie'yi aradı.

"Harrington'ın cüzdanını bulmuşlar. Aşağı yukarı yirmi millik bir ıssızlığın ortasına kurulmuş bir çadırdan artakalanlara otuz yarda uzaklıktaymış. Cüzdanı kastediyorum. O yalnızca tasavvur edebileceğin en ıssız diyarın orta yerindeydi. Miller boyunca etrafta hiçbir şey yok. Barry'yi arayan küçük uçak da yeni işaretler koymak için alçalmış."

"Barry kim?"

"William Harrington'ı yiyen... Yani öldüren kutup ayısı. Barry'nin burada bir hayli tanınmış olduğunu keşfettim."

Sophie dehşete düşmüştü. "Bir adam öldürdüğü için mi?"

"Ah, hayır, hayır. Kutup ayılarına ilişkin bilimsel bir incelemenin parçası olduğu için tanınmış. Burada bir şeylerle ilgili veri toplayan bir bilim grubu veya başka bir grup daima vardır. Konu kutup ayıları değilse, küresel ısınmadır."

"Barry'yi kontrol ettiklerini mi söyledin?"

"Bu doğru. Pilot rüzgârda uçan uzun, kırmızı bir kumaş şeridi fark etmiş. Onun büyük bir tomarı bir çadırın parçasıymış, diğer taraftan cüzdana yapışık daha ufak bir şerit daha varmış. Eğer çadır öylesine parlak bir renk olmasaymış, pilot katiyen onu göremezmiş. Yine de bu yerin ne denli kocaman olduğunu düşünürsen, onların herhangi bir şey bulmaları şaşırtıcı. Orayı donmuş boş bir arazi olarak adlandırıyorlar."

Peki William Harrington o arazinin ortasında mı çadır kurmuştu? Tanrı aşkına, o donmuş hiçlikten yirmi mil uzakta kamp kurarak ne yapıyordu? Sophie onun ne yaptığını tasavvur etmeye başlayamadı bile. Yüksek sesle merak etti: "Harrington'ın bu bilimsel incelemelerden biri için Alaska'da bulunduğunu varsaymıyorsun, değil mi?"

Larson, "Ne tür inceleme?" diye sordu.

"Sürekli olarak Harrington'ın bahsettiği projeyi düşünüyorum. Harrington ona Alfa Projesi diyordu," dedi Sophie. "Harrington bu konuda fazlasıyla kendini övüyordu, ama yine de az da olsa soruşturmaya değebilir bu durum."

"Alfa Projesi mi?" Larson güldü. "Kulağıma az da olsa bilimsel geliyor."

Sophie, "Haklı olduğuna eminim, Paul," itirafında bulundu. "Kimbilir ne dolaplar dönüyor. Harrington'ın niye Alaska'da olduğunu hâlâ merak ediyorum. Cüzdanın içinde ne vardı?"

"Ehliyet, birkaç yüz dolarlık ve bir yirmilik banknot, bir Visa banka kartı. O ince deri cüzdanda bir çizik dahi yokmuş. Çizik olmadığını söylediler. Hayret verici, sence de öyle değil mi?"

William Harrington'ı çiğneyen şu meşhur Barry'yi düşünmek mi?

"Cüzdanı Anchorage'daki laboratuvara yollamışlar. Artakalanlar zaten orada alıkonulmuştu. Oradaki biriyle konuştum, ona soruşturmaya gerçekten ilgilendiğimi ve gidişattan beni haberdar ederse minnettar kalacağımı söyledim.

"Kredi kartını çıkaran bankayla başladıklarını ve oradan Harrington'ın işlerini yürüten hukuk firmasının adına ulaştıklarını tahmin ediyorum. Anladığım kadarıyla yüklü miktarda paranın ona miras kalacağı yegâne

akrabasının adını bile öğrenmişler. Dwayne Wicker, ikinci kuzen. Bir tek akrabasının oluşu hayli üzücü."

Sophie, "Arkadaşlarının kim olduklarını veya olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Biz yalnızca, kazandığı yirmi dört yarışa dair görüştük. Ve su toplamış yaralara dair. Uzun süre yaralarından konuştuk."

Paul güldü. "Su toplamış yaralar mı? Bunu uyduruyorsun."

"Hayır, uydurmuyorum. O konuşurken hayal kurduğumu itiraf etmekten utanıyorum. Kendimi kötü hissediyorum bu yüzden. O yarışlar onun için çok fazla şey ifade ediyordu."

"Öyleyse yirmi beşinci yarıştan niye bir anda çekildi?"

"Varsayımda bulunacak olsaydım, kazanamayacağını bildiği için derdim... Fakat Alaska'da dahi hâlâ yarış çorapları giyiyor olması, ortadan bir anda kaybolmasını daha da fazla merak etmeme yol açıyor."

"Dinle, bir fikrim var. Yarışlara ilişkin yazmayacağına göre buraya gelip Alaska hakkında yaz. Barrow'ın biraz dışında beş yıldızlı bir otelimiz mevcut. Senin için yer ayırtmama ne dersin? Şu mum ışığındaki akşam yemeğini sahiden istiyorum."

"Bu beş yıldızlı otelde her gece, yastıklara çikolatalar koyuyorlar mı?"

Paul'ün hoş bir gülüşü vardı. "Tamam, oteli uydurdum, fakat sen genede buraya gelmelisin. Burada hem temiz odaları hem de temiz çarşafları olan gösterişsiz bir otelimiz var kuzey ışıklarını hakikaten görmem lazım. Manzara olağanüstü."

"Orayı boş bir arazi olarak nitelendirdiğini sanıyordum."

"Güzel bir boş arazi." Paul tekrar güldü. "Bunun bir çelişki olduğunu zannediyorum. Anlaman için sadece görmem lazım. Alaska seni büyüleyecektir."

Sophie, "Bunu bir düşüneyim," dedi.

"Beni de bir düşün."

Sophie onun yorumuna karşılık vermedi. "Harrington konusunda daha fazla bilgi edinirsen beni ararmısın?"

"Her halükarda seni arayacağım. Şimdilik hoşça kal."

Sophie umutsuzdu. "Kelly's Kök Birası'na ihtiyacım var, hem de fena halde ihtiyacım var."

Cordie, "Bana bunun içinmi telefon ettin?" diye sordu.

"Sokaktan bir şeyler almayı becerebildiğin için..."

"Ne?"

"Bana birkaç tane alabilirmisin?"

"Buzdolabımda birkaç şişe var. Ancak son kimya laboratuvarımdan sonra onları getirebilirim."

"Bu yeterli değil. İçkinin kasalarcasına ihtiyaç duyuyorum."

"Tamam. Nedenini sorayım. Niye?"

"Çünkü Bay Bitterman bu akşam ziyarete gelecek. Araştırmak istediğim bir hikâye var ve benim bir seyahate çıkmam gerekebilir. Onun hikâyeyi onaylayacağını ve masraflarımı karşılayacağını umuyorum. Bir araya geldiğimizde sana her şeyi anlatacağım. Ama şimdi kök birasına, hem de çok sayıda şişeye ihtiyaç duyuyorum. Bir vaatle Bay Bitterman'i daireme çektim ve azıcık abarttım."

"Ne kadar azıcık?"

"Bir dolap dolusu içkim olduğunu öne sürdüm."

"Kolay bir çözümü var. Marketi ara ve sana başka markadan birkaç kasa kök birası göndersin."

"Bay Bitterman kalp rahatsızlığı geçirir. Kelly's Kök Birası olmak zorunda."

"Regan'dan ne haber? Belki yardım edebilir."

"Ona zaten bir görev verdim. Suç laboratuvarından eşyalarımı geri almama yardımcı olmak için Alec'i ikna etmesi gerekiyor. Kişisel eşyalarımı orada tutmalarına kesinlikle lüzum yok."

"Gil bana çantanın kanla kaplı olduğunu ve kurşunun çanta kilidini delip geçtiğini söyledi. Suç mahalinin parçası olduğundan ötürü çantayı götürmek zorundalardı. Televizyondaki şu CSI dizilerinden herhangi birini izlemiyormusun hiç? Halını da parçalayıp götürmedikleri için şanslısın."

"Fakat ya çantamın içindeki eşyalar? Niye cüzdanımı, dijital ses cihazımı ve cep telefonumu alıkoymaya gereksinim duysunlar? O bataryaya hoşça kal öpücüğü verebileceğimi seziyorum."

"Dedektif Steinbeck'le konuş."

"Onunla konuştum. Eşyalarımı çok yakında geri alacağımı söyleyip duruyor bana, ne var ki ona inanmaktan vazgeçtim. Yalnızca oyalıyor beni."

"Alec'in yapabileceğini sandığın şeyden haberi yok. Bu, federal bir soruşturma değil."

Sophie, "Polis şubesinde arkadaşları var ve onlardan birinin yardımını sağlayabileceğini umuyorum. Ses cihazıma gerçekten ihtiyaç

duyuyorum. Dinlemem gereken önemli bir görüşmeyi içeriyor," açıklamasını yaptı.

"Ah, koşucu görüşmesi."

Sophie, "Evet," dedi. "Her şeyi göze aldım. Alec'in cep telefonuna, yarın ses cihazımı almazsam, suç laboratuvarına zorla girip kendim alacağım mesajını bile bıraktım. O yeri paramparça etmek zorunda kalırsam, gerekeni yaparım."

Cordie güldü. "Ah, onun bu mesajı dinlemekten keyif aldığına bahse girerim."

Arkadaşıyla konuşmasını bitirdiğinde, Sophie birkaç başka olasılığı denedi ama onlardan hiçbirini onu Kelly's Kök Birası'nı ulaştıramadı. Bu içkiler bir Amish toplantısındaki maskara kadar zor bulunuyordu.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve Sophie ne yapacağını bilmiyordu. Fazlasını istemiyordu küçücük bir iyi haber sadece.

Ve sonra iyi haber geldi. Fakat niye iyi habere kötü haber eşlik ederdi hep? Sophie bunu merak ediyordu. İyi haber: Dijital ses kaydedicisini geri aldı. Kötü haber: Onu Jack MacAlister getirdi.

GÜNCE KAYDI 304

KUZEY KUTUP KAMPI

Brandon bir toplantı çağrısında bulundu ve sürünün ölümlerini "bizim küçük sırrımız" olarak saklamamızı önerdi. Ödeneğimizin kesileceğinden ödü kopuyor. Yalnızca biri hayata dönmüştü ve hiçbirimiz Ricky'ye ne olacağını görünceye dek buradan ayrılmak istemiyoruz.

Hepimiz Brandon'ın önerisini kabul ettik.

Ricky bize yeni bir sürü buldu. Diğer ailesini bulmadan önce yaklaşık iki hafta boyunca yalnız dolaştı, Güzün ve kışın etrafında hareket etmek, kurtların tipik davranışdır. Ricky göç halindeki bir sürüyle karşılaştı ve hiç de alışılmadık biçimde sürüye karışmayı başardı. Bu alfa erkeğin, yeni topluluğunda olay çıkarıp çıkarmayacağı belli olmaz.

ON ALTI

Ajan MacAlister olabildiğince büyüleyiciydi. Selamlaşması da öyle. Merhaba veya selam, demekle vakit kaybetmedi. Sophie kapıyı açtı ve "Kriminal laboratuvarına zorla girip kanıt çalmak suçtur," cümlesini işitti.

Sophie, "Ama laboratuvara zorla girmedim, değilmi? Sadece gözdağı verdim," diye yanıtladı. "Sanırım sizden bana ses cihazımı vermenizi ve sonra uzaklaşmanızı istemek nezaketsizce olurdu, Ajan MacAlister."

"Jack. Bana Jack de." Jack onu geçip oturma odasına girerken gülümsedi. "Sen bana adımı söyleyinceye dek ses cihazını geri alamayacaksın."

Jack pek yakın bir zamanda orayı terk edecekmiş gibi görünmüyordu.

Sophie, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Uzun hikâye."

"Deneyebilirsin." Sophie kollarını göğsünde kavuşturdu ve tişörtünün altına sutyen giymediği ansızın aklına geldi. Sargı, yarasına sürtünüyordu. Sophie büyük beden hırkasını kavradı. Sandalyenin arkasına asmıştı ve Bay Bitterman'e kapıyı açmadan önce giymeyi planlıyordu.

Jack Sophie'nin ses cihazını bitişindeki masanın üstüne bıraktı, uzun bacaklarını rahat ettirmek için pufu kanepeden uzağa itti, sonra sırtını yaslayıp ayaklarını uzattı. Televizyon kumandasını alıp bir de bira isteseydi, Sophie buna hiç şaşmazdı.

"Okyanusa yönelmeden önce Alec için son bir iyilik yapıyorum."

"Tatilin ne kadar sürecek?"

"Bu bir tatil değil. İzin." Jack'in cevabı ani ve tahammülsüzdü.

"Bu iyi mi yoksa kötü mü?"

"Duruma bağlı."

"Kafanda hangi kumsal var?"

"Henüz hangi kumsal olduğunu bilmiyorum. Buna karşın sıcak bir yer olacağı kesin."

"Alec ses cihazını bir ulakla gönderebilirdi."

"Görüşmeyi dinlemek zorundayım."

Jack Sophie'nin itiraz edeceğini gördüğünde elini kaldırıp konuştu.

"Dedektif Steinbeck Alec'e onu halihazırda dinlediğini söyledi, ama tuşa bastığı zaman, dikkatini vermede sıkıntı yaşadığını itiraf etti. Görüşme yaptığın adamın... Adı ne?"

"Harrington. William Harrington."

"Tamam, Steinbeck bunun gerçekten kuru bir görüşme olduğunu söyledi..

Sophie'nin sırtı dikleşti. "Buna katılmam mümkün değil. Kuru görüşmeler yapmam ben."

Jack Sophie sanki sözünü kesmemiş gibi devam etti. "Steinbeck, Harrington'ın monoton bir sesle konuştuğunu söyledi."

Sophie başıyla onayladı. Doğru. Harrington monoton bir sesle konuşmuştu da konuşmuştu.

"Polisler yaralanmadan önceki günlerde temasa geçmiş oldğın her kişiyi soruşturuyorlar ve bu yüzden Alec görüşmeyi bizden birinin dinlemesi gerektiğini düşünüyordu."

"Bu görüşmede Harrington sadece kazandığı 5K yarışlarından söz ediyor."

"Kaç tane 5K yarışı?"

Sophie gülümsedi. "Yirmi dört. Dinlemek istediğinden emin misin?"

"Burada olduğuma göre?"

"Sana anlatabilirim."

Jack başını iki yana salladı. Sophie ne yapacağına karar verirken sabırsızca ayağını yere vurdu. Sonra teslim oldu. "İyi. Görüşmeyi dinleyebilirsin."

"Sophie, iznini istemedim. Onu zaten dinleyeceğim. Burada dinleyebilirim ya da cihazı götürüp evimde de dinleyebilirim."

"Tamam, burada dinle."

"Şimdi mi başlamak istiyorsun?"

"Henüz değil. Bay Bitterman buraya gelinceye dek bekleyeceğim. O büyük olasılıkla görüşmeyi dinlemek istemeyecektir ama ona seçeneği sunmam gerekiyor. Ve lütfen, ben yazmak istediğim bir makale hakkında onunla konuşuyorken karışma. Müdahale etmek isteyeceksin, fakat kendine mukayyet ol."

"Niye müdahale etmek isteyeyim?"

Sophie iç çekti. "Kutup ayısı."

"Kutup ayısı mı? Bir kutup ayısı hakkında mı yazmak istiyorsun?"

"Tam olarak ayı hakkında değil. Onun adı Barry, sırası gelmişken."

Jack gülümsedi. "Kulağa bir çocuk kitabı yazıyormuşsun gibi geliyor."

Sophie, "Keşke tek maksadım hayat boyunca onlara bir iz bırakmak olsaydı Ajan Mac Alister," dedi.

"Adımı söyle, Sophie yoksa karışmak zorunda kalabileceğimden endişeleniyorum."

"Sana ilk adınla hitap etmek istemiyorum, çünkü seninle o samimiyeti kurmak istemiyorum."

Jack güldü. "Evet, istiyorsun. Tamam. Ben de samimiyet kurmak istiyorum."

Sophie başını iki yana salladı. "Hayır, istemiyorsun. Benden hoşlanmıyorsun."

"Seninle samimiyet kurmam için senden hoşlanmak zorunda değilim."

Bunun üzerine ne diyeceğine dair hiçbir fikri olmayan Sophie kendini biraz ödleğ gibi hissederek mutfağa geri çekildi.

Jack, "bana bir kök birası kap," diye seslendi.

Sophie, "Kesinlikle olmaz," diye karşılık verdi. "Kök biraları Bay Bitterman'e."

Jack genç kadına mutfağında katılmaya karar verdi.

"Bir dolap dolusu kök birasına sahip olduğun söyleniyor."

"Kola, soda veya su alabilirsin."

Jack karar vermeden önce buzdolabına göz attı. Nihayet bir kutu Diet Kola'da karar kıldı, sonra atıştıracak bir şeyler bulmak için dolaplara yöneldi.

Sophie ona pirinç lapası uzatmayı denedi. Regan marketten Sophie için satın almıştı ama Sophie beğenmiyordu onları. Sophie'nin sevdiği büyük boy cipslerdi ve bu nedenle, elbette, Jack'in istediğı aperatif o oldu.

"Alec'in dolaplarımı gözden geçirmesi bunu senin de yapabileceğın anlamına gelmiyor."

Jack hali hazırda paketi açmış ve ağzına bir cips atmıştı bile. "ok misafirperver bir ev sahibesi gibi davranmıyorsun. Akşam yemeğinde ne yiyoruz?".

Sophie'nin yanıtı akıllıca değildi. Sophie abuk ve anlamsız konuştu.

Jack kanepeye dönerken sözcükleri uzatarak konuştu. "Sözcüklerini kullan, Sophie. Sözcüklerini kullan."

Sophie bir et satırı kullanmayı isterdi. Fakat iyi ki bir satırı yoktu. Aklından başka cinai fikirler geçerken, Sophie dolaptan bir şişe soda çıkardı, bir çift derin nefes aldı ve sonra Jack'in yanına gitti.

"Yaralıyım. Bu akşam yemek pişirmiyorum."

"Mutfağının görünüşünden, hiç pişirmediğini tahmin ediyorum."

"Elbette pişiriyorum."

"Öyle mi? Fiyat etiketleri hâlâ tencerelerinin ve tavalarının üstünde."

Sophie onun yanına oturdu, pakete elini uzattı ve bir avuç dolusu cips aldı. "Mikrodalgada pişiriyorum."

Jack aniden konuyu değıştirdi. "Patronun buraya ne zaman geliyor?"

Sophie Jack'in saatine baktı ve "Şimdilerde burada olmalı," dedi.

"Kayıt ne kadar sürüyor?"

"Birkaç saat, belki biraz daha fazla. Neden sordun?"

"Saat onda yatmak istiyorum."

"On, ha? Doksan yaşında görünmüyorsun. Bahsettiğin saatte uyuyor olamazsın?"

Bay Bitterman neredeyse bir saat sonraya dek ortaya çıkmadı. Bu tuhaftı ama onu beklerlerken Jack'le oturmak hiç de rahatsızlık verici değildi. Jack kendi geçmişi, nerede büyüdüğü, nerede koleje gittiği ve hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra bir hukuk firmasına girmek yerine bir FBI ajanı olmaya nasıl karar verdiğine ilişkin soruları yanıtlamakta tereddüt etmedi.

Sophie, "Bana neden izin aldığını anlat. Tükendin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Vurmaman gereken birini mi vurdun?"

"Hayır."

"Ruhsal sorunlar mı? Evet, öyle değil mi?"

Jack gülümsedi. "Hayır."

"Öyleyse ne?" Sophie onu yan tarafından dirseğiyle dürttü. Onun kadar inatçıydı.

"Mecburi bir izin."

"Bak bu ilginç."

Sophie ondan açıklamasını bekledi ve Jack sessizliğini koruduğunda, yeniden baskı uyguladı. "Israrcı olacağımı biliyorsun. Ne yaptın?"

Jack Sophie'ye YouTube videosundan bahsetti gönülsüzce. Açıklamayı bitirir bitirmez de ekledi: "Büyük ihtimalle, Chicago'da yaşadığın halde, şu lanet olasıca şeyi izlemeyen tek kişisin."

"Videoyu. Bu doğru. Regan ve Cordie izlememi söylediler, fakat unuttum."

"Daha ilginç olanı çekilene dek, basın tarafından takip edileceğim. İlk başta daha üst kademedekiler benden Chicago'da gizlenmemi istediler, takat bu işler böyle yürümüyor. Şimdi de şehirden ayrılmamı istiyorlar, böylelikle bu olay unutuluncaya dek okyanusa yöneliyorum... Baban haberlere her konu edildiğinde senin hissedebileceğin gibi..."

Sophie konuşmanın babasına yakın bir yere varmasını istemiyordu, bu nedenle diğer birkaç kişisel soruyla Jack'i o konudan uzaklaştırdı. Jack'in tartışmaya istekli olmadığı tek konuysa aşk yaşamıydı. Hiç evlenmediğini itiraf etti, fakat Sophie o ana dek evlilik girişiminde bulunup bulunmadığını sorduğunda Jack konuyu değiştirdi.

"Şimdi sıra bende," dedi. "Babandan bahsedelim."

"Bahsetmeyelim."

"Geçmişini soracaktım, gelgelelim sormama lüzum yok. Hakkındaki her şeyi biliyorum." Sonra bunu kanıtlama yoluna gitti.

Sophie Jack'in sözlerini bitirdiğini düşündüğünde, "Dosyayı okumuşsun," dedi.

"Dosyanda olanların çok daha fazlasını biliyorum."

Sophie şüphelenerek sordu: "Ne gibi?"

"İnsanlara yüzeysel olduğunu düşündürtmek için sıkı çalışman gibi."

"Ben yüzeysel biriyim." Sophie sesinin ne denli gülünç çıktığını fark etmesine rağmen karşı çıktı.

Jack güldü. "Bu senin korunma yöntemin, değil mi? Gerçek seni tanıyan yegâne kişiler Regan, Cordie ve belki de Regan'ın erkek kardeşleri."

"Kim olduğumu saklamıyorum."

"Evet, saklıyorsun... Küçük bir denetleme yaptım ve her şeyini çözdüm, Sophie Rose."

Sophie başını iki yana salladı.

Jack başıyla onayladı. "Yeni bir çanta almak için daima para biriktiriyorsun, değil mi?"

"Çantaları severim." Sophie'nin sesi kulağa savunmacı geldi.

"Aslında çanta satın almamana karşın, değil mi? İstedğin bir tanesini seçiyorsun, satın almak için yeterince para biriktiriyorsun ve sonra o parayı çorba mutfağını işleten, Muffin adındaki kaslı adama veriyorsun. Bu, sen ve Muffin'in oynadığı bir oyuna dönüşmüş. Nakitle birlikte içerisinde çanta fotoğrafının yer aldığı bir de zarf gönderiyorsun."

"Ne konuştuğunu bilmiyorsun. Bir Birkin satın alacağım."

"Birkaç bin gerek, değil mi?"

Sophie, "Birkin'i satın alacağım," diye ısrar etti. "Yoksa her çarşamba saat on yedide çantayı ziyaret eder miydim? Altın işaretleri olan, göz kamaştırıcı, tereyağ misali sarımsı kahverengi."

Jack kızmış görünüyordu. "Hayır, onu satın almayacaksın. Yapacağın şey, parayı biriktirip sonra bağışlamak. Kimsenin bilmesini istemediğin pek çok güzel şey yapıyorsun, değil mi?"

Sophie yeniden itiraz etmeye başladı ama Jack onu durdurdu. "Vazgeç, Sophie. Sen yüzeysel, paragöz, etiket seven bir budala değilsin."

Sophie sıcak koltuğunda kıpırdanıyordu, Bay Bitterman kapıyı çaldığında günü kurtardı. Sophie kendini hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti. Jack'in, hakkında çok fazla şey bilmesinden nefret

ediyordu. Niye Jack onun sırlarını öğrenme zahmetine katlanmıştı? Niye ilgileniyordu? Neyin peşindeydi? Babasının. Tabii ya. Babası hakkında bir şeyleri kovalamasaydı, Sophie'nin geçmişini ve davranışlarını inceliyor olmazdı.

Bitterman Sophie'ye paltosunu uzattı. Oturma odasına girerken kravatını gevşeterek rahat bir sandalyeye sertçe oturdu. Bitterman ve Jack cinayete teşebbüs soruşturmasını onun cinayete teşebbüs soruşturmasını tartışırlarken, Sophie Bitterman'in paltosunu dolaba astı ve ona soğuk bir kök birası getirmek için mutfağā girdi.

Bitterman Jack'e, "Yani durumda hiçbir geleişme yok mu? Hiçbir ilerleme?" sorusunu yöneltirken kollarını sıvıyordu.

Jack, "Dedektif Steinbeck'in bana söylediğı budur," dedi.

Bitterman parmağını Sophie'ye doğrulttu. Sophie'nin ikram ettiğı kök birasını aldı ama surat asmayı sürdürdü. "Demek ki yılmadan devam ediyorsun, genç hanım. Tetiğı çekmeye hazır bir kaık, elini kolunu sallayarak dolaşırken sokaklarda koşuşturmanı istemiyorum."

"Efendim, sokaklarda koşuşturmuyorum ve yılmadan devam edebildiğim kadarıyla... Sizinle önemli bir hususta konuşmak istiyorum." Sophie istemsizce kanepeye geçip Jack'in yanına oturdu. Bu durum Bitterman'in gözünden kaçmadı.

Sophie'nin patronu, "Bu konuşma iş meselelerine dümen kırmadan evvel sana bu kadar çok kök birasını nereden temin edebildiğini sormak zorundayım," dedi. "Chicago'daki son kasayı kaptığımı sanıyordum."

Sophie Jack'e göz attı. Jack gülmemeye çalışıyordu. "Evet, Sophie, bunu nasıl becerdin?"

Sophie'nin düşünceleri et satırına geri döndü.

"Doğrusu, efendim, uğramanıza fena halde ihtiyacım vardı, bu vesileyle sizinle konuşabilirdim ve evdeki kök birasının miktarını abartmış olabilirim."

Bitterman ileriye eğildi. İhtiyatla sordu: "Abartmış olabilir misin?"

Sophie onun gözlerinin içine baktı. "Abarttım. Dolap dolusu kök biram yok. Yalnızca birkaç şişe. Hepsi bu."

Jack laf arasında, "Diğer bir deyişle, Sophie yalan söylemiş," derken sırtıyordu.

Sophie ona susması gerektiğini ama susmadığını ifade eden bir bakış verdi. Bay Bitterman'ın, hayal kırıklığının üzerinde durmasını istemiyordu, o yüzden çabucak onun dikkatini daha önemli bir meseleye çekmeyi denedi.

"Efendim, William Harrington'ı ve 5K yarışını hatırlıyor musunuz?"

"Kesinlikle, hatırlıyorum. Son dakikada fikrini değiştirdi ve yarışı koşmadı, doğru mu? Bana kazanamayacağını bildiği için böyle olduğunu söyledin."

"Düşündüğüm bu, ama yanıldığımı anladım. Koşmamasının nedeni bu değildi."

Bitterman odaya bakındı. "Cidden, daha fazla kök birası yok mu?"

"Efendim, size anlatmaya çalıştığım şey önemli."

Bitterman başıyla onayladı. "Pekâlâ. Adamın koşmama nedeni neymiş?"

"Ölmüş."

Bitterman'ın bu bilgiyi özümsemesi birkaç saniye sürdü. "Ne yazık. Genç bir adamdı, değil mi? Bütün o yarışları koşacak kadar genç olmalı. Nerede ölü bulunmuş?"

Sophie, "Alaska'da," yanıtını verdi. "Alaska'da ölmüş."

Sophie'nin ses tonundan, Bitterman bir şeyin daha yaklaştığını biliyordu. Kök birasını sehpaye koyup arkasına yasladı. "Ölmüş, öyle mi?"

"Onu bir kutup ayısı yemiş."

Bitterman, "Nedir bu?" diye sordu şaşkına dönmüş bir halde. "Nasıl?"

Sophie korkunç haberi yineledi ve Jack sonunda söze karıştı. "Onu Barıy yemiş."

"Tanrım, bir adam yiyen kutup ayısına isim mi vermişler? Bu korkunç bir vurdumduymazlık."

"Hayır, efendim. Zaten bir adı varmış."

Şimdi sıra beceri isteyen kısma gelmişti. Sophie Bay Bitterman'i, bu hikâyeyi soruşmasına izin vermesi ve gerekirse tehlikede olabileceğini düşünmeksizin onu Alaska'ya göndermesi için ikna etmek zorundaydı. Patronu, Sophie'yi gözü gibi sakınıyordu. Sophie söyleyeceklerinin provasını yapmamıştı, fakat onun ilgisini çekecek büyük bir iş çıkardığını ve insanı meraklandıran bir hikâyeye fikrinden başka bir şey ima etmediğini düşünüyordu.

Sonra Jack yaşama koşulları, vahşi hayvanlar ve sert iklim hakkında sorular sormaya başladı bütün sorular Sophie'nin, patronunun önünde yanıtlamayı istemediği türdendi. Sophie onu dirseğiyle dürttü. "Bunu daha sonra konuşabiliriz, Jack. Hatırla, karışmayacaktın."

"Tehlikesi..."

Sophie sözünü kesti. "Biliyorum, kışın soğuk orası, fakat uygun kıyafetler giyeceğim."

"Bu değil..."

Sophie onu tekrar dürttü. "Bu hikâye yerine, videon hakkında yazabilirim."

Jack yakına eğildi. "Alaska'ya gidip donarak ölmek istiyorsan seni durdurmayacağım."

"Ne kadar tatlı şeyler söylüyorsun."

Bu durum Bitterman'ın, Sophie'nin bir süreliğine Chicago'dan uzaklaşması fikrini beğenmesine dönüştü. Bitterman aynı zamanda abonelerin Alaska'da yaşayan kuvvetli insanlar hakkındaki ilgi çekici hikâyeleri okumaktan hoşlanacaklarını düşündü. Sophie bu geziyi yaparsa, Bitterman'ın harcadığı paraya pekâlâ değebilirdi.

"Bir yerde, Barrovv'daki lisenin bir futbol takımı kurduğunu okudum. Çocukları okulda tutmak, uyuşturucu ve alkolden uzaklaştırmak için akıllıca bir yol olmuş. İşe de yarıyor. Oraya gitmek isteyebilirsin. Beni ikna ettin, Sophie. Hikâyeyi yapabilirsin. Gezi masraflarını karşılayacağım."

Bitterman ayağa kalkmak için harekete geçti, sonra fikrini değiştirdi. "Sadece merak ediyorum... Harrington'la ilgili bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Onda kartvizitim vardı. Oradaki polisler kartı bulmuşlar ve beni arayıp onun öldüğünü söylediler."

Bitterman başka bir soru sormadan önce Sophie sözlerini sürdürdü, "Jack ve ben, Harrington'la yaptığım görüşmeyi dinleyeceğiz. Niye oraya gittiğini açıklayan ama benim o esnada atladığım bir şeyler söylediğini

umuyorum. Çözmek istediğim bilmecenin bir parçası bu. Görüşmeyi bizimle beraber dinlemek ister misiniz?"

Bitterman bu teklifi geri çevirdi. "Uzun bir gündü. Eve gidip dinlenmek istiyorum."

Kapı onun arkasından kapandığı an, Jack Sophie'ye doğru yürüdü. Sophie geri geri gitti.

Jack, "Bilmecenin bir parçası mı?" diye sordu. "Kesin olarak ne yaptığını açıklar mısın?"

Sophie omuz silkti. "Son sözü William Harrington'a bırakıyorum."

GÜNCE KAYDI 316

KUZEY KUTUP KAMPI

Eric ve ben kardeş gibi olduk, İkimiz de hâlâ yirmilerimizde olduğumuz için kardeşliğimiz doğal geliyor. Birbirimizden hiç sır saklamıyoruz. Kendi başıma araştırma yaptığımı, acı soğuğun ve soyutlanmanın Brandon, Kirk ve Eric üzerindeki etkilerini incelemeyi de düşündüğümü ona itiraf ettim. Çeşitli deneylerle gerginliği arttırmak istediğimi ancak bu planı unutup Eric'in hayret edici keşfine yoğunlaşmaya karar verdiğimi de itirafıma ekledim.

Daha cesur olmak istiyordum, Eric'i, yeni sürünün çoğunluğuna iğne yapmaya yüreklendirdim. Kesinlikle değiştim çünkü şimdi, diğerlerine yararı dokunabilecek bilimsel buluşların olmazsa olmazlığına inanıyorum.

ON YEDİ

Jack Sophie'nin planlarını işittikçe, onun daha da çılgın olduğunu düşündü ve bunu dile getirme hatasına düştü.

Sophie'nin yanıtı keskindi. "Sen beni bu mesele için oraya ya da başka bir yere gitmekten alıkoyacak yetkiye sahip değilsin. Bunu yapmak zorundayım."

"Niye?"

"Çünkü başkası yapmayacak. William Harrington'ın ölümü kaza değil kanaatimce. Fiziksel olarak uygun olduğundan gizli bir gruba veya projeye katılması istendiği için oldukça heyecanlıydı."

Sophie birdenbire Harrington'ın ona söylediği başka bir şeyi hatırladı ve Jack'le yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü. "Deneyler... Harrington bana onların CT taraması ve MRI yaptıklarını, ondan galonlarca kan aldıklarını söyledi. Kusur arıyorlarmış. Bunu kabul et, Jack. Esrarengiz."

Sophie ellerini beline koydu. Yüzü heyecandan kızarmıştı. Jack onun sözlerine yoğunlaşmakta sorun yaşadı.

"Kim olduklarına değindi mi?"

"Hayır. Kesinlikle bahsetmemesi gerekiyormuş... Ama yine de MRI almaya gidilecek yerlerin listesini çıkarmak çok da uzun sürmez. Oradan başlayabilirim."

Jack Sophie'yi oturma odasına dek takip etti. Sophie beklenmedik biçimde tekrar arkasına döndüğünde Jack'e çarptı.

Jack başını iki yana salladı. "Tıbbi kayıtları ele geçiremezsin. Bunu biliyorsun."

Sophie, "Hımmm... Haklısın," itirafında bulundu. Düşünürken kollarını kavuşturdu ve gözünü dikip boşluğa baktı. "Gözden geçirmemin bir yolu olmalı."

"Artık şu görüşmeyi dinleyebilir miyiz? Şu işi aradan çıkarmak istiyorum."

Sophie, "Evet, biliyorum," dedi. "Böylelikle buradan ayrılıp okyanus kıyısında bir yerlere gidebilirsin." Sesinden açığa çıkan kınamayı saklayamadı.

"Bu tavır da neyin nesi?"

"Önemsemen gereken bir durum var, fakat önemsemiyorsun."

"Bir cinayet işlendiğinde, fazlasıyla önemserim. Harrington'ın ölümü kazaydı."

Sophie'nin elleri hâlâ belindeydi. "Ben cinayet olduğunu düşünüyorsun."

Jack gülmedi ama gülmek istedi. "Onu bir kutup ayısı öldürmüş. Önceden tasarlanan bir eylem nasıl olabilir? Barry ölüm cezasına çarptırılabilirdi şayet..."

Sophie onu itmeden önce Jack oturdu.

Sophie sert bir bakış atarak, "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" dedi.

"Evet, sanıyorum. Az çok."

Sophie gözlerini devirdi. "Gerizekâlinin tekisin. FBI için çalışmana şaşmamalı."

Jack, "Otur ve beni Harrington'ın ölümünün bir kaza olmadığına inandır," dedi.

"Tamam, o zaman," dedi Sophie onun açık fikirli olmaya karar vermesinden hoşnuttu.

"William Harrington kendisi için büyük bir yarışı koşturmak üzereydi ve sonra bum" Vurgu için parmaklarını şıklattı. "Alaska'da, bilinmeyen bir yerdeki bir çadırın yakınlarında, tek başına öldü. Bu arada ev telefonu ve cep telefonu bağlantısı kesildi, websitesi iptal edildi. Dairesine gittim ve bana valizini hazırlayıp Avrupa'ya gittiği söylendi ama aslında Alaska'ydı. Şimdi sana soruyorum, bu senin için herhangi bir anlam ifade ediyor mu?"

Jack'e yanıtlama fırsatı vermedi. "Ah, ne diyeceğini biliyorum. Harrington telefon bağlantılarını kestirdi çünkü ne kadar müddet Avrupa'da kalacağına dair bir fikri yoktu saçma ama mantıklı bir neden ve Avrupa'ya ilişkin planlarını değiştirip Kuzey Kutbu'nun millerce süren ıssızlığında kamp yapmayı yeğledi.

"Şimdi sen, çok formda olmayla ve bir çeşit süper adam projesine davet edilmeyeyle ilgili tüm bu konuşmayı, onun beni etkilemek amacıyla uydurduğu bir yalan olduğunu söyleyebilirsin. Yine de ben bunun bir yalan olduğunu düşünmüyorum."

Jack gülümsedi. "Bu konuşmadaki katkını için burada bulunmaya ihtiyacım var mı?"

Sophie utanmış bir halde, "Biraz sabırsız olduğumu itiraf edeceğim," dedi.

"Bir hikâye bulmaya çalıştığın için mi?"

"Hayır, gerçeği bulmaya çalıştığım için. Yapılacak doğru hareket budur."

"Daha fazla bekleyemediğimden görüşmeyi dinlemeye başlıyorum," demesiyle cihazın düğmesine bastı ve Harrington'ın sesi odayı doldurdu.

Sophie defterini ve kalemını almak için yatak odasına koştu. Çok profesyonelceydi şimdi, dönüp kanepenin kenarına oturdu, kalem elinde ve dizlerinin üstündeki defter dengede, not tutmaya hazırды.

Bir saat sonra Sophie, Jack'in yanına uzanmış vaziyette mışıl mışıl uyuyordu. Ayakları onun kucağındaydı, defter yerdeydi ve kalem yastıkların arasında kaybolmuştu.

Jack'in teslim olması yarım saat daha sürdü. Bu noktada ya bir mola vermek ya da cihazı pencereden dışarıya fırlatmak zorundaydı. Jack cihazı durdurup genç kadının ayaklarını kucağından indirdiğinde, Sophie uyandı.

Sophie gözlerini açtı ve Jack'i gördü. Çoraplarından biri ayağında sallanıyordu ve Jack onu Sophie için yukarıya çekiyordu. Baktığını fark edip gülümsediğinde, Sophie'nin kalp atışları biraz hızlandı. Evet, Sophie bundan emindi.

Tuhaf, diye düşündü. Kesinlikle tuhaf. Böylesine bir aşk nefret tepkisini daha önce hiçbir erkeğe göstermemişti. Jack farklıydı, bu da Sophie'yi endişelendiriyordu. Bu adam onu incitebilirdi. Büyük sarsıntı.

Sophie yavaşça yerinden doğruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bu gibi düşüncelerden sıyrılmayı denedi.

"Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Şanslıysan, birden on ikiye kadar olan yarışları."

Sophie kaşlarını çatı. "Sadece o mesafeyi mi katettin?"

"En azından dinledim. Harrington'ın sesi duyulduktan beş saniye sonra uykuya dalmadım."

"Haklısın," dedi Sophie. "Seni eleştirmemeliydim."

"Hafızamı tazele. Kaç tane daha yarış dinlemek zorundayız?"

"On iki."

Jack, "Ah, hadi," diye sızlandı. "Bu cidden gaddarca." Bacaklarını esnetmek için ayağa kalktı. "CIA bu kaydı sorgulamalarda kullanabilirdi. Zanlıya bir çift kulaklık tak ve üç saatte piñata misali çatlasın," dedi.

"Kalmaya mecbur değilsin." Sophie defterini alıp masanın üstündeki cihazın yanına koydu, sonra kalemini aramaya başladı. "Yarın gelip geri kalanını dinleyebilirsin."

"Gidersem, cihazı yanımda götüreceğim."

Sophie onun cihazı yanında götüremeyeceğini belirtseydi, hiçbir şey fark etmeyeceğini biliyordu. Jack işi yokuşa sürecekti. Sophie daha azını mı bekliyordu? Elbette hayır. Jack böyle şeylerden çekincesi bulunmayan bir devlet organı için çalışıyordu.

"Öyleyse kalmaya mecbursun."

"Evet, tamam."

"Beş dakika içerisinde tekrar kanepede buluşuruz."

Sophie yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamak üzere yatak odasının banyosuna girdi. Soğuk su onu kendine getirdi. Şimdi tek ihtiyacı olan biraz daha fâzla kafeindi ve uykuya dalmaksızın yarışların geri kalanını dinlemektir. Aynaya baktıktan sonra saçlarını taramaya ve biraz makyaj yapmaya karar verdi. Elinde bir şişe parfüm vardı ve yaptığı şeyi, daha da kötüsü, bunu niye yaptığını birdenbire ayrılmadığında, bir miktar parfümü bileğine ve boynuna hafifçe sürmek üzereydi. Güzel görünmek istiyordu... Jack'e.

"Aklını mı yitirdin?" diye fısıldadı kendi kendine. Bir yanıt bekleyerek tam on saniye yansımasına baktı gözlerini dikip. "Anlaşılan o ki yitirmişsin... FBI... Bunun ne manaya geldiğini hatırla!"

Jack genç kadının geldiğini görür görmez cihazı çalıştırdı.

William Harrington su toplamış yaralar hakkındaki perçinleyici konuşmasına henüz başlamıştı. İtibarı için Jack lanet okumaksızın tüm yarışları dinlemeyi başardı.

Jack kapama düğmesine hızla basarken, "Harrington'ın söylediği hiçbir şey, sorgulamasında Steinbeck'e fayda sağlamazdı," karama vardı.

"Böyle bir şey olacağı aklına gelir miydi? Beni öldürmeyi deneyen kimse, Kelly's kapandığında maaşını kaybetmiş bir kişi... Belki de maaşını kaybeden kişinin bir akrabası ya da bir arkadaşı. Harrington için buna benzer bir durum söz konusu değildi."

"Belki de," dedi Jack çekimser bir yanıt vererek.

"Dedektif Steinbeck'in niye cihazımı getirip görüşmeyi bizzat dinlemediğini anlamıyorum."

"Steinbeck başroldekilerin izini sürüyor ve insanları sorguluyor. Bu görüşme, onun öncelikliler listesinde olabilecek en düşük sırada. Alec cihazı geri almak istediğinden haberdardı. Dediğim gibi ben sadece ona bir iyilik yaptım."

"Şimdi Dedektif Steinbeck ve Alec'e soruşturmayla, ilgili bir şey bulunmadığını söyleyebilirsin."

Jack kapıya yöneldi. "Alec'e söyleyebilirim ama söyleyeyim mi? Kuşkulu," dedi. "Gerçekten kuşkulu."

Sophie onun sesindeki afacan gülümsemeyi işitebiliyordu. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Eğer birtakım kuşkulu yorumların mevcudiyetini telkin edersem, ortağımın bütün görüşmeyi dinlemek zorunda kalacağını söylüyorum."

Sophie şoke olmuş numarası yaparak ama içten içe bunun harika bir fikir olduğunu düşünerek, "Ortağına yalan söyler miydin?" diye sordu.

"Cidden düşünüyorum."

"Ya Dedektif Steinbeck'e?"

"Ona doğruyu söyledim."

Jack sürgüyü açtı, sonra arkasına döndü. Sophie geriye bir adım attı, fakat hâlâ ona çok yakındı.

Sophie, "Akşamın mahvolduğu için özür dilerim," dedi. "Saat dokuzu geçiyor ve sen onda yatmak istediğini söylemiştin."

"Söyledim ama yine de eve gitmeyi düşünüyorum."

Jack'ın ona ne söylediğini anlaması Sophie'nin bir saniyesini aldı. Saat onda bir kadının yatağında olmayı planlamıştı, kendininkinde değil.

"Daima yarın vardır." Neşeli bir ses çıkarmayı denedi.

"Veya sonraki gün. O kadar bekleyebilirsin, değil mi?"

Sophie öfkelenerek, "Ben mi?" diye sordu. "Benim yatağında olacağınımı ima ediyorsun? Biraz haddini bilmezce konuşmuyor musun?"

Jack, "Bunu düşünmedin mi?" diye sordu.

"Ben... Hımmm... Düşünmüş olabilirim... Fakat çok karmaşık... Bu hep..."

Jack gülümsedi ve "Güven bana. Beklemeye degecek," dedi.

Sophie'yi kollarına çekti, yavaşça eğilip dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi ve ona tatlı, aptalca olmayan bir görüşmek üzere öpücüğü verdi. Başını kaldırdığında, ikisinin gözleri buluştu. Sophie geri çekilebilirdi ama bunun yerine kollarını Jack'in boynuna doladı ve bu kez öpüşmelerinde tatlı ya da aceleye gelen bir yan yoktu. Jack'in dudakları sıcacıktı. Jack Sophie'nin dudaklarını aralamak için zorlamadı; Sophie seve seve ona istediği şeyi verdi. Dili yavaşça sokuldu ve içindeki ateşi tutuşturarak Sophie'ninkine sürtündü.

Bir öpüşme aynı anda hem tembelce hem de erotik olmamalıydı, ne var ki bu inanılmaz derecede canlandırıcıydı. Jack onu baştan çıkarmak için gecenin geri kalanına sahipmiş gibi hareket etti ki öpüşmeyi sonlandırdığında istediğini alabilirdi.

Bunun farkındaydı, Sophie de öyle.

Jack vedalaşmadı. Onu tek kelimeyle sudan çıkmış balığa çevirdi ve gitti. Sophie ne kadar süre duvara yaslanmış halde orada durduğunu bilmiyordu, fakat sonunda kendine gelip sürgüyü yerine taktı. Mutfaktaki ve oturma odasındaki ışıkları söndürdü, sonra yatak odasına gitti.

Ellerine baktı. Titriyorlardı. Ama sorun yoktu bu öpücüğe şaşırmıştı.

Yatışınca yatağa sırtüstü uzandı, bakışlarını tavana sabitledi ve kendisini bunun büyük bir marifet olmadığına inandırmaya çabaladı. İşte o anda, zihninin gerisinden küçük bir ses fısıldadı: Vay canına!

GÜNCE KAYDI 400

CHICAGO

Laboratuvardaki çalışmamız bize inanılmaz sonuçlar verdi, K-74, yaşlanma sürecini tamamen durdurmuyor ama ölçülebilir şekilde yavaşlatıyor. Yüzde kaç yavaşlattığını ise hâlâ bilmiyoruz.

Bize daha şaşırtıcı gelen, stres faktörleri ve fizyolojik reaksiyonlar arasındaki korelasyon. Koşullar ne denli korkunç olursa olsun, hayvan korkmuyor ve kâlp atış hızı asla değişmiyor. Bu ilaç, vücuttaki uzun süreli gerginliğin yıkıcı etkilerini kontrol etmeye mi yoksa tümüyle yok etmeye mi yarıyor?

Piton bulunan depoya yerleştirilen sıçan, ölümüne dövüşürken bile korku belirtisi göstermedi, K-74 ona yenilmezlik hissi mi verdi?

Kurtlar ilacın artışına nasıl tepki gösterecekler? Yakında öğreneceğiz.

ON SEKİZ

William Harrington'ın apartman dairesinde tam anlamıyla bir "hadise" vardı.

Gil binanın yöneticisi Bay Cross'la bir telefon konuşması yapmış, biraz sevimlilik ve bir parça da zorbalıkla Sophie'yi Harrington'ın evine sokma iznini alabilmişti.

Bay Cross onları lobide bekliyordu. İyi ki o eşkıya bozuntusu güvenlik görevlisi, resepsiyonist olarak görevde değildi. Sophie Bay Cross'u koluna taksaydı bile onu geçebileceğini hiç sanmıyordu.

Cross onları asansöre kadar takip ederken, "Bay Harrington'ı özleyeceğiz," dedi. "İdeal bir kiracıydı. Ödemeyi vaktinde yapar, kendi halinde yaşar, sorun çıkarmazdı ve nadiren geceyatısı ziyaretçileri olurdu."

"Korkarım dairesinde Bay Harrington'ın ikinci kuzenine rastlayacaksınız. Hafta boyunca gelip gitmekte. Bay Harrington'a hiç benzemiyor. Onun tam zıddı." Sesini alçaktı. "Bana sorarsanız, görgüsüzün teki."

Görgüsüz mü? Bay Cross nezaket gösteriyordu. Dway ne Wicker yontulmamış bir keresteydi. Sophie herhangi bir kişi hakkında hemen yargıya varacak birisi değildi, çünkü ilk izlenimler çoğu kez aldatıcı olurdu ama Dwayne'i bunun dışında tuttu. Bay Cross onları tanıştıırıyorken,

Dwayne pantolonunun ağını düzeltme ihtiyacı duydu. Bundan daha fazla görgüsüz olamazdı.

Dwayne'in ağzının köşesinden bir kürdan sarkıyordu. "Ne istiyorsun? Burada ne işin var?" Söylediği her bir kelimeyle kürdan aşığı yukarı sallanıyordu.

Sophie ona, "Bay Harrington'ın evraklarını gözden geçirmem gerek," dedi.

Dwayne ona göz ucuyla baktı. "Neden? Onun sekreteri falan mısın?"

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Ah, tamam o zaman. Evrakları umrumda değil zira nakit parasının ve yatırımlarının, yerini zaten biliyorum."

"Piyango size vurmuş olmalı, değilmi?" diye sordu Gil.

"Kesinlikle."

"William nasıl biriydi?"

"Onu pek iyi tanımazdım. Bana fazla faydası yoktu. Bana bazen ödünç para verirdi, fakat sonra vermeyi kesti. Bahse girerim malum yerde bunun için yanıyordu. İhtiyaç duyduğundan daha çok parası vardı ve ben kıt kanaat geçiniyordum. Bir baltaya sap olamamam, benim hatamdı. Mazide sorunlar yaşıyordum. Akraba olmamız sebebiyle, parasını benimle paylaşması gerekirdi. Sizce de öyle değil mi?"

Ne Sophie ne de Gil tek kelime etti. Dwayne onların sessizliğini tümüyle kendisine katıldıklarına yordu.

"Cimri mi cimriydi, fakat servetini mezara götüremedi, değil mi? Şimdi hepsi benim."

Dwayne, Sophie'nin midesini bulandırıyor. "William'ın evrakları nerede?"

"Evrakların tümü yemek odasının zemininde yığılı. Halihazırda masa ve sandalyeleri sattım, o yüzden evrakları gözden geçirirken yerde oturmak zorunda kalacaksınız."

Gil, "Ölümünden hemen sonra onun eşyalarını satmak için erken değil mi?" diye sordu.

Dwayne, "Hayır," diyerek karşılık verdi. "Polisler William'ın öldüğünü doğruladıkları dakikada aklıma geldi, hepsi benimdi. Sahip olduğu en yakın akrabası benim. Polisler kesin kanıt üzerinde ısrar etmemiş olsalardı, bunu daha çabuk unutabilirdim. Fırçadan aldıkları saç, DNA testlerini değerlendirmek için Anchorage'a gönderdiler. Onun William olduğundan eminim." Yemek odasını işaret etti. "Acele etmeniz iyi olur."

Harrington'ın dairesi ilk bakışta bir hayli şık görünüyordu: Güzel, derin taç pervazlı yüksek tavanlar ve bol ışıklı geniş odalar. Şimdi ise Dwayne sanki daireyi bir garaj satışı için hazırlıyor gibiydi.

Sophie evrak yığını arasında dosyalanmış telefon faturaları, Harrington'ın doktorlarından mektuplar, tıbbi test sonuçları, onun adres defteri ve kredi kartı faturalarını buldu. Devasa bir küme topladı ve onları battal boy çantasına tıktırdı. Dwayne onun ne yaptığını görmek için ortalıkta dolaşmasaydı, Sophie daha fazlasını alacaktı.

"Onun evraklarıyla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Sophie, "Sadece ilgileniyorum," yanıtını verdi.

Dwayne aniden onun hareketlerinden şüphelendi. "Özellikle aradığın bir şey mi var? Hey, bekle bir dakika. Burada neler oluyor?" Sophie

yanıtlayamadan önce Dwayne sordu: "Sen ve William birlikte miydiniz? Ne kastettiğimi biliyorsun. Ona veriyor muydun?"

"Neyi veriyor muydum, Bay Wicker?"

Sophie'nin sesindeki tiksinti Dwayne'in fitilini ateşledi. Dwayne anında, "Onunla cinsel ilişki," deyiverdi. "Kuruyordun, değil mi?"

Dwayne onun yanına çömeldi, Sophie'nin elinde hukuk firmasından gelen mektubu gördü ve kapmayı denedi. "Ne haltlar karıştırdığının farkındayım. Kuzenimin sana biraz para bıraktığını sanıyorsun ve evraklarını incelemenin nedeni de bu. Sana bir haberim var, sevgilim. On sent bile almıyorsun."

Gil pencere kenarında durmuş onları izliyordu. Sonuçlarını düşünmeden konuşup yangına körükle gitti. "O yeni bir vasiyet yazmadıkça ve sevgilisine her on sentini bırakmadıkça."

Bu olasılık Dwayne'i paniğe sevk etti. Dvwayne neredeyse kürdanını yutuyordu. "Lanet olsun. Bana şu kâğıtları verip defol buradan."

Sophie ayağa kalkıp Gil'e bakacak oldu ama birden duraksadı. "Cidden mi?" dedi Dvwayne'e.

Bir çekişme doğdu. Dvwayne artık ona "sevgilim" demiyordu. Sophie'nin ellerinden çantasını çekmeye çalışırken yeni adını "orospu" koymuştu. Dvwayne çantasına her asılışında, Sophie çantayı uzaklaştırıyordu. Dvwayne'in Sophie için birkaç başka nezaketsiz hitabı oldu, fakat Sophie, Dvwayne çizgiyi aşp bir tokat atıncaya dek özdenetimini korudu.

Saldırıyla şoke olmuş, adeta donup kalmıştı. Dwayne de öylece duruyordu ancak sonra yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme

yayılmaya başladı. Gil odayı zıplarcasına geçmeden önce Sophie elini yumruk yapıp bir yılan misali hızla savurarak Dvwayne'in dudağını yardı ve kürdanını kırdı. Burnunu da kırmış olabilirdi ama Sophie bundan emin olamıyordu.

Elindeki çantanın kayışlarını sıkılaştırdıktan sonra Dvwayne'e doğru başını iki yana sallayıp, "Bir kıza vurduğun için yazıklar olsun sana," dedi.

Dwayne hislerini ve öfkesini geri kazanmadan önce geri çekilmek en mantıklı hareketmiş gibi gözüküyordu.

Sophie kapının dışındaki Gil'e doğru yürürken, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Günün güzel geçsin."

GÜNCE KAYDI 422

KUZEY KUTUP KAMPI

Vakıf bize kurtlarla ilgili orijinal araştırmamızı bitirmemiz için yeşil ışık yaktı. Eski çete tekrar bir araya geldi. Donmuş kuzeydeki tesisimize birkaç güncelleme yaptık ama çoğu şey aynı kaldı. Chicago'ya geri döndüğümüzde, Eric ve ben laboratuvarımızı kurduk. Yalvar yakar borç aldık ve yardım olmadan başardık. Ben şimdi eşit bir ortağım ve biz herhangi bir eczacılık şirketi ya da bir hükümet organı tarafından ne sahipleniliyoruz ne de denetleniyoruz. Deneylerimiz, biz veri toplayıncaya dek gizli kalacak.

Şaşırtıcı. Takip cihazımız hâlâ çalışıyor. Ricky'yi bulduğumuzda gözlerimize inanamadık. En az dokuz yaşında şimdi, fakat onu ilk fark ettiğimiz günkü kadar güçlü ve genç görünüyor. Bir kere daha kendi sürüsünün lideri. Erilliğinin zerresini kaybetmemiş. Bu, başlı başına incelemeyi gerektiriyor.

Brandon ve Kirk yeni sürünün her bir üyesini tanımlayıp etiketlerken, Eric'le ben Ricky'den kan ve doku örnekleri aldık. Onu sakinleştirmek kolay iş değildi ama başardık.

Kürkünün tamamına yakını ayın parlaklığına sahip değil ancak kanı farklı bir hikâye anlatıyor.

Ricky'nin hormonal dengesi daha önce gördüklerimize benzemiyor, ayrıca hâlâ K-74 belirtileri görüyoruz. Ricky yakında ilacın başka bir dozunu alacak.

Onun nasıl bir tepki verdiğini görür görmez, ötekilere de enjekte etmeyi planlıyoruz. Bulgularımızı herhangi bir resmi rapora dahil etmeyeceğiz. Teşebbüsümüz, buradaki görevimizin parametrelerinde yer almıyor ve bizi programdan attırabilir, fakat biz risklere degecek ödüle bel bağlıyoruz.

ON DOKUZ

Sophie, önünde Harrington'ın evrakları, kendi apartman dairesinin zemininde oturuyordu. Öğleden sonrayı, William Harrington'ın ani ortadan kayboluşunu ve ölümünü açıklayacak herhangi bir bilgiye ulaşmak için ona ait dosyaları incelemekle geçirdi. Şimdiye dek tek emin olabildiği şey, Harrington'ın kendi sağlığı konusunda saplantılı olduğuydu. Tıbbi raporlar ve test sonuçları bir hayli fazlaydı ve Sophie'nin onlardan anladığı kadarıyla Harrington iddia ettiği gibi formdaydı.

En son muayene raporu üstteydi. Sophie muhtemelen geri çevrileceğini bilerek şansını her nasılsa denemeye karar verdi. İlk sayfadaki kliniğin numarasını buldu ve tuşladı. Neşeli biçimde kendisini, telefona yanıt veren resepsiyoniste tanıttı ve sonra durumu açıkladı. Kadına muhabir olduğunu ve kliniğin yakın zamanda beklenmedik bir ölümle buluşan müşterisi hakkında bir makale yazmak istediğini söyledi. Kadını makalenin övgü niteliğinde olacağına ve kirli çamaşırları açıklamayacağına dair ikna etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, fakat resepsiyonist hastalarına ilişkin bilgilerin ne ona ne de klinikteki bir başkasına ifşa edilemeyeceğini önemle vurgulayarak Sophie'nin konuşmasını yarıda kesti. Yanıt tam olarak Sophie'nin beklediği gibiydi ama genç kadın bunun denemeye değdiğini hissetti. Telefonu hayal kırıklığına uğramış ama yılgınlığa düşmemiş bir ruh haliyle kapadı. Ümit etmeyi sürdürmek zorundaydı.

Sonra Harrington'ın adres defterini aldı. Çok az kayıt vardı ve kayıtların çoğu mesleki bağlantılardı: Hukuk firması, birkaç doktor, berber, birtakım lokantalar. Onlardan hiçbirinin arkadaşlara ait olmaması, Harrington'ın hiç arkadaşı olmadığına mı işaret ediyordu diye merak etti Sophie. Arkadaşı varsa, bağlantı bilgisini büyük olasılıkla cep telefonunda veya PDA'sında tutmaktaydı. O aygıtları ele geçiremediği için Sophie'nin bilgileri kontrol edebilmesinin yolu yoktu. Yine de başka bir çözüm mevcuttu: Cep telefon faturası. Bazen faturalarda gelen aramaların numaraları listelenirdi. Sophie evrakları karıştırdı ama istediğini bulamadı. İsteddiği şey büyük ihtimalle hâlâ Harrington'ın dairesindeydi. Dwayne Wicker araya girdiğinde, çantasına evrakların yalnızca yarısını tıkmıştı. Sophie daireyi yeniden ziyaret etmeyi düşündü ancak bu girişimi karşısında Wicker'ın iki yana açık kollarla onu içeri buyur etmeyeceği kesindi.

Telefon çaldığında, Sophie bir sonraki adımını tasarlıyordu. Paul Larson, Alaska'dan arıyordu.

"Ben yalnızca, davetimi tekrar düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

Sophie güldü. Bu adamı sabrı için suçlayamazdı.

"Aslında, bunu düşünüyorum," dedi.

Paul hevesle, "Harika!" dedi. "Seninle buluşacağım için heyecanlanıyorum." Eklemede acele etti: "Kadın eşliğine hasret kaldığımdan değil bu."

"Gelirsem, sadece iş için olacaktır. William Harrington hakkında biraz araştırma yapmaktayım ve öncelikle burada soruşturmak istediğim bazı şeyler var."

Paul, "Aramamın öteki nedeni de bu," dedi. "Haberlerim var. Harrington'la konuşan iki adam olduğunu duydum."

"Onunla ne zaman konuşmuşlar? Harrington ne demiş?"

Paul kıkırdarak, "Yavaş ol," dedi. "Ve anlatmama izin ver. Bundan haberin olmayabilir ama neredeyse bütün bir yıl boyunca Dalton Karayolu'nda gidip gelen kamyonlarımız mevcuttur. Fairbanks'den malzeme ve erzak donanımları gelir. Sürücülerden biri, Sam Jackson adında gerçekten hoş bir adam. Bana, iki erkek kardeşi Deadhorse'a götürdüğünü söyledi. Kardeşlerin soyadı Coben ve kardeşlerin ikisi de avcı. Sam'e göre tuhaf ama korkutucu değillermiş... Neyse, zaman geçirmek maksadıyla, Sam onlara Barry'nin bir adam öldürdüğünden bahsetmiş ve olayın nerede nasıl cereyan ettiğini anlattığında, kardeşlerden biri adamın adının William olup olmadığını sormuş. Düz arazilerde tek başına olan William adında bir adamla tanışmışlarmış. Kardeşlerden hiçbiri adamın soyadını hatırlayamamış ama her ikisi de William'in kendisine Bili diye hitap edilmemesini söylediğini hatırlıyorlarmış. Hatırlanması tuhaf bir ayrıntı, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Sophie, "Evet," onayını verdi. "Kardeşler başka ne demişler?" diye sordu onu hızlandırmayı deneyerek.

"O an, Sam, William Harrington'ın adını bilmiyormuş, ne var ki kardeşlerin aynı adamdan söz ettiklerinden eminmiş. Hatta onlardan biri,

William'ın uzak bir alanda kamp kurduğunu ve uzun süreliğine oraya yerleşeceğı benzediğini söylediğı halde. Kardeşler Sam'e, onunla epey müddet konuştuklarını ve ona malzemesini bir araya getirmek için yardım önerisinde bulunduklarını, fakat William'ın yardım etmelerine izin vermediğini de anlatmışlar."

"Harrington onlara orada ne yaptığını söylemiş mi?"

"Sam bununla ilgili bir şey demedi, gelgeldim bana kardeşlerin onunla birkaç saat geçirdiklerinden bahsetti."

"Onlarla konuşmayı çok isterdim."

"Sam şimdilerde Fairbanks'e dönüyordur," dedi Paul. "Fakat onun telefon numarasını senin için alabilir ya da ona seni aramasını söyleyebilirim."

"Hayır, kardeşleri kastediyorum. Onlarla konuşmak istiyorum."

"Bu bir sorun olacaktır. Sam onların, av araç gereçlerini toparlayıp Umiat'a.yöneldiklerini söyledi."

"Onların cep telefon numarasını edinebilirmiyim?"

Sophie'nin sorusu Paul'ü güldürdü. "Sophie, avcı onlar. Cep telefonu taşımazlar. Muhtemelen hiç kullanmamışlardır bile. El değmemiş yerlerde yaşarlar ve cep telefonuna gereksinim duymazlar."

"Başları derde girerse ne olur?"

"Av tüfekleri, silahları ve baltaları var..."

Sophie, "Anladım. Yabanlar," dedi. "Dağlardaki kütük kulubelerde yaşıyorlar."

Paul, "Daha ziyade prefabrik karavanlarda," dedi. "Bulundukları yerlerde cep telefonları çekmez. Buraya çabuk varırsan, büyük olasılıkla kamplarına geri dönmeden önce onları yakalayabilirsin."

Sophie gazete için yapması gereken işi öne sürdü. "Bu birkaç gün alabilir."

Paul, "Buraya ne denli erken varırsan, Coben kardeşleri bulma ihtimalin de o denli artacaktır," uyarısında bulundu.

"Bugün rezervasyonlarımı yaptıracağım."

"Geliş zamanını bana bildir ki seni karşılayayım."

"Evet, bildireceğim."

"Gidip otelde senin adına önceden oda ayırtmama ne dersin? Kaç odaya ihtiyacın olacak?"

"Yalnızca bir."

"Yalnız mı seyahat edeceksin?"

"Evet, bu bir sorun olur mu?"

"Hayır, elbette olmaz. Burada bütünüyle güvende olacaksın. Muhtemelen Chicago'da olduğundan daha güvende."

Sophie yakın zamanda vurulduğu gerçeğini temel alarak Paul ile aynı fikirde olmak zorundaydı. Prudhoe Körfezi daha güvenli olmalıydı.

"Endişelenmiyorum," dedi.

"Deadhorse'da kalınacak yerler, alışılmışın biraz dışındadır. Oda tutabilirsin ama banyo ortaktır veya yatakhaneyi bir grupta paylaşabilirsin. Özel bir oda istediğini tahmin ediyorum."

"Doğru tahmin etmişsin."

"Ah, gidip Deadhorse polisine, geleceğini haber vereyim. Onlara, Harrington'la tanışan Coben kardeşleri anlatmak istiyorum zaten. Ölümünün kaza sonucu olduğuna hükmedildi, fakat yine de kardeşlerle konuşmak isteyebilirler. Ne kadar kalmayı planlıyorsun? Sakıncası yoksa, biraz izin alıp sana çevreyi gezdirebilirim."

"Harika olur..."

"Harrington'ın kamp yaptığı yeri görmek isteyeceksindir, değil mi?"

Sophie, "Evet," dedi. "Oradayken, Barrow'a da gitmem gerekecek. Patronum benden, duyum aldığı lise futbol takımı hakkında birkaç makale yazmamı istiyor."

Paul, "Barrov yürüme mesafesinde değil. Oraya uçakla gitmek zorunda kalacaksın, ancak bunu senin için ayarlayabilirim. Olay mahalinin üzerinden uçacaksın... Biliyorsun, Barry'nin..."

William Harrington'ın meze olduğu mu? Sophie bunun yerine, "Evet, biliyorum," dedi.

Paul Sophie'nin körfezde görmesi gerektiğini düşündüğü öteki değişik yerlere de değindi. Umiat, Topagoruk Nehri ve Ahıktak sadece birkaçıydı. Sophie onların adlarını dahi telaffuz edemiyordu, fakat Paul onların hepsine aşinaydı.

"Kuzey Buz Denizi'ni göreceksin ki bu çıktığın yolculuğa değecek."

Paul'ün anlatımı, bunun bir macera olduğunu çağırıyordu. Sophie bilgilenme zamanının geldiğine karar kıldı. Alaska hakkında hâlâ pek çok şey bilmiyordu. Bilgisayarının başına gidip okumaya başladı. Kuzey sahili onu büyüledi. Elli günden fazla süren geceler, bir adamı kapıp kâğıt mendil misali etrafa savurabilen kış rüzgârları ve sıfırın altında altmış

derecelere kadar düşen sıcaklıklar. Kim orada yaşamayı zihninde canlandırabilirdi?

Sophie Prudhoe Körfezi'ne varmanın en iyi yolunu bulmak için bir seyahat acentasına telefon etti. Yerini ayırttıktan sonra Paul Larson'ın telefonunu aradı. Ses iletisi bıraktı.

"Paul, ben Sophie Summerfield," dedi. "459 numaralı uçuşa olacağım, çarşamba günü, saat on yedide. Görüşmek üzere."

Chicago'dan ayrılmadan önce yapacağı çok iş vardı. Tüm evrakları toplayıp yemek odası masasına yığdı ve belirlenmiş gazete makalelerinden biri üstünde çalışmaya gitti. Nihayet bilgisayarını kapadığında, vakit geceyarısını geçmişti.

Zihni Alaska'nın görüntüleriyle doluydu ama en sonunda yatağa kıvrılıp gözlerini yumduğunda, düşünceleri Jack MacAlister'a ve öpüşmelerine kaydı. Öpüşmeleri... Büyük, kesinlikle büyük bir hataydı. Kesinlikle. Öyleyse nasıl olup da aynı hatayı yinelemek istiyordu?

Yaptığı ikinci hata, çıkacak söylentileri unutmaktı. Gil ertesi sabah onu aldı. Kontrol için Sophie'yi doktora götürmekle görevlendirilmişti ve genç kadın eve dönerken gelişi güzel bir biçimde seyahat planlarından bahsetti ona. Gil sahiden ilgileniyormuş gibi göründü ve onun ziyaret etmeyi umduğu yerlere ilişkin pek çok soru sordu.

Günün sonunda, Gil'in yeni bir adı oldu: Boşboğaz.

Telefon aramaları başladığında Sophie eve geleli bir saatten fazla olmamıştı. Regan'dan, Aiden'in eve uçuşunu beklerken havaalanından aradığını öğrendiki bu da Regan'ın halihazırda erkek kardeşine ötmüş olduğu anlamına geliyordu. Cordie ise tiradlarını dersler arasındaki beş

dakikalık teneffüslere uyum sağlamaktan hiç çekinmedi. Bu görüşmeleri nihayetlendirmek Sophie'nin üç telefon konuşmasına mal oldu.

Sophie, Alec'den haber alana dek uzun soluklu sen delimisin aramalarına muhatap oldu. Belli ki Regan, kocasını, Sophie'yi düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymaya ikna etmişti. Alec ona, dairesinden çıkamayacağını söyledi. Sophie onun bu tepkisine kızmadı. Güldü ve sonra Alec'e yasal olduğu sürece her ne isterse yapabileceğini hatırlattı. Sonra da ona bir yalan uydurdu: Alaska'ya gitmeye henüz karar vermediğini söyledi ve karara varır varmaz bunu ilk işitecek kişinin o olacağına dair söz verdi.

Alec ise bu yalanı yutmadı. Sophie'yi uzun zamandır tanıyordu ve genç kadının aklının nasıl işlediğini biliyordu. Havayolu rezervasyonlarını çoktan yaptırdığına bir aylık maaşı üzerine iddiaya girebilirdi ve sırf bu yüzden kontrol etti. Haklıydı.

Onu durduramayacağını biliyordu ama onun yalnız başına gitmesi fikrinden nefret ediyordu. Harrington ıssızlığın ortasında hayatının başarısızlığına uğramıştı ve Alec Sophie'nin başına da bu gibi bir şeyin gelmesini istemiyordu. Harrington'ın ölümünün bir kaza olduğuna hükmedilmesinin önemi yoktu. Bu işin içerisinde hâlâ tekin olmayan başka bir iş mevcuttu ve Sophie'nin bunu ortaya çıkarmak istediğini biliyordu.

Alec Anchorage'daki FBI ofisinden yardım talep edebilirdi, ne var ki onlar Sophie'ye yirmi dört saatlik koruma veremeyebilirlerdi ve Sophie nasıl olsa buna müsaade etmezdi. Alec Regan'la evlendiğinden beri Sophie ve Cordie onun kız kardeşleri gibi olmuşlardı. Cordie üç

arkadaşın daha makul ve pratik olanıydı. Sophie ise tatlı ve çekici olmasına karşın gözükara bir kadındı haksızlığa uğrayanlar ve unutulmuşlar için daima mücadeleye girişirdi ve tehlikeye rağmen onlara hak ettikleri adaleti sağlardı. Sophie, Alec'in öğrendiği kadarıyla adalet için yaşayan biriydi.

Alec Sophie'nin bu konuda nasıl hissettiğine aldırmış etmiyordu. Birisi onunla gitmek zorundaydı ve hem zamanı hem de atılganlığı olduğunu düşünebildiği bir tek kişi vardı. Bu kişinin bir silahı ve bir rozeti vardı ve her ikisi de kesinlikle işe yarardı.

Jack bu işin adamıydı. Onu ikna etmek biraz kurnazlık ve epeyce manipölasyon gerektirecekti.

Buna işlerlik kazandırmanın bir tek yolu mevcuttu. Acil bir poker gecesi.

GÜNCE KAYDI 493

KUZEY KUTUP KAMPI

Braudon'la Kirk eve döndüler ve Eric'le benim önümüzdeki birkaç gün içerisinde tesisimizden ayrılacağımıza inanıyorlar.

Sürüyle alakalı çalışmalardan hoşnutlar. Brandan bu aileye bir hayli bağlanmıştı. Onları bıraktığı için üzgün ama gelecek sene yeniden görmeyi yürekten umuyor.

Brandan ve Kirk gittikten sonra Eric ve ben işimizle baş başa kaldık. K-74 enjekte ettiğimiz bütün kurtların yerini saptamak biraz zaman aldı. Hepsi, onları son gördüğümüzdeki kadar canlı gözüküyor. Hiçbiri katiyen ihtiyarlamamış.

Hayatlarının henüz baharındayken hayatlarını sonlandırmak zorunda kalmamız çok kötü, fakat daha mükemmel bir analiz, hücresel düzeydeki K~74'ün etkisini karara bağlamamızı gerektiriyor.

Şimdiye dek yaptığımız en dikkate değer keşif. Bir organizmanın ne denli strese maruz kalırsa, o denli güçlenmesi ve gençleşmesi. Bu nasıl mümkün olabilir?

YİRMİ

Hepsi acil poker gecesindeydi.

Gil böbürlenmeden edemedi. "Sana söylüyorum, Sophie'yi görmeliydin. Wicker'ın dudağında geniş bir yarık açtı ve burnunu kırmış olabileceğini sanıyorum. Umarım kırmıştır. O pislik torbası, uyuz bir köpekmişcesine havladı."

Gil'in sesi yeğenlerinden birinin futbol maçında attığı golle övünen bir amca misali çıkıyordu. Gil poker masasındaki yerini almış, poker müdavimleri John, Alec, Jack, ve Zahner'a Harrington'ın dairesindeki hadiseyi anlatıyordu.

John, "Sophie'mizle uğraşma," dedi. "Seni her zaman alaşağı edecektir. Aiden Sophie, Regan ve Cordie'nin kendi başlarının çaresine bakabildiklerinden oldukça emin."

Masadaki herkes gülümsedi ve kafasını salladı ama Jack'in haricindeki herkes. "O piç kurusu Sophie'ye vurdu mu? Sen neredeydin, Gil? Neden o herifi durdurmadın?"

"Sophie'nin benim yardımına ihtiyacı yoktu. Ben odayı yarılamışken, Sophie zaten yapacağını yapmıştı. Yapış şekli komikti de. Elini tam onun yüzüne kaldırdı, sonra gözlerinin içine baka baka yavaşça yumruğu indirdi."

John, "Yumruk attığı elinde yüzükleri var mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle vardı."

"Aferin ona. Yüzüklerin takılıyken daha fazla hasar verirsin."

Zahner, "Evet," onayını verdi. "Yeterince yüzük takarsan, eline pirinçten muşta geçirmişsin gibi olur."

"Peki, Sophie bir yumruk atınca..." John Gil'i sözlerine devam etmesi için kışkırttı.

"Sophie ondan neredeyse iki, belki de iki buçuk fit uzaklıkta ve adam ukalaca bir tavır takmıyor, sonra bam!" Gil sağ yumruğunu sol elinin avcuna şaklatmak için duraksadı. "Sophie onun üzerine gidiyor. Dosdoğru... Sıkı... Bir kobra misali hızla."

Zahner, "Apiş arasına vurması gerekirdi," dedi. "Kızlarıma daima adamların apiş aralarına tekme atmalarını söylerim."

John, "Hangi kızlarmış bunlar?" diye sordu.

"Sokaktan kurtarmaya çabaladığım kızlar."

Alec, "Kahrolasınca bir pezevenkmişsin gibi konuşuyorsun," yorumunu yaptı.

Zahner alınmadı. Hatta kahkahayı kopardı. "Öyle olsaydım, paraya para demezdim."

Jack, "Ne halt etmeye, Zahner?" diye sordu. "Altın dişi hangi ara edindin?"

Zahner, "Bir ara," dedi. "Kızlarım onu seviyorlar."

John kıkırdarak, "Tamam artık yeter," dedi.

Jack tam, "Sophie iyi mi? Şu piç kurusu onu incitmiş mi?" diye sorarken Alec'in kayınbiraderi Aiden Hamilton'daki salona girdi.

Aiden ceketini çıkarıp gelişi güzel biçimde bir sandalyeye asarken sordu: "Sophie'yi birisi mi incitmiş?"

Gil, "O iyi," dedi ve sonra bir kez daha hadiseyi anlatmaya koyuldu.

Gil sözlerini bitirdiğinde Aiden, "Polisler Sophie'nin kapısını çalacaklar mı?" diye sordu.

Gil Aiden'a, "Ona ne şüphe," dedi.

Aiden, "Dava olasılığı var mı?" diye sordu.

Gil, "Sanmam," dedi.

Zahner Aiden'a döndü. "Sen nesen, onun baba vekili mi?"

Alec bu söze karşılık verdi: "Aiden bir süreliğine Sophie'nin gayriresmi koruyucusuydu. Mahkemeye dilekçe verdiğinde yirmi yaşını doldurmamıştı. Sen hiç bunu yasallaştırdın mı?"

Aiden, "Şimdi ne önemi var bunun? Sophie yirmi birin üzerinde," diye dikkat çekti.

Zahner, "Bunu anlamıyorum," dedi. "Bir babası var."

Gil, "Evet, ama o sıralarda aranan bir adamdı. Aiden müdahale etmeseydi, Sophie evlatlık verilebilirdi," dedi.

John sordu: "Bu akşam bizimle poker oynayacak mısın yoksa ateş almak için mi uğradın?"

Aiden gömleğinin kollarını sıvadı ve gülümsedi. "Oynuyorum."

Ortak bir inilti masayı çevreledi. Kart ustası Aiden nadiren kaybederdi.

Bir sandalye çekip oturdu. "Paranızı kaybetmeye hazır mısınız, çocuklar?" Jack'e baktı, sonra Alec'e göz attı ve zar zor fark edilebilir bir biçimde kafasını salladı.

GÜNCE KAYDI 498

CHİCAGO

Serumumuzun etkileyiciliğiyle gerginlik arasındaki bağlantıyı tam olarak tanımlayamadık ama stresli bir durumda salgılanan adrenalinin, ilacın etkisini katsayısal olarak arttırabildiği anlaşıyor.

Maymunlar üzerinde çalışma vakti. Çalışmamızı sır gibi saklamamızgerçekten bir meydan okuma.

YİRMİ BİR

Margaret Pittman, Jack'i yemek saatinde ofisine çağırdı. Jack ofise giderken Alec'in yanından geçti ve ortağının sempatik ifadesinden, nahoş haberler işiteceğini anladı.

Hiçbir şey, kaybettiği poker bahsi sayesinde, gitmeye mecbur edildiği yerden daha nahoş olamazdı. Alaska güzel bir diyar olabilirdi ama Jack zihinsel olarak ürpermeden o eyaletin adını dahi söyleyemiyordu.

Soğuktan nefret ediyordu. Daima etmişti, daima edecekti.

Hal böyleyken, Pittman Jack'in izni hakkında onunla konuşmak istiyordu. Jack'i medyadan uzaklaştırmak niyetiyle tatil planlarını onaylamıştı, fakat Jack şimdi farklı bir şey söylüyordu.

Jack, William Harrington'a ilişkin öğrendiği her şeyi açıklamasının ardından Pittman konuyla ilgilenmiş göründü. Hatta Jack, Pittman'ın onu bir koruma olarak atamakla biraz fazlaca ilgili olduğunu düşündü.

Maggie canlı ve hareketli bir şekilde, "Hımmm... Anlıyorum, anlıyorum," dedi. "Bugün mü yola çıkmak istiyorsun ve Kuzey Alaska'ya mı gideceksin?"

"Bu doğru."

"Bayan Sophie Rose'la birlikte mi seyahat edeceksin?"

Jack, "Evet," yanıtını verdi. Sophie'nin henüz bundan haberi yoktu.

"Ajan Buchanan az önce bana güncel veriler vermek üzere buradaydı. Bayan Rose'un ufak çaplı bir araştırma yaptığından bahsetti. William

Harrington'ın ne sebeple Alaska'ya gittiğini öğrenme konusunda kararlıymış." Başını iki yana salladı. "Harrington bir kutup ayısı tarafından öldürülmüş. Açıkçası Bayan Rose'un Kuzey Kutbu'na dair birkaç ilginç hikâye yazabileceğini düşünüyorum. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Pittman beklentiyle Jack'e bakıyordu aslında ondan soruyu bizzat yanıtlamasını istiyordu.

"Evet, yazabileceğinden eminim."

"Biliyorsun, Bayan Rose'un korunması devam etmeli. Sen de öyle düşünmüyormusun, Ajan MacAlister? Elbette düşünüyorsun. Şimdi, anladığım şu ki Ajan Buchanan ve Aiden Hamilton güvenlik masraflarını karşılamaktalar. O halde bu işi artık bizim üstlenmemizin zamanı geldi. Kurşun yiyen bir kadının, Chicago'da kalırsa, ikinci bir kurşunu yemeyeceğini kim garanti edebilir? Dedektif Steinbeck'le konuştum... O da belirli ipuçlarının olmadığını itiraf ediyor. Ateş eden kişi hâlâ dışarıda bir yerlerde." Jack'in herhangi bir müdahalede bulunmak istemesi olasılığına engel olmak için elini kaldırdı. "Soruşturmaya müdahale etmiyoruz. Sadece gözlemliyoruz. Dedektif Steinbeck yardımcı olmak için bize uğrayabileceğinden haberdar..." Gülümsemek için duraksadı. "Gerekirse, soruşturmayı devralmak için. Biz yardım etmede iyi değiliz, değil mi? Biz sorumluluk üstlenmekten hoşlanırsız çünkü yaptığımızın farkındayız ve işi yaptırırız. Bu doğru değil mi?"

Jack başıyla onaylama zahmetinde bulunmadı. Sadece kendi yanıtını onun vermesini bekledi.

Pittman ansızın konuyu değiştirmeden önce, "Evet, bu doğru," dedi. "Sırası gelmişken, başrolünü oynadığın o videonun kaç kez izlendiğine

ilişkin herhangi bir fikrin var mı? İki milyonun üzerindeyiz ve hâlâ tırmanıyoruz. Seninle görüşmelerimi izleyen üç ana iletişim ağı oldu." Üç parmağını havaya kaldırıp oynattı. "Sen yeni Amerikan İdolüsün."

Jack sızlandı ve Pittman dik bir bakışla ona tepki gösterdi.

"Yardımcılarımdan biri bana niye videoyu hâlâ kaldırmadığınızı sordu. Biz kaldırıncaya dek yaklaşık sekiz yüz defa indirilmiş... Artık bütün Web'de, muhtemelen senin de bildiğin üzere."

Kapı çalındı ve Pittman'ın yardımcısı içeriye girdi.

Pittman, "DVD mi?" diye sordu. "Güzel. Teşekkür ederim, Jennifer."

Kadın, Pittman'a büyük bir zarf uzattı ve hemen dışarı çıktı.

Pittman DVD'yi zarftan çıkardı. "Bunu izlemeni istiyorum. Aydınlatıcı bulacaksın."

Jack Tanrı'dan, DVD'deki yıldızlardan biri olmamayı diledi. Düşünceler Jack'in zihninde aktı. Hamburgerciden beri hiç kimseyi vurmamıştı.

"Video bugün veda etmek istejişimin nedeni," dedi.

Pittman başını iki yana salladı. "Hayır, veda etmeyeceksin. Çalışıyor olacaksın. Yeni görevin Bayan Rose ve o yegâne sorumluluğun olacak. Bu genç kadına hiçbir şey olmasını istemiyorum. Şimdi, bahse girerim ki niye onun hayatta kalmasıyla bu denli ilgilendiğimi merak ediyorsun, değil mi? Birinci neden, o bir ABD vatandaşı ve biz ABD vatandaşlarını korumaya ant içtik. İkincisi, babası. Bu doğru. O bana Bobby Rose'u verebilir."

Rüyada görürsün ancak, diye düşündü Jack. Düşündüğünü söylemek yerine, "Sophie babasına son derece sadıktır," dedi. "Onu kimseciklere vermez."

Pittman DVD'yi Jack'e fırlattı. "Bunu benim için oynatıcıya koy."

Televizyon Pittman'ın masasının arkasındaki büfede duruyordu.

Pittman sandalyesini geri iterken Jack onun istediğini yaptı.

Pittman DVD oynatıcısının kumandasını arayarak masa çekmecelerini karıştırırken sözlerine devam etti. "Bobby Rose sayılamayacak kadar çok kez ilgi uyandırmış bir kişi ve yıllarca önce tek kişilik hücrede biraz zaman geçirmiş. Buna karşın onu orada tutamamışlar. Delil yetersizliği. Her zaman, delil yetersizliğiyle son bulmuş. Elbette, bir de gerçek var ki Rose şimdiye dek karşılaştığım muhtemelen en parlak zekâlı avukat."

Pittman kumandayı tıka basa dolu orta çekmecedeki bir kitapçığın arkasına koymuştu, oradan aldı ve masasına bakan sandalyeye oturması için Jack'e tekrar el işareti yaptı.

"Bay Rose'la fikir ayrılıklarımız vardı."

Jack'in gülesi geldi. Fikir ayrılıkları mı? Birçok hükümet organı Bobby Rose'u demir parmaklıklar ardına yollamak için yıllardır uğraşmaktaydı.

Pittman başıyla onaylayarak, "O bir dedektif," dedi. "Bu adam, sabıkalıların kendileri için alıkoydukları paranın kokusunu alabiliyor. Nereye sakladıklarının önemi yok o buluyor."

Jack, "Sonra da saklıyor ve alıkoyuyor," diye belirtti.

"Evet, yapıyor ama biz bunu kanıtlıyamıyoruz, değil mi?" Pittman'ın sesi sanki Bobby Rose'a hayran kalmış gibi çıkıyordu.

Pittman sandalyesini geri çekti ve oynatıcıyı açtı. "Bobby bu DVD'yi bize yolladı. DVD kurye servisince teslim edilmiş ve genç adam sorgulandığında bu DVD'yi Hamilton'ın resepsiyonundan aldığını

söylemiş. Resepsiyonda paketin oraya nasıl ulaştığını bilen yokmuş.

Kaynağı iki gece önceki yerel haberler."

Oynat tuşuna bastı ve şen bir haber spikerinin aşırı neşeli sesi duyuldu.

"Chicago'daki sevilen kök birası şirketinin kapanışıyla alakalı güncelleme. Acı suçlamalar montaj, değil mi, Tom?"

Ekranda adliyenin önünde duran Meredith Devoe ve onun avukatı belirdi.

Meredith, "İyi ki babam hayatta değil. Eski kocam olacak kişi onun şirketini mahvetti. Babam ona güvenirdi," dedi ağlarken. Devam etmeden önce bir kâğıt mendille gözlerini kurulamak için duraksadı. "İşçilerin emekli parasını riskli stok fonuna yatırdı. Değerleri aşırı derecede şişirildi ve şimdi hepsi kayıp. Kevin Devoe, akılsızlığı yüzünden demir parmaklıkların arkasını boylamalı."

Muhabir Meredith'e kocasıyla en son ne zaman konuştuğunu sordu.

"Boşanma davası açtığımdan beri onunla tek kelime konuşmadım ve umarım, bir daha asla konuşmak zorunda kalmam."

Avukat öne çıkarak söze girdi: "Müvekkilim, Kevin Devoe'nun sorumsuzca davranışı sayesinde beş parasız. O adam kumar oynadı ve sahip olduğu her şeyi kaybetti."

Jack kaşlarını çatı. "Öyleyse avukat masraflarını kim karşılıyor?" diye sordu.

Pittman, "Bu soruya da bir yanıt istiyorum," onayını verdi.

Ekran karardı ve bir saniye sonra Kevin Devoe ile görüşme yapılıyordu.

"Yanlış bir şey yapmadım. Şu stok rakamları şişirilmiş, evet, fakat belirtilen bütün raporlar kulağa yatırımmış gibi geliyor. Fiyatı yukarıya çeken, Bobby Rose'du. Bobby Rose, parasını alıp kâğıttan evin yıkılmasına sebep oldu. Azarlanması gereken odur." Karısının suçlamaları hakkında ne hissettiği sorulduğunda cevap verdi. "O bir aptal. Babası Kelly'nin bana itimadı vardı. O iyi bir adamdı ama kızı... Şey... Zor, kızgın bir kadın olduğunu söyleyebiliriz. Onda ne bulduğumu inanın ben de bilmiyorum."

Pittman duraklat tuşuna bastı, Kevin Devoe'nun küçümseyici gülüşünü yakalayıp dondurarak.

"Sonraki çerçevenin altındaki tarihi ve saati not et."

Pittman bir kez daha oynat tuşuna bastı. Sonraki sahne depo gibi görünen karanlık bir binaydı. Tek kanat kapının yukarısında bir lamba asılıydı. Hasar görmüş eski bir Ford kamyonet çerçeveye girdi ve kapıda durmak için çakıllı park arsasında ilerledi. Tarih dündü; saat sabah 03:10. Kukuletalı bir adam kamyonetten indi. Belli belirsiz bir ıslık işitinceye dek başını aşağıda tuttu. Işığa doğru döndüğünde, yüzü göründü. Kevin Devoe. O olduğuna şüphe yoktu. Erişmeye acele ettiği kapı sivrulup açıldığında orada açık yağmurluğunun içinde açık kollarla bekleyen biri daha duruyordu: Meredith Devoe. Selamlaşma sıcak ve yoğundu.

Pittman, "Bunun altı haberlerinde gösterilemeyeceğini seziyorum," yorumunda bulundu.

Jack, "Muhtemelen porno kanalında," karşılığını verdi.

Ekran karardı ve Pittman zarfın içinde kalanları boşaltarak sandalyesini döndürdü. "Bobby Rose bize, hepsinde deve yüküyle para

miktarı bulunan, üç banka hesabının bilanço kopyalarını da göndermiş. Hesaplar sahte isimler adına ama adamlarımız kontrol etmişler. Para, Devoe'ya aitmiş... Aitmiş çünkü para artık yok. Elimizden geldiğince paranın izini sürdük ve emin olduğumuz tek şey, parayı Devoe'nun çekmediği. Her nasılsa, onlardan her birinin, paranın çalındığını rapor edeceğinden kuşkuluyum.

"Sanıyorum ki Devoe, Kelly'nin parasını katlamakta. Mağdur rolü oynayıp beş parasız kaldıkları için ağarlarsa, insanlar onları kaybolan emeklilik parasını kullanmakla fazlaca suçlamazlar. Bu yatırım fonları soyulmuş, gelgeldim ben, Bobby Rose'nun parayı kullandığını sanmıyorum. Belki de saflık ediyorum, fakat tahminimce, Bobby Rose işte bu banka hesaplarını boşalttı ve emeklilik parasının bulunduğu yeri tam olarak biliyor."

Jack parmağıyla hesap bilançoları yığınını karıştırdı. "Tüm bunların Bobby Rose'dan geldiğine emin misiniz?" diye sordu.

Pittman, "Evet," dedi. Katlanmış bir kartı kaldırdı ve Jack'e uzattı. "Video ve ses kayıtlarıyla birlikte geldi."

Kartta şöyle yazıyordu: Dahası gelecek. Bobby Rose.

Pittman sözlerine devam etti. "Tarihin bize göstermiş olduğu şey şudur ki Bobby Rose masum insanların sıkıntı çekmesine izin vermiyor. Biz de bu oyunun ortaya çıkmasına müsaade edeceğiz. Kızı aracılığıyla doğru şeyi yapacağız, baştan almamız gerekiyormuş gibi. Ayrıca Rose, kızına göz kulak olduğumuz için bize minnettar kalacak."

Jack kafasını salladı. "Onu koruyacağım."

"Sana güveniyorum," dedi Pittman. "Programın Jenifer'da. Ah, Ajan MacAlister, son bir şey daha..."

Jack kapıda durdu. "Evet?"

"Kutup ayılarına dikkat et."

GÜNCE KAYDI 516

CHICAGO

Kandırma ustaları olduk. Eric'in eski muhitinden, en uygun fiyata herhangi bir şeyi yapmaya hevesli birkaç arkadaşı var. Onlardan biri bize üç sağlıklı maymun tedarik etti,

Eric'in arkadaşına anlatmak için ince ayrıntılı bir yalan uydurmuştuk ama o yalnızca parayla ilgilendi ve hayvanlara ne yaptığımızı umursamadı,

Bu, gelecek günlerde işimize yarayabilir.

YİRMİ İKİ

Jack, kapısında belirip ona söylediğinde, Sophie Jack'in onunla birlikte Alaska'ya gideceğini öğrendi.

Kapı zili çaldığında, Sophie gelenin Gil olduğunu zannetmişti. Sophie Alaska'ya gitmek için evden ayrılmadan önce Gil onu kontrol edeceğini söylemişti. Öylesine hoş bir adamdı ki yarın öğleden sonra Sophie'yi arabayla havaalanına götürmeyi bile önermişti. Sophie bu nazik jesti takdir ediyordu, fakat Gil'in bu güdüsünün, en azından bir kısmının, Sophie'yi ispiyonlamışlığın kefareti olabileceğinden kuşkulanıyordu. Sophie'nin Alaska'ya gideceğini herkese yumurtlayan o değil miydi?

Gil ve takım demekten hoşlandığı ekibi, Sophie'ye gözkulak olmak için hâlâ nöbet değişikliği yapıyorlardı. Nişancı serbest kaldığı müddetçe, Gil ve arkadaşları koruma görevlisi olacaktı. Alec ve Aiden bu konuda ısrarcıydı. Tartışmak anlamsızdı, çünkü Sophie istese de istemese de onlar yapacaklarını yapacaktı. Neyse ki Sophie uçağa binip de Chicago'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, Gil'in hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacaktı.

Sophie'nin kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakmış olması gerekirdi.

"Erkencisin... Ah, sen Gil değilsin."

Jack öfkeden çıldırmış görünüyordu. "Hayır, değilim. Yolumdan çekil, Sophie."

Sophie başka bir aptalca hareketle onun içeri girmesine izin vererek istemsizce geriye adım attı.

Jack duygudan yoksun biçimde onu bilgilendirdi: "Seninle beraber Alaska'ya gidiyorum."

Duyurunun yerine ulaşması birkaç saniye sürdü. Sophie şaşkınlıktan sendeyelerek itiraz etti. "Ne? Hayır! Gitmiyorsun."

Jack, "Üzgünüm, sevgilim," yanıtını verdi. "Gidiyorum ve bu son kararım."

Kamp çantasını girişe bırakan Jack Sophie'nin yanından geçti. Sophie onun traş sonrası kokusunu aldı. Çok cezbediciydi... Mis gibi ve erkeksiydi.

Uygun değil! Sophie'nin aklı feryat etti. Sophie yüksek sesle, "Hani soğuk havadan nefret ediyordun," dedi.

"Kesinlikle ediyorum."

"Öyleyse niye..."

"Gidiyorum, Sophie. Bu konuda anlaşalım."

Anlaşalım, mı? Hiç sanmıyorum, "Kendi başıma mükemmel bir şekilde yolculuk edebilirim," diye itiraz etti. "Hiç kimsenin benimle gelmesini istemiyorum."

Jack ağır koyunderisi paltosunu Sophie'nin kanepesinin arkasına fırlattı. Kaslı kollarını ve göğsünü ortaya çıkaran bir tişört ve beşinci el mağazasından satın alınmış gibi gözükten bir kot pantolon giymişti. Bu kaba adam böylesine kaslı bir yapıda olmak zorunda mıydı?

Jack koltuğa yerleşip televizyon kumandasına uzanırken, "İstemek ve gereksinmek bütünüyle farklı iki şey," karşılığını verdi. "Ben de kesinlikle seninle gelmek istemiyorum ama buradayım."

Sophie ileriye doğru tereddüt dolu bir adım attı. "Sen sadece işlerimi aksatacaksın."

"Büyük olasılıkla aksatacağım ama yine de geliyorum. Yiyecek Network hangi kanalda?"

"Yiyecek ne?"

"Boşver, ben bulurum. Biraz şaşırmış görünüyorsun. Henüz valizini hazırlamadın mı?"

Sophie girişte dikilmeye devam etti, ağzı açık kalmıştı. "Hayır... Yarın hazırlayacağım. Öğleden sonra geç saatlere dek bir yere gitmiyorum. Niye kamp çantan burada?"

"Planlarımız değişti, Sophie."

Sophie parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bizim planlarımız mı? Bizim hiç planımız yok."

Jack neşeyle, "Kesinlikle var," dedi. "Sabah yedi uçağıyla Fairbanks'e uçuyoruz, bu yüzden geceyi burada geçireceğim."

Bu sözler Sophie'yi hızla oturma odasına girmeye sevk etti. "Bu olamaz. Yarın öğleden sonra uçuyorum. Biletimin parasını ödemiş bulunmaktayım."

Sophie televizyonun önünde durdu. Jack ona eliyle sola çekilmesini işaret etti.

"Ah, işte," dedi. "Bobby Flay paella yapıyor. Hep nasıl yapıldığını öğrenmek istemişimdir." Ekledi: "O işlem geçersiz kılındı."

Sophie kafasını toparlamayı denedi. "Para iadesi yapılamaz bir bilet."

"FBI için çalışıyorum, Sophie. Masrafın silindiğini söylediğimde, bana inanabilirsin."

Sophie hâlâ daha inanmayarak sordu: "Rezervasyonumu kim değiştirdi?"

Elleri belinde, dirseği Jack'in görüşünü engelleyecek şekilde ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Jack bir kez daha çekilmesini işaret etti. Sophie istemsizce ona boyun eğdi.

Jack, "Jennifer," diye yanıtladı. "Rezervasyonları yaptırmış. Ah, adamım, şu yiyecek işleyiciye bak. Şunlardan bir tane almam şart."

"Jennifer kim?" Sophie'in öfkesi giderek artıyordu.

"Soyadını bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Sophie derin bir nefes aldı. Bu çıldırtıcıydı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sophie duruma mantıklı bir şekilde yaklaşma kararı aldı. "Yine de bu gece burada kalman gerekmiyor kesinlikle."

Jack, "Ah, evet gerekiyor," misillemesini yaptı. "Hava alanına vaktinde varacaksak, sabah saat dört buçukta yataktan çıkmak zorundayız."

"Seninle uyumayacağım."

Jack, Bobby Flay'in istiridyeleri ve İstakoz kısıkaçlarını tavaya fırlatmasını izlerken gözlerini bir an olsun televizyondan ayırmayarak, "Evet, tamam," dedi.

"Bu doğru mu? Tamam mı? İtirazın yokmu?" Sophie kendi sesinde duyduğu hayal kırıklığıyla afalladı.

Jack, "İtirazım yok," dedi. "Fikrini değiştirirsen, bana haber ver."

Sophie tek kelime etmeden, çamaşır dolabına gidip kalın bir kuş tüyü yorgan ve yastık çıkardı. Onları kanepeye yığdıktan sonra, "Bu bahis kapanmadı," deyip yatak odasına yöneldi ve kapıyı kapattı.

Düşünmek için zamana ihtiyaı vardı, Jack niye Alaska'ya gitmek istiyordu ki? Soğuktan nefret ediyordu. Alec bu konuyla ilgili bir şeyler yapmış olmalıydı; Sophie bundan emindi. Onunla daha sonra ilgilenecekti. Jack'i akılcı olup Chicago'da kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ancak şimdi daha büyük bir sorunu vardı: Kapının biraz ötesinde, kanepesinde uyuyan Jack.

Gil'in, oturma odasında kamp kurması tamamen farklıydı. Gil, büyükbabası olacak yaştaydı. Hem de tatlıydı. Jack ise hiç de tatlı ya da saygılı değildi. Kaba, küstah ve inatçıydı ama aynı zamanda seksi ve göz kamaştırıcıydı. Sophie ona her baktığında, envai çeşit çılgın fikir kafasında mısır misali patlıyordu.

O pşme, o aptalca pşme, Jack'le yatmanın nasıl olacağına dair Sophie'yi meraklandırıyordu. Hayır, meraklı değildi. Ateşliydi. Jack için yanıyordu. Ya Sophie'nin ahlakına ne demeliydi? O hâlâ ahlaklıydı, değil mi?

Sophie sabaha dek ondan uzak kalmaya kararlıydı. Evet, kesinlikle kararlıydı. Arabayla onu havaalanına götürmesine izin verecekti ve yolda Jack'e fikrini değiştirmek için kesinlikle bir neden ileri sürecekti.

Tamam, plan hazırdı. Sophie duş yaptı ve saçlarını makineyle kurutmak için epeyce vakit harcadı. En seksi geceliğini giydi; dizlerine bile gelmeyen kısa bir kıyafetti. Muhtemelen daha gösterişsiz bir şeyler

giymesi gerekiyordu ama niye? Jack onun yatakta ne giydiğini nasıl olsa görmeyecekti.

Sophie dudak parlaticısına başvuruncaya dek bu gülünç iddiayı sürdürdü. Ah, evet, daima dudak parlaticısı sürerek yatardı zaten!

Sophie aynada kendine baktı, sonra dudak parlaticısını silmek için bir mendile uzandı. Derin bir nefes aldı. Hâlâ Jack'in elbiselerini yırtıp vücudunun her köşesini öpmek istiyordu. Konu Jack'e geldiğinde, Sophie doğruyu yanlıştan ayırt edemiyordu.

Ne olursa olsun, o kapıyı açmayacaktı. Yatağına uzandı, örtüleri üzerine çekti ve sonra sabah saat dört otuzda uyanmak üzere alarmlı saati ve cep telefonunu ayarladı.

Babacık! Sophie ansızın babasının geceyarısı arayacağını hatırladı. Şayet dört otuzda kalkmak zorundaysa, geceyarısına dek bekleyemeyeceğini biliyordu ve bu, babasını şimdi arayıp onun ses postasına uzun bir mesaj bırakması gerektiği anlamına geliyordu. Sophie, Jack'in, oturma odasında telefonla konuştuğunu işitebiliyordu. Babasını araması için ideal bir zamandı bu gelgelelim Sophie dolaba yönelirken, Jack onun kapısını tıklattı.

"Sophie, bir dakikan var mı?"

Hayır de. Sadece hayır de. "Geliyorum."

Tamam, yeni plan, en azından kapıyı açmadan önce üzerine bir sabahlık geçirmek için zaman kazan. Onunla dolaylı olarak bile ilgilenemediğin fikrini ona vermene neden yok!

Sophie sabahlığına uzanmadı. Evet, geceliğı kısa ve biraz dar kesimdi ama Jack röntgen görüşüne sahip olmadıkça, onun içini göremezdi. İpek saydam değildi sonuç olarak.

Kapıyı açına,

Sophie kapıyı açtı. "Evet?" dedi tatlı tatlı.

Jack gözlerini onunkilerden ayırmaksızın elinde telefonuyla birkaç saniye boyunca orada öylece dikildi.

Sophie, "Jack? Bir şey mi söylemek istiyordun?" diyerek onu teşvik etti.

Jack, "Alec aradı," yanıtını verdi.

Sophie onun yüz ifadesini okuyamadı.

"Ne istiyormuş?" Sophie Jack'in, geceliğı hakkında bir şeyler söylemesini beklerken gerildi, ne var ki Jack onun giyiniş şekline dair tek kelime etmedi.

"Vedalaşmak için sanırım. Holdeki banyonun duşu yok. Mümkünse seninkini kullanabilir miyim? Havlular nerede?"

"Çamaşır dolabında."

Jack başını iki yana salladı. "Baktım. Yok."

"Kurutma makinesine bak. Çamaşırılık mutfağın biraz ilerisinde."

Jack kapıyı yavaşça çekip kapatırken, "Tamam, teşekkürler," dedi.

Gitmişti. Sophie'nin güvensizliğı kükreyerek geri geldi. Jack fark etmiş miydi? Sophie kendine bakıp başını iki yana salladı. Kesinlikle onun üstünde fazla bir etki bırakmamıştı, değil mi? Bu geceliğın seksi olduğunu düşünmüştü, fakat gecelik öyle olsa dahi, anlaşılan o ki geceliğı giyen kadında iş yoktu. Belki de sorun Sophie'deydi, gecelikte değil.

Sophie erkeklerin onu fark etmelerine alıştı. Flört etmekten hoşlanırdı ama alay etmezdi ve bu farkı bilirdi. Önüne gelenle yatmazdı. İşin doğrusu Cordie kadar aşırı iffetli de değildi. Sophie'nin aksine Cordie kendisine hayaller kurma izni veriyordu. Evlenip çocuk sahibi olmak istiyordu ancak her mutlu fantazisi sonrasında küçük bir aksama oluyordu: Cordie, Aiden Hamilton'ı delicesine seviyordu ve o sersem adamın bundan haberi bile yoktu.

Sophie kendi davranışının ne denli salakça olduğunu idrak ettiğinde Cordie'nin tatsız durumunu düşünüyordu. Asla bir erkeği baştan çıkarmamıştı ve bunun Jack'le pekâlâ mümkün olacağını düşünmesinin sebebi onu aşıyordu. Şehvetin, düşüncelerini kontrol etmesinin dışında bir mazereti bulunmuyordu. Neyse ki aklı başına gelmişti.

Jack kapısını yeniden tıklattı. Sophie bu kez görünümüne dair budalaca oyunlar oynamayacak, bir gerizekâlı gibi davranmayacaktı.

"Gir," dedi.

"Alarm kurdun mu?"

"Evet, dört buçuğa. Havluları buldun mu?" Jack havlulardan birini omzuna attığı için aptalca bir soruydu bu.

Jack banyoda gözden kaybolurken, Sophie üzerine sabahlık geçirdiğini Jack'in ayrımsayıp ayrımsamadığını merak ediyordu.

Duшта akan suyun sesini işitti ve bu Jack'in soyunduğu manasına geliyordu. Sophie iyi bir romanda kaybolmayı düşünerek komodinden bir kitap aldı ama birkaç dakika geçti ve tek bir sözcük dahi okumamıştı. Hayal gücü duştaydı.

Elma. Bir elma alıp Jack yatak odasından çıkana dek mutfakta kalacaktı ve gelişme çağında olan bir seks düşkününü gibi davranmaktan vazgeçecekti, fakat odayı terk edemedi önce Jack havluya sarınmış vaziyette banyodan çıktı. Gömlek yok, ayakkabılar yok... Hizmet yok.

Jack yanından geçerken ona neredeyse hiç bakmadı ve bu, Sophie'yi çok daha fazla şaşkına çevirdi. Kahretsin, Jack onu öpmüştü. Bu Jack'in ondan hoşlandığı anlamına gelmiyor muydu? Fikrini değiştirmiş olmalıydı.

Sophie onun peşinden bitişikteki odaya girdi, Jack..."

Jack onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Evet?"

"Gerçeği istiyorum. Niye benimle geliyorsun?"

Jack tereddüt etmeksizin, "Bir bahsi kaybettim," dedi,

"Bir bahsi mi kaybettin? Çok komik." Daha inandırıcı bir yalan uyduramazmıydı?

"Gerçekten, Sophie, bir bahsi kaybettim."

Sophie başını iki yana salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Kesinlikle bakabilirsin, birisi seni arayıp pencereden dışarıya bakmanı söylemesinin haricinde."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Seninle geliyorum. Ve Sophie..."

"Evet?"

"Tanrı'ya yemin ederim ki bir daha kapını öyle giyinmiş vaziyette açarsan, bu kanepede uyuyor olmayacağım."

GÜNCE KAYDI 618

CHICAGO

İşleri saklı tutmak adına Eric'in taşradaki miller boyunca komşusu bulunmayan evinin bodrum katına kafesler kurduk. Ebeveyninden miras bu evi satmadığı için ikimiz de minnettardık.

Maymunlardan doku ve kan örnekleri alıp onlara K-74 enjekte ettiğimizden bu yana üç ay geçti. Artan enerji ve kuvvetin belirtilerini göstererek olağanüstü iyi tepki verdiler. Otopsi yaparken daha fazlasını öğreneceğiz.

Öldürmek ikimiz için de hiç kolay değil ancak bilimin ilerlemesi için bu kaçınılmaz bir durum.

YİRMİ ÜÇ

"Peki o zaman." Sophie yatak odasına gitmek üzere arkasına döndü ve ilerledi uzun adımlarında küstahlık seziliyordu. Kapıyı kapatıncaya dek gülümsemedi. Dünyası yeniden anlamını buldu. Güvensizlikleri kayboldu, o an için her nasılsa kendini çok daha arzulu hissediyordu.

Jack onu fark etmiş ve geceliği içindeki görünümünden bariz biçimde etkilenmişti. Onu kollarına alıp öpmediği için Sophie hayal kırıklığına mı uğramıştı? Elbette hayır. Fakat niye öpmemişti?

Ah, hayır, bu yola bir daha girmeyecekti. Mutlak konularda nevrozlu ve obsesif olabileceğini biliyordu ama Jack'e olan duygulan onu çıldırtıyordu. Bir an için onun bir pislik olduğuna ikna oluyor, sonraki dakika ise onun şimdiye dek tanıdığı en ateşli erkek olduğunu düşünüyordu. Bu çılgınlık değildi de neydi?

Onu düşünmeye bir son vermezse, uyuması imkansızlaşacaktı. Kendini valizine ne koyacağını ve Fair banks'de ne satın almaya ihtiyaç duyacağını kontrol listesini gözden geçirerek gerçekçi olmaya zorladı. Ekstra bir çift yün çoraba ya da daha kalın uzun iç çamaşırına ihtiyacı varsa, oradaki mağazaların birinden onları temin edebilirdi. Dizüstü bilgisayarını yanına almalı mıydı? Ya da cep telefonunu? Prudhoe Körfezi'nde ve büyük olasılıkla Barrow'da sinyal alabileceğini biliyordu.

Bir saat sonra sabahlığını astı ve yatağına uzandı. Babasıyla konuşmaya gereksinim duyup ona bir mesaj bırakacağını anımsadığında ise başını yastığa henüz koymuştu.

Jack'in hâlâ uyanık olup olmadığını anlamak için sessizce kapıya yaklaştı. Dışarıyı göz gezdirdi ve televizyonun hâlâ açık olduğunu gördü, fakat Jack koltukta oturmuyordu. Sophie kanapenin arkasını görebiliyordu yalnızca, bu yüzden onun uykuya dalmış olduğunu varsaydı.

Banyodan gelen belli belirsiz ışık, geniş gömme dolabına vuruyordu. Kapıyı aralık bırakarak gizli yerinden cep telefonunu aldı ve bir ayak bileği diğerinin üstüne atılı bacaklarını uzatmış vaziyette sırtı duvara dayalı oturdu. Rahatlar rahatlamaz, babasını aradı. Mesaj bırakmak zorunda kalmadı. İkinci çalışta babası telefonu yanıtladı.

"Mentiz geceyarısı değil," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Sophie babasına sabahleyin erkenden Alaska yolculuğuna çıkacağını açıkladı ve belirledikleri saatte görüşemezlerse kaygılanmamasını söyledi. Ne kadar süre uzakta olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bir hafta, belki de iki. Seyahat programını anlatır anlatmaz, babasına neler yaptığını sordu. Babası Sophic'ye Kelly's meselesinin çözümüyle uğraştığını söyledi, fakat bunun ne anlam taşıdığının açıklamasını yapmadı ve planlarının ne olduğuna ilişkin en ufak imada bile bulunmadı. Gizemli olmaktan hoşlanırdı ve Sophie ona sorular sormamayı öğrenmişti.

Babacığının gevezeliği tutmuştu ve kızına onu güldüren birkaç komik hikâye anlattı ve Sophie konuşmayı sonlandırıp cep telefonunu küçük göze yerleştirdiğinde, kendisini gevşemiş ve uykulu hissediyordu.

Jack kapıyı açtığında, Sophie hâlâ karanlık dolapta oturuyordu.

"Sophie? Ne yapıyorsun?"

Ne yaptığının belli olduğunu düşünüyordu ancak görünen o ki düşündüğü gibi değildi. "Yerde oturuyorum."

"Gömme dolabında."

Sophie etrafına baktı. "Aynen öyle."

Olabildiğince ağırbaşlı davranarak yavaşça ayağa kalktı ve onu geçip yatak odasına girdi. Onun, rengi atmış ekose boksör şortundan başka bir şey giymediğini fark etmeden de edemedi.

Jack, "Konuşma ve hemen ardından kahkaha sesleri işittim," dedi.

"Ah hah." Sophie kafasını salladı. "Bendim... Konuşan ve gülen."

Sophie nasıl olmuştu da bu kadar dikkatsiz davranabilmişti? Fısıltıyla konuşmuştu ama gülmemesi gerekiyordu, hikâyeler ne denli komik olursa olsun. Eğer Jack herhangi bir şey işitmişse, Sophie'nin biriyle telefonda konuştuğunu ve bu kişinin kim olduğunu talimin etmesi işten bile değildi. Sophie Jack'in ilgisini başka bir yöne çekmeliydi.

"Şu yara izi nasıl oldu?" Sophie Jack'e doğru bir adım atıp elini onun göğsüne koydu. Teni sıcacıktı. Sophie onun kalbinin üstünde minik bir daire çizerken, "Bu yara izi," dedi.

Jack, "Orada bir yara izim yok," dedi.

"Biliyorum."

Jack onun elini kavrayıp kendisine dayalı tuttu. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Sophie onun gözlerinin içine baktı. "Evet, farkındayım. Aklını karıştırıyorum. İşe yarıyor mu?"

Jack yavaşça kafasını salladı. "Oldukça."

Sophie onun kalp atışlarını parmak uçlarının altında duyumsayabiliyordu ve Jack'in ona bakış şekli Sophie'nin nabzını hızlandırıyordu.

Jack, "Biraz uyumalısın," dedi.

Jack kımıldamadı. Sophie de kımıldamadı.

Sophie, "Beni öpmelisim," dedi.

"Öyle mı?"

Sophie kafasını salladı. "Öyle."

Jack iç çekti. "Seni öpersem, benden ne olacağını sana anlatmamı mı istiyorsun?" Sophie'nin arkasından yatağa doğru yürümeye başladı.

"Bana göstermeni yeğlerim."

Jack'in eli Sophie'nin ensesini kavradı ve Jack Sophie'yi kaba bir biçimde kendine doğru çekti. "Karmaşıklaşacak."

Sophie, "Karmaşıklaştırabilirim," diye fısıldadı.

Jack'in ihtiyaç duyduğu tek izindi bu. Sophie'nin başını geriye doğru eğdi ve içindeki tutkuyu ona hissettirerek genç kadını iştahla öptü. Jack'in dili onunla oynamak için ağzının içinde gezindi ve gerçek şu ki Sophie'nin tadı umduğundan çok daha fazla sarhoş ediciydi. Jack onu tekrar tekrar öptü, ta ki arzuyla sarsılincaya dek.

Sophie kollarını Jack'in boynuna doladı ve içten içe eridiğini hissederek Jack'le bütünleşti. Frenlenmemiş coşkusu Jack'i sarmaladı.

Jack yatak odasında en yüksek zevki kendi almadan önce karşısındakine zevk veren bir hız ayarlama ve kontrol ustasıydı. Yavaş ve kolay. Tatmin garantiydi.

Gelgelelim Sophie tüm bunları değiştirdi. Jack'in sıcak ağzı, harikulade yumuşak dudaklarıyla öpüp dilini onunkine sürterek ve parmak uçlarıyla onun omuzlarını okşayarak kendinden geçirtmekten hiç çekinmedi.

Sophie'nin erotik iç çekişleri Jack'i azdırıyordu ve Sophie saniyeler içerisinde onu bir ustadan, köpüren hormonları olan bir acemiye dönüştürmüştü. Jack'in soluk alıp verışı haşın ve düzensizdi. Jack yüzünü onun boynunun yan tarafına gömmüş bir halde Sophie'yi sımsıkı tutuyordu.

"Yavaş ve kolay, Sophie."

Sophie dişleriyle Jack'in kulak memesini çekti. "Niye?"

Jack bir yanıt düşünmeden önce Sophie tahrik edici bir biçimde geceliğinin önce sol, sonra sağ askısını indirip vücudundan aşağıya kaymasını sağlarken, gözlerini onun gözlerine kilitlemiş vaziyette Jack'i geriye doğru itti.

Birdenbire yavaşlamak Jack'e hiç de akıllıca gelmedi. Sophie güzeldi. Jack'in sabit bakışları yavaş yavaş Sophie'nin altın renkli teninde, dolgun göğüslerinde, ince belinde ve uzun, mükemmel bacaklarında gezindi. Ah evet, Sophie olağanüstü güzeldi, Jack göğsünde daralma hissediyor ve

Sophie'ye dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Şortunu çıkardı ve uyanışının kabarmasıyla inleyerek kollarıyla Sophie'yi sardı.

Birlikte yatağa düştüler. Jack dizini Sophie'nin ipeksi uyluklarının arasına sıkıştırdı, sonra onun üstüne uzandı. Onu ezmek için vücut ağırlığını kollarına verdi. Sophie'nin yumuşak, dolgun göğüsleri Jack'in göğsüne sürtünüyor ve ona doğrudan doğruya sarsıntılar gönderiyordu. Jack yüzünü onun saçlarına gömdü. Sophie'nin kadınsı kokusu Jack'i harekete geçirdi kadifemsi teninin duyumsaması çok güzeldi. Jack onun her yerine dokunmak, onu uyarmak için ağzını ve dilini kullanmak istiyordu. Göğüslerini okşayarak boynunu öptüğü Sophie'nin fısıltılı iç çekişleri Jack'i kışkırtıyordu.

Sophie Jack'in okşayış şeklini, sıcak dudaklarını kendi teninde hissetmeyi seviyordu. Jack'in eli karnından aşağıya kayıp uylukları arasında gezindiğinde, Sophie'nin içindeki ateş dayanılmaz oluncaya dek harlandı. Sophie bedenini onunkine doğru gerip çığlık atarken, tırnaklarını onun kürek kemiklerine sapladı.

Öpüşmeleri açgözlüleşiyor, okşamaları daha da talepkârlaşıp hoyratlaşıyordu. Sophie Jack'i o ana dek başka hiçbir kadının yakamadığı hararete yakıyordu ve Jack kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Sophie'ye sahip olmak için daha hızla bekleyemeyeceğini fark ettiğinde, onun uylukları arasına yerleşti ve katışıksız kendinden geçişle inleyerek içine girdi. Akışkan hararet Jack'i çevreledi ve zevk sarsıntısı o denli yoğundu ki Jack Sophie'nin sıcaklığıyla tükeneceğini sandı.

Birkaç saniye boyunca tamamen hareketsiz kaldı. Sophie'nin boğazının alt tarafını öptü, hızla çarpan kalp atışlarını duyumsadı.

Sophie kollarını onun beline sardı ve onu daha da derinlere çekmek için bacaklarını kaldırdı.

Jack ilk başta yavaşça hareket etti ama aciliyet, içinde yapılandı ve kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Sevişmeleri vahşi, ihtiraslıydı ve doruğa ulaştıklarında, Sophie Jack'in adını haykırdı.

Jack yüksek sesle inleyerek Sophie'nin üstüne yığıldı. Sevişmelerinin tadına vararak genç kadının içinde dakikalarca kaldı. Sophie onun gücünü tüketmişti ama Jack kollarından tutup onunla birlikte yana yuvarlanabildi. Benliğini sarsan duygulardan ötürü başı dönüyordu. Ona ne halt olmuştu böyle? Seks daha önce hiç bunun gibi olmamıştı.

Nefes alıp veriş normalde dönmeden önce uzun dakikalar geçti. Sophie'ninkinin normale dönmesiye biraz daha zaman aldı. Sophie sırtüstü uzanıp gözlerini tavana dikti. Jack ona bakmak için bir dirseğinin üstünde doğruldu ve gördüğünden küstahça bir hoşnutluk duydu. Sophie afallamış görünüyordu. Gözleri buğulanmıştı, yüzü kızarmıştı ve dudakları onun öpüşlerinden dolayı pembeleşmişti.

Sophie hayret verici bir yaratıktı. Kendisini bütünüyle özgür kılmıştı ve sevişmelerinin sonunda giyinmek için acele bile etmiyordu.

Jack ona dokunmadan duramıyordu. Parmakları genç kadının boynundan göbeğine doğru ağır ağır ilerledi.

Kurşunun isabet ettiği yere nazikçe dokundu ve birinin Sophie'yi incitmeyi denemiş olmasından ötürü içinde hararetli bir öfke hissetti.

Sophie onun gözlerinin içine bakıp, "İyi misin?" diye sordu. Jack tek kelime edemedi gene sordu: "Seni incitmedim, değil mi?"

Kafası Sophie'nin omzuna düşen Jack gülmeye başladı. "Sanırım, bu soruyu benim sana sormam gerekiyor. İyi misin?"

Sophie, "Güzeldi," diye fısıldadı.

Jack'e doğru dönüp onun göğsünü okşamaya başladı. Kıl dolaşıklığı, tenini gıdıkladı. Sophie onun daha da yakınına sokuldu.

"Çok güzel," diye mırıldandı Sophie.

"Öyle mi? Bana bir dakika ver. Sana olağanüstü manzarayı göstereyim."

Jack sözünün eri bir adamdı.

GÜNCE KAYDI 644

CHICAGO

Test ettik ve yeniden test ettik sonuçlar kesin. Stresli durumlardaki adrenalin, ilacın etkisini arttırıyor. Maymunlar ne denli korkarlarsa korksunlar, kalp atış hızları değişmiyor. Hücresel dejenerasyon dahi yavaşlıyormuş gibi görünüyor.

Bu serum, gençlik kaynağını keşfetmenin ilk adımı mı?

YİRMİ DÖRT

Jack havaalanına zamanında ulaşmaları için genç kadını yataktan zorla kaldırmak zorunda kaldı. Sophie bu saatte uyandığından ötürü mutlu değildi ama hızlı bir duş onu canlandırdı. Neyse ki giyeceği elbiseleri hazırlamıştı ve makyaj çantası dışında her şeyini valizine koymuştu.

Sophie uçağa alınana dek Jack'in silah taşıdığını fark etmedi. Havayolu zaten MacAlister adındaki FBI ajanının uçuşta olacağına ilişkin bilgilendirilmişti, bu yüzden güvenlikten geçmek onun hiç vaktini almadı.

Belindeki kılıflı silahıyla Jack gelip geçenlerin endişeli bakışlarına maruz kalıyordu doğal olarak, fakat en çok dikkati çeken Sophie'ydi. Yanından geçen her erkek sabit gözlerle ona bakıyordu. Kızmasına rağmen Jack onları suçlayanmıyordu. Sophie güzel bir kadındı. Gil ona bomba derken yanılmamıştı. Sophie soğuk yüzünden uzun kollu siyah bir balıkçı yaka süveter, dar kot ve bot giymişti, montunu elinde tutuyor ve sanki uçak pistindeymiş gibi yürüyordu. Bakışlar üzerinde olsa da Jack onun tüm bunlara karşı ilgisiz kaldığını biliyordu.

Birinci sınıfta oturdular. Görevli montlarını aldı ve Jack taşınabilir yükleri yukarıdaki yüklüğe istiflerken, onlara içecek ikram etti. Sophie pencere kenarına oturdu, Jack ise koridor tarafına. Birinci sınıftaki koltuklar daha genişti ancak Jack'in bacaklarını sığdırmakta zorluk çektiği anlaşılıyordu. Geçen gece ne olduğuna değinmemişlerdi. Aralarındaki

tutku sayısız kez hararetlenmiş, o yüzden fazla uyumamışlardı. Sophie tükenmişti. Koltuk kemerini taktı, gözlerini kapadı ve dakikalar sonra deliksiz bir uykuya daldı.

Fairbanks'e inmeleri yaklaşıncaya dek uyanmadı. Gözlerini açtığında, Jack'in dergi sayfalarını çevirdiğini gördü. Jack Sophie'nin onu izlediğini fark etmedi, Jack'in Sophie'ninkine sürtünen sıcak, çıplak vücuduyla ilgili hayaller Sophie'nin yüzünü ısıtıyordu ve Sophie o sıcak anıları engellemeye çalışıyordu. Bu yolculuğu Jack'le sonuçlandırmanın bir tek yolu olduğunda karar kıldı. Durumda hiçbir sıradışılık bulunmadığını kabullenecekti. Babasının kovaladığı birtakım ahlaksız adamlar gibi inkâr, inkâr, inkâr edecekti.

Uçak havalimanına iner inmez, Sophie kendisine çekidüzen vermek için tuvalete gitti. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadıktan sonra kendisini yenilenmiş ve iyi hissetti. Fairbanks'de bir tür konaklama olacağını tahmin etmiş ama yanılmıştı. Soyadsız gizemli Jenifer, Chip'in Kiralama Servisi'nde onlara yer ayırtmıştı ve uçağın bir saatten daha az bir süre içerisinde havalanması programlanmıştı.

Jack bir sütuna yaslandı ve Sophie'yi beklerken bir gazetenin spor sayfasını okumaya koyuldu, Jack'i kalabalığın içinde gören Sophie'nin kalbi hızla atmaya başladı ve genç kadın o an nefesinin kesildiğini hissetti. Bu şaşılacak bir şey miydi? Jack yakışıklı bir erkekti. Sophie "*Çok yakışıklı,*" dedi kendi kendine. İnkâr etmek kolay olmayacaktı.

Jack gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra, "Hazır mısın?" diye sordu.

Terminaldeki aperlif ve sandviç servisi yapan barda durdular, fakat Sophie Chip'in Kiralama Servisi'ne uzanan geçite vardığında kek ve meyve suyu tükettiği için üzgündü. Küçük jetler, küçük uçaklar ve sonra bir de Chip'in altı koltuklu uçağı orada duruyordu. Onu pistte gören Sophie'nin midesi kasıldı.

Jetlerin Prudhoe Körfezi'ne uçuğundan emindi. Niye onlardan birine binmiyorlardı?

Sophie Jack'e bir adım daha yaklaştı. "Sanırım arabayla gitmemiz gerekiyor."

Jack onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Sanıyor musun?"

"Evet. Kesinlikle arabayla gitmemiz gerekiyor. Yalnızca beş mil, aşağı yukarı, kaybolmayız da." Jack başını iki yana salladığında Sophie alelacele ekledi: "Tek karayolu Dalton, Prudhoe Körfezi'ne varıyor. Biraz gezip dolaşabiliriz."

"Kar yağdığının farkında mısın? Fazla gezip dolaşamayız..."

"Evet, farkındayım, hatta o uçakla gidemememize neden olacak rüzgârın nasıl estiğinin de farkındayım."

Jack gülümsedi. "Uçağın iki motoru var. Bizim için iyi olacak."

"Büyük kamyonlar her zaman Dalton'a gidip geliyor. Onlardan birine binebiliriz."

Sophie pencereden dışarıya göz attı beyaz sakalı ve bıyığıyla Noel Baba'yı andıran tıknaz bir adamın uçağın etrafını dolaşarak onlara yöneldiğini gördü. Gözünü adamın üstünden ayırmadı Jack'e fısıldarken. "Bu iyi bir fikir değil. Bunun gibi küçük bir uçakla uçtun mu hiç?"

"Evet, uçtum. Erkek kardeşlerimden biri pilot. Rahatla, Sophie."

Jack pilotla konuşmak için dışarı çıktı ve Sophie onu seyretmek için pencereye yaklaştı. Aniden kendini tuhaf hissetti. Son yirmi dört saat içerisinde Jack MacAlister Sophie'nin planlarını ve yaşamını altüst etmişti. Sophie onunla Alaska'da ne yapıyordu? Onu yatağına almış ve onunla en içli dışlı şeyleri yapmıştı ama onu neredeyse hiç tanımıyordu. Jack Sophie'ye geçmişinden bahsetmişti ancak Sophie'nin bilmediği daha pek çok şey mevcuttu. Jack kaç kardeşti? Ebeveynleri hâlâ hayattalar mıydı? Yaşantınızın en özel bölümünü biriyle paylaşmadan önce bilmeniz gereken şeyler olmaz mıydı? Yapmış oldukları Sophie'nin aklından çıkmıyordu ve genç kadın utanıyordu. Sıra ilişkilere geldiğinde daima temkinliyi oynamıştı. Arkadaşlarına göre hatadan sakınandı... Jack'le tanışana dek. Jack Sophie'ye, Sophie'nin kendisine o ana dek yapmaya söz verdiği her şeyi unutturmuştu ve genç kadının kontrolü yeniden ele geçirme vakti gelmişti.

O andan itibaren, Sophie işleri nazik ve mesleki tutacaktı ve bir daha kesinlikle Jack'in yanında uyumayacaktı. "Budalalığa paydos," diye söylendi kendi kendine.

Kapı açıldı ve şiddetli rüzgâr Sophie'nin yüzünü yaladı. Pilot aslında uzaktan görüldüğünden daha gençti. Muhtemelen hâlâ otuzlarındaydı; koyu kahverengi sakalı kar ve buz tabakasıyla kaplanmıştı, bu nedenle sakalı beyaz görünmüştü.

Pilot eldivenini çıkarıp elini uzatırken, "Merhaba," dedi. "Sophie Rose olmalısınız. Adım Chipper, fakat bazıları bana Chip demekten hoşlanır. İki de bana uyar. Bagajınız tartılıp yüklenir yüklenmez, yola çıkacağız."

Sophie kaygıyla sordu: "Bu rüzgârda uçabilecek misiniz?"

"Kesinlikle uabilirim. Beni bağışlarsanız, son kontrollerimi yapacağım."

"Chipper... Uçağın ısıtması mevcut mu?"

Chipper arkasına döndü. "Evet, mevcut."

Jack gülmeye başladı. "Elbette ısıtması mevcut."

Sophie fısıldamak için ona doğru eğildi. "Chipper'ın sakalı buzla kaplı."

"Bahse girerim, bu hızda beş kez söyleyemezsin."

Sophie, "Ciddi ol," dedi. "Chipper bir süredir uçağın çevresini dolaşmakta ve sakalları buzla kaplı, Jack."

"Bizim için iyi olacak, Sophie."

Jack'in sakin tavrı Sophie'yi sinir ediyordu. Elbette iyi olacaklardı . Chipper kazara uçağı bir dağ yamacına dokundurmazsa ve buzlu pisti yanlış değerlendirip onları okyanusa indirmezse. Sophie bugüne dek gergin bir yolcu olduğunu düşünmemişti hiç, gelgeldim küçük uçağın rüzgâr kuvvetiyle ileri geri sallandığını görünce, bunun tümüyle duygusal bir tepki olduğunu düşündü.

Telefon çaldı ve bu, Sophie'ye Paul Larson'ı hatırlattı. Paul uçağı karşılamak için havaalanında olacaktı; Sophie ona uçuşunun değiştiğini ve programdan evvel Prudhoe Körfezi'ne varacağını haber vermemişti. Oraya vardığında Paul'ü arayacağını aklına yazdı.

Chipper kapıyı açtı ve gitme zamanının geldiğini haber verdi.

Sophie eldivenlerini giydi, çantasını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Jack Sophie'ye doğru döndü ve Sophie'nin yakasını yüzünün çevresini saracak biçimde yukarı kaldırdı, sonra da onu omuzlarından sıkıca

kavrayıp, "Her şey yoluna girecek. Bana güveniyorsun, değil mi, Sophie?" demek için yakına eğildi.

Sophie Jack'in gözlerinin içine baktı ve bunu yaptığını fark ettiğine şaşırdı.

GÜNCE KAYDI 662

CHICAGO

Sonraki adıma dair uzun tartışmalarımız oldu. Serumumuzu insanlar üzerinde denemeliyiz. Ama sorun, bunun nasıl yapılacağı.

Denemelerimizi bir klinikte yaparsak, bulgularımızın patentini alsak bile, sırrımız açığa çıkacak ve üstünlüğümüzü kaybetme tehlikesine düşeceğiz.

insanlar formülümüz için ölecekler: Sahip olduğumuzun farkına vardıklarında, dünyadaki her eczacılık şirketi pay isteyecek ve kendi çıkarlarının peşinde koşan pek çoğundan haberdarız. Tedbiri elden bırakmamak ve denemeleri kendimiz yapmak zorundayız. Buluşumuzla piyasayı vurduğumuzda, bütün para ve takdir bizim olacak.

Avantajların tadını çıkaramayacak kadar çok sıkı çalıştık.

YİRMİ BEŞ

Deadhorse, Alaska, dünyanın tepesinde yer alıyor. Bazı kişiler oraya kasaba, bazı kişiler ise kamp diyor.

Sophie araştırmalarından ötürü Prudhoe Körfezi'nin çalışan bir nüfusu olduğunu öğrenmişti. Normalde petrol şirketlerinin sahip olduğu sondaj alanlarında yaklaşık olarak beş bin adam vardı, fakat onlar Deadhorse'a gelen yolcuların haricindekilerdi. Her şirketin kendi işçileri için kendine ait tesisi mevcuttu. İşçilerin iskânı, malzemeyi iklimden korumak için tasarlanmıştı sert çevre koşullarına rağmen kalacak yerler konforluydu. İşçiler iki hafta boyunca on iki saatlik vardiyalarla çalışıyorlar, sonra iki haftalığına evlerine uçuyorlardı. Para tatmin ediciydi ancak sosyal hayat yoktu.

Petrol sahalarına ve Kuzey Kutup Denizi'ne yapılan turlar yaz ayları esnasında geçerliydi, fakat özgeçmiş kontrolleri yapılabilmesi için bir haftalık süre gerekiyordu. Güvenlik sıkıydı. Güvenlik kuvveti yüz altmış adamdan oluşuyordu.

Deadhorse'da görevli iki polis memuru vardı ve petrol sahalarındaki işçiler gibi iki hafta çalışıp iki hafta dinleniyorlardı.

Uçaklar hava koşullarının izin verdiği her gün, gün boyunca, Deadhorse'un içine dışına uçuyordu ve havalimanında helikopter pisti dahi mevcuttu.

Sophie öğrendiklerinden büyülenmişti ve oraya varmak

maksadıyla sarsıntılı bir uçak yolcuğu geçirmesine karşın bölgeyi kendisi deneyimlemek için sabırsızlanıyordu. Uçak piste yaklaşırken, alanı uzaktan seçebiliyordu ve aşağıda gözünün görebildiğince yayılan manzara beyaz bir tuval gibiydi. Buz ve kar, katı bir yüzey yaratmıştı ama bahar çözülmesinden sonra bu arazi, su birikintilerinde yüzüyormuş gibi gözükecekti. Deadhorse kapılara uzanan merdivenlerin olduğu, toprak zemine yerleştirilmiş prefabrik binaların bulunduğu bir yer sayılabilirdi. O binalar evlerden ve işyerlerinden daha ziyade depolara benziyordu.

Pistte bir uçtan öteki uca esen rüzgâr ve kar hesaba katıldığında, uçağın yere konuşu pürüzsüzdü. Chipper Sophie ve Jack'e Deadhorse'daki işlerini bitirdiklerinde onları Fairbanks'e ya da Barrow'a geri uçurmayı teklif etti ve sonra onları Prudhoe Körfezi Oteli'ne götürdü.

"Otel" terimi buradaki anlamıyla Hilton veya Marriott misali bir yapının betimlenmesinde kullanılmıyordu ama amaca hizmet ediyordu. Tek binaymışçasına birbirine eklenmiş prefabrik üniteler, sadece yemek yenecek ve kalacak yerler sunuyordu.

Sophie ve Jack küçük ofise girmeden önce botlarındaki kırı silkelediler. Yer bekleyen insan kalabalığı yoktu. Aslında Sophie ve Jack yegâne müşterilerdi. Muşamba kaplı tezgâhın arkasında durup evrak işleriyle ilgilenen idareci onları sıcak bir şekilde karşıladı ve kendisine Zester diye hitap etmelerini söyledi. Yaşını tahmin etmek zordu. Yüzü o denli yıpranmıştı ki yaşı elli ya da otuz olabilirdi, fakat gürleyen sesinden Sophie onun kırkında olduğuna karar kıldı.

Sophie ona, "Rezervasyonum yapılmış olmalı," dedi. "Paul bana ayarlayacağını söylemişti."

Zester kayıt defterine bakmak zorunda kalmadı. "Burada rezervasyonunuz yok. Caribou Oteli'nde olmasın? Sizin için arayıp iptal ettireyim. Burada kalmak daha çok hoşunuza gidecek." İzin için beklemeksizin arkasını dönüp rakibinin telefon numarasını çevirdi.

Jack Sophie'yi hafifçe dürttü. "Paul kim?"

Sophie atkısını çıkarırken, "Paul Larson. Sana ondan söz etmedim mi?" dedi.

Jack başını iki yana salladı. "Şimdi söz et."

Sophie açıklayamadan önce Zester lafa karıştı. "Hayır. Caribou'da da rezervasyonunuz yoktu." Kıkırdadı. "Her neyse... Charlie'ye ne denli güzel olduğunuzu söylediğimde, her şeye karşın ayırılmış bir odanızın olabileceğini söyledi. Merhaba demek için birazdan uğrar."

Jack paltosunun düğmelerini açtı ve Zester onun silahını fark etti.

"Durun şimdi. Burada silahlara müsaade etmeyiz. En azından müşterilerimizin onları bu civarda taşımalarına müsaade etmeyiz." Jack'in yanıt vermesini beklemeden resepsiyon masasından destek alarak öne doğru eğildi. "Ne çeşit bu? Fark etmez," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Otuz sekizlik mi, kırk beşlik mi yoksa Glock mu... Bunların hiçbirisi bir ayıyı yere indiremeyecektir. Bir tilkiyi belki, fakat bir ayıyı asla. Ayrıca bir ayı vurmayı denediğinizde kodesi boylarsınız."

"FBI'danım."

Zester şoke olmuş görünüyordu. Bir adım geriye gidiverdi, sonra tekrar ileri hareket etti. Fısıldayarak sordu: "FBI mı? Kötü bir şey mi oluyor? Birisi yasayı mı çiğniyor?" Başını iki yana salladı ve ekledi:

"Hayır, birisi yasayı çiğneseydi, bunu duyardım. Sır saklayabilirim, bana söyleyebilirsiniz. Niye buradasınız?"

Sophie yanıtladı. "Bir bahsi kaybetti."

Jack Sophie'nin sesinin hoşnutsuz çıkmasına gülümsedi. "Evet, kaybettim."

Zester açıklama istemedi. "Size bağlantılı bir banyosu olan iki lüks odamı hazırlamama ne dersiniz? Önerebileceğimin en iyisi bu."

Birkaç dakika sonra bavullarının odalarına bırakılmasının akabinde, Jack ve Sophie Zester'ı küçük kafeteryaya dek takip ettiler. Sophie kendisini ince uzun seyyar bir evde yürüyormuş gibi hissetti. Yemek salonu oldukça küçüktü.

Zester, "Öğünler odalarınızın fiyatına dahildir," açıklamasını yaptı. "Öğle yemeğini kaçırdınız ama size soğuk sandviçlerimden birkaç tane teklif edebilirim. İçeceğe gelince, burada kahve, çay ya da alkolsüz içkiden daha serti bulunmaz."

Sophie sıcak çay, Jack kola istedi. Sandviçlerini yerlerken, Zester görevli polisi aradı ve onu otele çağırırdı.

Telefonu Jack'e uzattı ve "Tim sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Jack memurla konuşurken, Sophie cep telefonunu Paul Larson'ı aramak için kullandı. Telesekretere bağlandığında ise ona mesaj bıraktı: "Merhaba, Paul. Ben Sophie. Bu mesajı aldığında ara beni."

Zester kendisine bir fincan kahve almak için mutfağa döndü ve yalnız kaldıklarında Jack, "Sophie, hâlâ Paul Larson'ın kim olduğunu duymak için bekliyorum," dedi.

"Buranın güvenlik kuvvetinde."

"Tamam. Onu nereden tanıyorsun?"

Jack'in FBI üslubundaki ses tonu akıllıcaydı.

"Sana, William Harrington'ın çorabında benim kartvizitimi bulduklarını söylemek için beni arayan polisten bahsetmiştim."

"Hatırlıyorum."

"Bu aramanın üzerinden çok geçmeden, Paul Larson benimle irtibat kurdu."

"Telefon numaranı nereden almış?"

"Belli ki kartımı bulan polisten."

"Devam et."

Sophie başını eğip kaşlarını çattı. "Beni sorguya mı çekiyorsun?"

"Evet, çekiyorum. Anlatmaya devam et."

Jack en azından dürüst bir yaklaşım sergiliyordu. "Paul çok yardımsever biri."

"Nasıl yardımsever?"

"Harrington'ın cüzdanını bulduklarında bana telefon etti ve Harrington'dan artakalanların nereye gideceğini bana açıkladı."

"Anchorage."

Sophie kafasını salladı. "Harrington'ın niye ıssızlığın ortasında kamp kurma kararı aldığına ilişkin herhangi bir fikri yoktu ama soruşturup onunla konuşan birilerini bulduğunu söyledi."

"Senin başına dert açtı, değil mi?"

Jack kıskanıyormuydu? Sophie derhal bu fikri düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bu huysuzluk niye?" diye sordu. "Çalışmadığında buralarda

yapacak fazla şey bulamazsın muhtemelen... Paul de bunun esrarengiz bir durum olduğunu düşünmüş, hepsi bu."

"Harrington'ın dışarıda kamp kuracağını..."

Sophie, "Evet," dedi.

Jack iç çekti. "Larson'dan niye daha önce bahsetmedin?"

Sophie omuz silkti. "Bahsetmeliydim," dedi. "Ondan hoşlanacaksın. Telefonda çok tatlıydı."

"Evet, doğru. Tatlı." Jack başını iki yana salladı. "Sorununun ne olduğunu biliyor musun? Çok çabuk güveniyorsun."

"Sana güveniyorum."

"Güvenmelisin."

Sophie onun tavrının ne anlama geldiğini bilmiyordu, fakat gönlünü almaya karar verdi. "Paul'e, sana güvendiğim biçimde güvenmiyorum. Buradaki güvenlik kuvveti için çalışıyor, bu sayede bize yardımı dokunabilir."

"Sinirleniyorsun, sevgilim."

Bu okşayıcı söz Sophie'yi heyecanlandırdı. Sophie, "Sanırım odama dönüp valizimi açacağım. Telefonumu şarj etmek zorundayım," dedi.

"Şarjı bitmek üzere. Burada mı kalacaksın?"

Jack başıyla onayladı. "Otelden bensiz ayrılma, olurmu?"

Sophie pencereden dışarıya göz attı. Tipi halinde kar yağıyordu. Dışarı çıksaydı önünü göremeyeceği için bu ricaya riayet etmek kolaydı. Güneş ışığı yoksunluğuyla kolayca yolunu kaybedebilir ve kar fırtınasındaki gezintisini sonlandırabilirdi. Barry'ye ya da onun öfkeli akrabalarından birine rastlama ihtimali de vardı.

Kutup ayıları burnunun dibindeydi. Bunu düşünerek ürperdi Sophie.

Sophie Zester'a William Harrington'dan haberi olup olmadığını sormak için ön masada durdu.

Zester, "Onu herkes duydu," dedi. "Barry'nin peşinden gittiği adam."

Sophie başıyla doğruladı. "Bay Harrington'la tanıştınız mı veya onunla konuşmuş olabilecek birini tanıyor musunuz?"

Zester, "Onunla hiç karşılaşmadım," yanıtını verdi. "Bu civarda karşılaşan birini de duymadım. Harrington normal bir uçakla Barrow'a gitmiş, küçük bir uçakla Alaktak'a geçmiş ve batıya yönelmiş olabilir. Belki de Nuiqsut ya da Umiat'a gidip doğuya yönelmiştir. Kampı oradan çok uzakta değilmiş. Buna karşın okyanusa yakın bir yerde bulunmuş, o yüzden oraya nasıl gittiğini sahiden söyleyemem."

Sophie'nin Alaktak veya diğer kasabaların nerede yer aldığına dair herhangi bir fikri yoktu. Çantasında bir harita mevcuttu ve Sophie onların yerlerine bakmak zorunda kalacaktı.

"Peki ya Coben kardeşler? Onları tanıyor musunuz?"

"Kimler?"

Sophie aynı adı yineledi. "Avcıymışlar," açıklamasını getirdi. "Ve ben onların Bay Harrington'la konuştuklarını başkasından duydum."

Zester kafasını salladı. "Olabilir. Ben birkaç gündür burada geçici olarak çalışıyorum, fakat buraya gelen pek çok insanı biliyorum. Onların hepsi otelde kalmıyor, elbette. Yine de ad tanıdık."

Sophie Paul'e iyiliği için teşekkür etmeyi düşündü. O bir menfaat beklemeden yardım etmemiş olsaydı, Sophie kendi başına Coben kardeşlere ilişkin hiçbir şey öğrenemeyecekti. Paul, Deadhorse'un içine

ve dışına direksiyon sallayan birtakım kamyoncularla konuşmuştu.

Sophie için ayak işi yapmıştı.

Sophie Zester'a teşekkür etti ve bavulunu açmak için odasına gitti. Haritasını yatağa serdi ve Zester'ın bahsettiği kasabaları işaretlemek için fosforlu kalem kullandı. Polisler Sophie'ye Harrington'nın kamp yerinin nerede olduğunu söyleyebilirlerdi.

Sophie düzenleme yaparken bir saat geçti ve nihayet işini bitirdiğinde nabız yoklamak için Bay Bitterman'i aradı. Bitterman havasındaydı ve Prudhoe Körfezi hakkında ona birsürü soru sordu.

"Kuzey ışıklarını gördün mü?"

"Henüz değil."

"Hava nasıl?"

Sophie bu soruyu ve diğerlerini yanıtladı.

Bitterman, "Kutup ayısı kulübüne katılacak mısın?" diye sordu.

"Efendim, işim için ne yapacağıma dair sınırlar var. Bir hikâye yazacağım diye Kuzey Buz Denizi'ne atlayacak değilim."

Bitterman, "Tamam, tamam," dedi. "Şimdi bana Harrington'dan bahset, sonra sana kocaman bir sürprizim olacak."

"Buraya yeni geldiğimiz için anlatacak çok az şey var."

"Bu doğru. Jack seninle birlikte, değil mi? Alec bu sabah beni aradı. Yanında bir FBI ajanının oluşunu işitmek içime su serpti."

Sophie, "Tamam, bana sürprizi söyleyin," diyerek onu kışkırttı.

"Bir bilgisayara ulaşıp gazeteye bakabilir misin?"

Sophie, "Muhtemelen," yanıtını verdi. "Hangi gazeteye bakmamı istiyorsunuz?"

Bitterman, "Bizimkine, Sophie," dedi. "Gazetemizin bugünkü baskısını okumanı istiyorum."

Sophie güldü. "Elbette. Ne arıyorum peki?"

"Ah, kahretsin, sana pekâlâ söyleyebilirim. Bir banka çekiyle ödenmiş, tam sayfa, dört renkli, Kelly's işçilerinin emekli maaşlarını alacaklarını Chicago'ya duyuran bir ilan."

Sophie'in gözleri yaşlarla doldu. Babacığı sözünü tutmuştu.

"İlanı kimin verdiğini biliyor musunuz? Bir isim var mı?"

"Hayır, ama Chicago'daki herkes bayram ediyor. Bu işin arkasında Bobby Rose'nun olduğunu söylüyorlar. Radyodaki dinleyici telefonlarını dinlemelisin. İnanılmaz bir heyecan fırtınası, Sophie ve bunca işten çıkarılmalar gündemi meşgul ederken, iyi bir habere ihtiyaç duyuyoruz, değil mi?"

"Evet, efendim, duyuyoruz. Kök birası stoklamaya son verebilirsiniz artık."

"Ah, hayır. Şirket kapılarını açıncaya dek olmaz. Yarın yeniden konuşuruz... Ve Sophie, dikkatli ol."

Sophie Jack'e ilandan söz etmek için sabırsızlanıyordu. Eğer otelde kullanacağı bir bilgisayar bulamazsa, telefonundaki internet bağlantısını denerdi. Çabucak kafeteryaya döndü ve Jack'i iki adamla otururken buldu, Jack onları Sophie'ye tanıştırdı. Adamlardan biri Deadhorse'da polis memuruydu, diğeri ise bir petrol şirketinin güvenlik görevlisiydi. Jack masadaki bir sandalyeyi çekti ve Sophie yerine oturduğunda, Jack'in güvenlik görevlisine uzattığı isim listesini fark etti.

Güvenlik görevlisi, "Jack bana adamlarımızdan birinin soruşturmanıza yardım ettiğini söylüyor. Bu doğru mu?" diye sordu.

Sophie Paul'ün başını derde sokmayı istemeyerek, "Yalnızca izinliyken," açıklamasını yaptı.

Görevli gülümsedi. "Onunla birkaç konuşma yaptığınızı düşünebilirim, öyleyse?"

Sophie, "Sadece birkaç," yanıtını verdi. "Polise yardım ettiğini söyledi ve William Harrington'ın ölümü hakkında biraz bilgi sağladı."

İki adam birbirlerine baktıklarında, Sophie meraklandı. "Niye soruyorsunuz?"

Polis memuru, "Paul Larson'la konuştuğunuzdan eminmisiniz?" diye sordu.

Sophie kendinden emin bir şekilde, "Elbette," dedi.

"Hanımefendi," dedi polis memuru. "Kiminle konuştuğunuzu bilmiyorum, fakat o kişi Paul Larson olamaz."

"Ama o..." diyerek söze başladı Sophie.

Güvenlik görevlisi genç kadının sözünü bitirmesine izin vermedi. "Burada Paul Larson adında biri yok."

GÜNCE KAYDI 680

CHICAGO

Eric ve ben incelememize 'Alfa Projesi' diyoruz.

Çalışmamızı Chicago'da gizli tutmayla ilgili sorun yaşamadık, fakat Inook tümüyle başka bir mesele. Brandon ve Kirk'le böylesine yakın semtlerde yaşamak işi zorlaştırdı. Şans eseri, Brandon'ın Kirk eşliğinde çıkıp diğer bir sürüyü gözlemlemesi gerektiği kararı bize daha fazla özgürlük tanıdı. Eric ortaya çıkarılma ihtimaline ilişkin fazlasıyla gergin, bense onun bir hataya neden olacağından endişeliyim.

Eczacılık şirketlerini kontrol etmekteyim. Şimdiye dek öğrendiğim, hepsinin bürokrasi engeline takıldığı. Bulgularımız hakkında onlara yaklaşabileceğimizi sanmıyorum. Elimizi verirse, kolumuzu kaptırabiliriz. Hükümet onayını almalarının ne denli uzun süreceğini kestiremediklerintlen bağımsız araştırmaya az miktarda ödenek ayırdıklarını da öğrendim. On yıllar sürmese de yıllar sürebilir.

Eric ve ben hak ettiğimiz parayı alacaksak, meseleleri kendi kendimize çözmek zorunda kalacağız. Dışarıda çok sayıda pazar mevcut.

YİRMİ ALTI

Niye yaları söyleyecekti ki?

Sophie'in bu habere ilk tepkisi bir yanlışlık yapıldığı yönündeydi.

Elbette Paul Larson diye biri vardı. Sophie onunla konuşmuştu!

Jack Sophie'ye kafeteryanın içecek servisinden, biraz sıcak çay getirmeye gitmişti. Sophie Paul'ün ona vermiş olduğu telefon numarasını tuşladı ve bir kez daha onun ses postasına mesaj bıraktı.

Onun geri aramasını bekliyorken, Jack numarayı kontrol ettirmek için kendi kaynaklarını aradı. Dakikalar sonra yanıtını aldı ve Sophie'nin aradığı numaranın uydurma bir adresteki uydurma bir isme kayıtlı olduğunu öğrendiğine şaşırmadı.

Bu adam ne tür bir oyun oynuyordu?

Jack, "Telefonun yerini saptıyorlar, böylelikle bu adamın seni nereden aradığını öğreneceğiz," dedi Sophie'ye.

Petrol şirketinin güvenlik görevlisi, "Havayoluyla her gün buraya gelen ve buradan giden çalışanlarımız mevcut," dedi. "Kamyoncular ihtiyaç duyduklarında geceyi Deadhorse'da geçirirler, fakat genellikle ertesi gün geri dönerler."

"Yine de," diye ekledi Deadhorse polisi. "Gelip giden çok sayıda insan olmasına rağmen aylak aylak gezinen bir yabancıyı fark ederdik."

Masanın diğer tarafındaki Sophie'nin gözlerinin içine bakarak sözlerine devam etti. "Sizi Harrington'a ilişkin arayan memur Joe Rooney ile

konuştum Paul Larson ismini asla duymamış. Kesinlikle hiç kimseye telefon numaranızı vermemiş. Joe güvenilir bir adam olduğu için ondan kuşkulanmam için herhangi bir neden yok."

Üç adam sırayla Sophie'nin sorularını yanıtladılar, fakat genç kadının onlara söyleyebileceği çok az şey vardı. Görevli ve polis memuru bu konuyu soruşturacaklarına dair Sophie'ye güvence verdiler, ancak bundan başka, onun bir eşek şakasının kurbanı olduğu sonucuna vardıklarından ötürü yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Onlar gittikten sonra Jack Sophie'yi, ona kendisini Paul Larson olarak tanıtan adamla yaptığı telefon konuşmalarının ayrıntıları hakkında sorgulamayı sürdürdü.

"Bana kendisi hakkında belirli herhangi bir şey anlatmadı. Neden anlatacaktı ki? Ah, bekle. Bekr olduğunu söyledi ve beni akşam yemeğine davet etti, gelgelelim ciddi olduğunu sanmıyorum."

Jack, "Ona kendinden ne ölçüde söz ettin?" diye sordu.

Sophie tedirgin bir halde yanıt verdi. "Kişisel bir şey yok. Bir flört servisiyle konuşmuyordum."

Jack ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Sophie uydurma adamla yaptığı konuşmalar hakkında düşünürken masanın üstünde parmaklarıyla tempo tuttu.

"Onun için bu herif seni buraya çekti..." diye söze girdi Jack.

Sophie, "Beni buraya o çekmedi," diyerek onun sözünü kesti.

"Harrington'ı gören birilerine ulaşabilmek umuduyla, insanlarla konuşmak için buraya gelmek istedim. Harrington gökten düşüp Barry'nin burnunun

dibine çadır kurmadı. Onun başına ne geldiğini öğrenmeye hâlâ kararlıyım." Başını iki yana salladı. "Senin ne diyeceğini biliyorum: Onun başına Barry geldi,"

"Bunu söylemeyecektim. Paul önerdiği için mi buraya geldin yoksa bu araştırmaya ne olursa olsun Prudhoe Körfezi'nden mi başlardın?" Jack Sophie'nin yanıtını beklerken ensesini ovdu.

Sophie, "Bilmiyorum. Buralarda konuşabileceğim avcılar olduğunu söyledi bana," dedi. "Bu aptalca. Onun bana doğru söylediği hiçbir şey yokmu?"

"Harrington'ın cüzdanını bulmuşlar ve Harrington'dan artakalanlar Anchorage'a götürülmüş, öyleyse evet, Paul'ün söylediklerinin bir kısmı doğruymuş tahminimce."

Sophie, "Onun nereden telefon ettiğini ne zaman öğreneceksin?" diye sordu.

Jack, "Bu biraz zaman alacaktır," dedi. "Bu sabah ilk iş olarak buradan ayrılıyoruz. Chipper'ı arayıp hazırda bekleteceğim."

Sophie, "Chipper gerçekten Chipper mı?" diye sordu. Sorusunun kulağa bu denli budalaca gelmesi üzerine gülümsedi. "Gerçekten söylediği kişi mi?"

Jack, "Evet, o," yanıtını verdi. Odanın karşı tarafına geçip Sophie'nin önünde dikildi. "Nereden öğrendiğimi biliyor musun?"

"Bana anlatacağını sanıyorum."

"Onu soruşturdum. Ben yaş tahtaya ayak basmam."

"Sen bir FBI ajanısın. Sana şüpheli olman öğretilti. Bense bir muhabirim ve bana meraklı olmam öğretilti. İlgim Paul Larson'a yönelik değildi, öyleyse niye onu soruşturmak isteyeyim ki?"

Jack taşı gedğine koymaya çalışmaktan vazgeçti. Konunun, Sophie'nin vurulduktan sonra kullandığı "Sen de bakardın," savunması istikametine doğru gittiğini söyleyebilirdi.

Sophie kafeterya penceresine yaklaştı ve sabit gözlerle dışarıya baktı. "Burada arabanın kapılarını kilitlemenin yasaya aykırı olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Öyle mi?"

"Bu doğru. Ayılardan ötürü. Bir tanesine rastlarsan veya bir tanesi seni kovalarsa, herhangi bir arabaya biniveriyorsundur tahminimce." İç çekip arkasına döndü. Jack yalnızca bir adım uzakta duruyordu. "Onu soruşturmam gerekirdi," itirafında bulundu.

Jack genç kadını kolları arasına çekti ve çenesini sürterek başının tepesini okşadı. "Evet, soruşturman gerekirdi," onayını verdi. "Paylaşmak istediğin başka ilginç gerçekler varmı?"

"Çoğu tilki kuduzdur."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Barrow Balinacılar finalleri oynadı."

"Kimler?"

"Balinacılar. Barrow'un lise futbol takımı. Yeni bir takım ve futbol bu çocukların yaşamlarında olumlu bir etki yapmış. Bay Bitterman'e onların hikâyesini yazacağıma dair söz verdim."

"Bu sebeple Barrow'a gideceğiz yani?"

"Aynen öyle."

Jack akşam yemeğinde düşünceliydi ama Sophie buna aldırmadı.

Uzun bir gün olmuştu ve Sophie bitkindi.

Odalarına döndüler ve Sophie yatmaya hazırlanmak için banyoya girdi. Duş aldıktan sonra banyonun kapısını Jack'in odasına açtı ve onun telefon konuşmasına kulak misafiri oldu. Bütün işitebildiği "Bağlantılı olmak zorunda," cümlesiydi. Jack kiminle konuşuyordu ve ne bağlantılı olmak zorundaydı?

Jack Sophie'yi gördüğünde ona bakıp gülümsedi. Sophie kısa ve dar bir gecelik giymemişti ama büyük beden, mavi kırmızı pamuklu pijaması içerisinde yine de seksiydi. Ve uçuk pembe çoraplarıyla. Jack konuşmasını bitirdikten sonra duş sırasını kullandı.

Rüzgâr dışarıyı uçuruyordu ve pencere zangırdıyordu. Sophie bir yerde rüzgârların bir saatte yüz mil sürata erişebileceğini okumuştı. Bu düşünce onu ürpertti.

Sophie yatağına uzanıp gerindi. Bir düşünceden diğer düşünceye hızla atlayan zihni sakinleşemiyordu. Şayet kendisini Paul Larson olarak tanıtan adam şaka yapmaya çalıştıysa, maksadı neydi? Başına böylesine bir dert almasının nedeni neydi? Bir neden olmalıydı. Otele şimdiye dek herhangi bir kutup ayısı girmiş miydi? Sophie'nin bunu Zester'a sorması gerekirdi.

Jack onun odasına girdiğinde, Sophie eline yasemin kokulu bir losyon sürüyordu. Jack'in havadaki soğuğu umursamadığı belliydi. Yalnızca şort ve tişört giymişti.

Sophie, "Üşümüyormusun?" diye sordu.

"Bir dakikada ısınırım. Alarmını kurdun mu? Erken kalkacağız."

Sophie Jack'in, çoraplarına gözlerini diktiğini ayırımsadı. Kendini küçük bir budalaymış gibi hissetti ama neyi önemsiyordu ki? İlişkilerini basit ve mesleki düzeyde tutmaya karar vermemiş miydi?

Hayır, ilişki değil. İşbirliği.

Jack elini aşağıya uzatıp genç kadının pembe çoraplarından birini, sonra diğerini çıkarmadan önce, "Telefon konuşmaları Fairbanks'den yapılmış," dedi.

Sophie, "O halde Larson'ın bu geceki uçağını karşılamaya niyeti yok muymuş?" dedi. "Anafikir neymiş? Bunun hayli ilginç bir eşek şakası olduğunu düşünmüyor musun?"

Jack kilitli olduğundan emin olmak için kapıya gitti. "Dürtüsünün ne olduğunu bilmiyorum ama ortaya çıkaracağım."

Sophie örtülerin altına girdi. Nevresimler soğuktu. Sophie Bay Bitterman'in bahsettiği ilanı hatırladığında, Jack kendi odasına doğru yürüyordu.

Jack'e Kelly's Kök Birası'ndan söz açtı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlanı görmek istiyorum."

Jack odasında gözden kayboldu ve Sophie bir kayboluş sancısı hissetti. Jack'in onunla uyumasına izin vermeyecekti. Yine de Jack bunu isteseydi gerçekten hoş olabilirdi. Bir dakika sonra Jack silahını ve kılıfını taşıyarak geri geldi. Ona katılmak için izin istemedi. Silahını Sophie'nin yastığının bitişiğindeki komodinin üzerine koydu, örtüleri geri çekti ve ondan öteye çekilmesini istedi.

Onun dibine sokuluverdi, sırtını ona, yüzünü duvara döndü. Jack'in vücudundan yayılan sıcaklık Sophie'yi hemencecik ısıttı. Sophie ellerini Jack'in tişörtünün altına kaydırđı. Ona sokulup sarılırken boynuna doğru fısıldadı: "Sana benimle uyuyabileceğini söylemedim."

"Uyu hadi." Elini uzatıp ışığı kapadı.

"Jack?" Sophie karanlıkta konuştu. "Ben berbat bir muhabirim, değil mi?"

GÜNCE KAYDI 702

CHICAGO

Eric ve ben yolculuğumuzdan usandık, gelgeldim buna değiyor. Bir müşteri bulduk. Asya ve Avrupa'daki temaslarımız sonuç vermedi. İlk başta niye Orta Doğu'yu düşünmediğimizi, bilmiyoruz.

Dubai milyarderinden elli milyon talep ettik ve adam oracıkta anlaşma yapmaya hevesliydi. Onun tek istediği, insan deneylerimiz hakkındaki sağlam veriler.

Hissemi nasıl harcayacağıma ilişkin hayallerim var. Fiji'yi ziyaret etmeyi hep istemişimdir. Eğer kumlar yumuşak ve kadınlar daha da yumuşaksa, orada kalabilirim.

YİRMİ YEDİ

Jack onun muhabirlik yeteneklerini abartmadı ya da övmedi. Sadece sorusunu yanıtladı. "Sen berbat bir muhabir değilsin."

Birkaç dakika geçti. Sophie, "Kaç erkek kardeşin var?" diye sordu.

"Üç."

"Kız kardeşin?"

"Yok."

Jack yavaşça ona doğru döndü. İri yarı bir adamdı ve yatak küçüktü.

Jack, "Bütün bu sorular niye?" diye sorarken ikisinin gözleri karanlıkta buluştu.

"Benim hakkımda bilinecek her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Nerede büyüdüğümü, nerede okula gittiğimi ve ne zaman FBI'ya katıldığımı biliyorsun. Beni öpüş şeklinden hoşlandığımı da biliyorsun."

Sophie gülümsedi. "İyi geceler, Jack."

Jack güldü. "İyi geceler, Sophie."

Jack sabahın ikisini etti ve sonra Sophie ona dayalı vaziyette kıpır kıpır hareket etmeye başladı. Jack onun uyanık mı yoksa uykuda mı olduğundan emin değildi. Bildiği tek şey genç kadını baştan çıkarma sırasının kendinde olduğuydu. Ve ah bu ilk seferden daha da iyiydi. Sophie Jack'in dokunmasına karşı çok duyarlıydı ve Jack onu

okşadığında Sophie'nin çıkardığı seksî sesleri seviyordu. Bu sefer Jack onun kendisinden önce doyuma ulaştığından emin oldu ve sonunda kendisi de zevkin sarsıcı ürpertisine teslim olduğu zaman Sophie onu içinde sıkıştırarak alıkoydu. Bu da daha iyiydi.

Jack aklına bir düşünce geldiğinde henüz uykuya sürükleniyordu. Baştan çıkaran kendisi miydi yoksa Sophie miydi?

İNKÂR ET, İNKÂR ET, İNKÂR ET.

Sophie kendine hâkim olamadığından ötürü öfkeliydi. Ellerini niye Jack'ten uzakta tutamıyordu? Chicago'da olsalardı, ondan uzak kalmak çok daha kolay olurdu, ne var ki burada birlikte olmaya mecburlardı. Neyse ki Jack onun dile getirmediği bir önceki gece etkinliklerine değinmeme kararma saygı gösteriyordu.

Chipper uçağıyla onları bekliyordu. Sophie uçağı binip arka koltuğı otururken, Chipper onların bagajını yerleştirdi. Jack pilotun yanındaki koltuğı oturdu ve Chipper kontrollerini yaparken, Jack Sophie'ye kendisini iyi hissedip hissetmediğini sordu.

"İyiyim. Niye iyi olmadığımı düşündün? İyi değilmîşim gibi mi gözüküyorum?" Sophie saçma sapan konuşmadan edemedi. "Niye soruyorsun?"

"Alışılmışın dışında sessizsin, hepsi bu ve evet Sophie iyi görünüyorsun, fazla uyumadığımızı göz önüne alırsak..."

"Barrow'un ıssız bir yer olduğu düşünülüyor, bunu biliyormuydun?"

Jack sırtıttı. Sophie bir kez daha hiçbir şey olmamış gibi yaptı. Jack, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Çok az yağmur, fakat çok fazla kar yağar. Sıcaklıklar ekim başında sıfırın altına düşer ve mayıs sonuna veya haziran başına dek sıfırın altında kalır. Hiç ısınmaz."

Chipper uçağa bindi, Sophie'nin son yorumunu işitti ve ekledi: "Barrow genellikle ekim ayında yaklaşık olarak yedi inç yüksekliğinde karla kaplanır. Buna rağmen bugün kar yağmıyor, her nasılsa."

"Jack okyanusu görmek istiyor," dedi Sophie Chipper'a. "İdealindeki tatil, oturup okyanusu izlemek."

"Şanslısınız o vakit," dedi Chipper. "Barrow'un üç tarafı okyanusla çevrili. Nereye dönerseniz dönün okyanusu görebileceksiniz."

Rüzgâr sebebiyle Barrow'a uçuş Deadhorse'a olandan daha da sarsıntılı geçerek sona erdi ve Sophie'nin biraz midesi bulandı. Chipper Jack'in okyanusu yakından görebilmesi için daireler çizmekte ısrar ettiğinde, genç kadın her nasılsa yere inişlerini ertelemeye gönüllüydü.

Barrow süslü püslü bir yer değildi, fakat ahali Sophie'nin şimdiye dek rastladığı en sıcakkanlı insanlardan oluşuyordu. Herkes arkadaş canlısı ve yardımseverdi. Şehirleriyle gurur duyuyorlardı -özellikle de futbol takımlarıyla. Sophie önceden aramıştı ve takımın koçu onları selamlamak için bekliyordu. Sophie onunla takımdaki çocuklar ve onların geçmişleri hakkında görüşme yaptı, fakat maçlara ilişkin sorulacak soruları bilen kişi Jack'ti. Erkekler sezona ilişkin tartışırken, Sophie notlar aldı.

Koç Smith onlara Balinacılar'ın kazandıkları ilk maçı anlattı. Bu, küçük bir topluluk için başlı başına bir hadiseydi. Oyuncular ve koçlar bunu Kuzey Buz Denizi'ne atlayarak kutlamışlardı. Bir pizza partisi yeterli olmaz mıydı? Sophie işte bunu merak ediyordu.

Koç, Jack ve Sophie'yle konuşmaları için oyuncularından birkaçını çağırdı. Çocuklar yanlarına geldiğinde, Sophie onlu yaşlarda iki kızın kenar çizgisinde kafa kafaya vermiş güldüklerini ayırımsadı. Bir kız ayağa kalktı ve hafifçe dürterek öbür kızı sahaya doğru itti. Kız Jack'in sadece birkaç fit arkasında duruncaya dek yavaş yavaş yanlarına yaklaştı.

Jack'in omzuna nazikçe vurdu. Ürkek bir ifadeyle, "Affedersiniz," dedi.

Jack arkasına döndü. "Evet?"

Kız, "Arkadaşım ve ben merak ediyorduk..." diyerek söze başladı. Devam etmesi için el işareti yapan arkadaşına baktı.; "YouTube'daki adam olup olmadığınızı merak ediyorduk."

Sophie kahkahayı kopardı.

Jack sabrından ödün vermeyerek birkaç dakika boyunca kızla konuştu ve zaman ayırdığı için Koç Smith'e teşekkür ettikten sonra süratle Sophie'yi sahadan uzaklaştırdı.

Sophie, "Bu videoyu hakikaten görmem lazım," dedi.

Jack eğlenmiyordu, fakat civardaki lokantaya girerlerken Sophie hâlâ gülüyordu.

Yan masada öğle yemeği yiyen çift ile sohbeta başladılar. Ömürleri boyunca Barrow'da yaşamışlardı ve Sophie'ye hikâyesi için ilginç bir özgeçmiş verebilirlerdi. Gece kalınacak yerler önerdiler ve Jack lokantaya en yakın yeri seçti.

Jack ve Sophie otele yürüdüklerinde, iliklerine kadar donmuşlardı.

Jack ısınmaya çalışarak lobiye girdi. "Beceremezdim. Beceremezdim," diye tekrarladı.

"Neyi beceremezdin?"

"Burada yaşamayı. Soğuk beni öldürürdü."

"O kadar kötü değil. Bununla birlikte, Chicago'nun kışları da yabana atılmaz."

Jack, "Dudakların morarmış," misillemesini yaptı.

"Odalarımıza vardıktan sonra kasabayı yayan dolaşıp biraz daha fazla sayıda insanla konuşmak istiyorum."

"Bir odaya varacağız, iki değil ve hiçbir yere yürümeyeceğiz, Sophie, karakola gitmek için taksiye bineceğiz. Deadhorse ve öbür kuzey kasabalarının merkez bürosu Barrow'da. Onlarla Harrington hakkında konuşmak istiyorum."

Maalesef polisler onlara hali hazırda bilmedikleri herhangi bir şeyi anlatmadılar. Harrington'ın ölümünün talihsiz olduğu sonucuna varmışlardı ama doğaya aykırı değildi. Dosya kapanmıştı.

Sophie onlara Harrington'ı tanımlamak için kendisine telefon eden memur Joe Rooney ile nasıl temasa geçebileceğini sordu.

Memur ona, "Joe, Barrow'un biraz dışında yaşıyor," dedi. "Bu hafta izinli ama onu ararsak, sizinle konuşmaya geleceğinden eminim."

Jack Harrington'ın kamp yaptığı uzak noktaya nasıl eriştiğini sorduğunda, memurlardan biri Harrington'ın bir yolcu uçağıyla Fairbanks'e uçup sonra küçük bir uçak kiralayarak oradan Inook'a geçtiği olasılığını önerdi.

"Harrington'ın kamp yerine en yakın kasaba bu. Inook'da az sayıda insan yaşar. Birisi onu mutlaka görmüştür. Küçük uçaklar oraya levazım götürür. O uçaklardan birinin yolcusu olduğuna bahse girerim. Bunu soruşturmak yeterince kolay olacaktır."

Sophie, "Okyanusa ne kadar yakınmış?" diye sordu.

Memur dönüp duvara iğneli haritayı göstererek, "Gerçekten yakın," yanıtını verdi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Jack yatakta Sophie'nin yanına sokulup onu kollarına aldı. Yatak dünküne kıyasla çift kişilikti ama Jack hâlâ Sophie'nin yakınında olmasını istiyordu.

"Yarın Rooney ile konuşacağız ve daha sonra Inook'a uçacağız, fakat ondan sonra eve, Sophie. Anlaştık mı?"

Sophie, "Anlaştık," dedi.

Sophie uzun bir süre uykuya dalamadı. Düşüncelerinde Harrington vardı. O gönüllü olarak kamp yapmaya gitmişti. Sophie bundan emindi. Harrington etiketlere, şehir kulüplerine ve parasıyla insanları etkilemeye meraklıydı. Kendi başına mı kamp yapıyordu? Bu mümkün olamazdı. Bir şey veya birisi onu o boş, donmuş yere çekmiş olmalıydı.

Sophie'nin konuştuğu herkes Harrington'ı çabucak yok saymaya hazırды ve Sophie onların mantığını anlayabiliyordu. Gelgeldim şüphe Sophie'nin içini kemiriyordu. Harrington'ın derli toplu ambalajdaki ölümüne gerekçe bulamıyor ve işi olurluna bırakamıyordu. Sophie gerçeğe ulaşmakta kararlıydı.

GÜNCE KAYDI 748

KUZEY KUTUP KAMPI

Bir hafta önce kampa döndük.

K-74 rüyalarımızı aştı. Ricky eskisinden daha güçlü ve daha uyanık. Neyse ki Brandon'la Kirk kendi küçük incelemeleriyle meşguller ve işin kokusunu alınıyor olacaklar. Erik insani verilerle ilgili işlemleri hızlandırmak istiyor. Sabırlı ve işini en iyi yapan kişi ben olmak zorundayım. Onu kontrol etmezsem, korkarım ki zafer sarhoşluğuna kapılıp bir çuval inciri berbat edecek.

Diken üstünde gibiyiz. Keşke Brandan ve Kirk'den kurtulabilsek. Onların amirlik taslayan, kendi fikirlerini doğru sayan tavrı eskiyor. Araştırmalarını okuyanların onlara şapka çıkaracağını sanıyorlar. Keşke çalışmalarının bizimkine nazaran ne denli bayağı olduğunu bilseler.

Brandon en beteri. Vakfın bir şeyler yayınlarmaya ilişkin baskısından sıklıkla şikâyet ediyor. Onun vesvesesi geri kalanımızı rahatsız ediyor. Buradayken gözüne uyku girmedir aralıksız çalışıyor. Sempati duyduğumu söyleyemem. Kendisi çok önemliymiş diğer kalanımız yalnızca onun frank kuyruklarıymış gibi davranıyor.

YİRMİ SEKİZ

Jack'in aklında pek çok şey vardı. Chicago FBI ofisiyle bağlantı kurdu ve ona bilgi toplayan ajanlardan biriyle konuştu, sonra evindeki Memur Joe Rooney'ye telefon edip buluşma zamanı ayarladı.

Yolunu bilmeyen biri için gemiyle seyahat edilmesi zor bir bölgede olan Barrovv'un birkaç mil güneyinde yaşayan Rooney'in onlara gelmesi daha kolaydı. Üstelik Rooney yeni evliydi ve eşi biraz alışveriş yapmak istiyordu. Rooney'in gözde lokantası Kızıl Fok Cafe'de buluşmayı kararlaştırdılar.

Sophie ve Jack'e içeri girerlerken el sallayan Rooney mekâna önce varmıştı ve arka tarafta yer alan bir masada dikiliyordu. El sıkıştıktan ve yerlerini aldıktan sonra Rooney onlara balina eti yahnisini denemelerini önerdi.

"Keskin kokulu bir şey ama ben bunu yiyerek büyüdüm ve severim. Maalesef karım Anchorageli ve şimdiye dek pişirmesini beceremedi, bu yüzden sadece buraya geldiğim zamanlarda yiyebiliyorsun."

Jack Sophie'den daha maceraperestti. Sophie bir sandviç, Jack ise yahni sipariş etti. Jack de bir sandviç istediğine karar vermeden önce yahniden yalnızca iki ısırık alabildi.

Joe yahniiyi iştahla yerken, "Bunu sevmeniz için bu tür bir yiyeceklerle büyütülmeniz şart," dedi.

Jack konuya girdi. "Baştan başla ve bana, Harrington'dan artakalanları kimin bulduğunu anlat."

"Onu bir helikopter pilotu bulmuş. Adı Massack ve ben o pilotu yıllardır tanırım. Onunla aynı liseye gittik. Neyse, o ve diğer pilot Walters, ayı hareketini kontrol etmek için kıyıya yakın uçuyorlarmış. Bana helikopteri işaretlerin yakınına indirdiğini ve yürürken ayağı takılıp neredeyse düşeceğini söyledi. Bakıp gördüğü şey karşısında şoke olmuş. Bacağı sarıp sarmalıyorken, kartvizitin köşesini fark etmiş ve kartı çekip çıkardığında üstünde yazanları okumuş." Tabağını kenara itti ve dirseklerinden destek alarak öne eğildi. "Artakalanlardan uzaklaşan izler tazeymiş. Onu götürenin bir kutup ayısı olduğunu anlamış ve izlerin boyutundan onun Barry olduğuna emin olmuş. Burada o büyüklükte başka bir ayı yok."

Sophie, "Cüzdan ne zaman bulunmuş?" diye sordu.

"Hemen hemen bir hafta sonra. Adamakıllı bir araştırma yaptık ve bir çadırın şeritlerini bulduk." Başını iki yana salladı. "Çadır kurmak için acayip bir yer ama oradaydı."

Jack arkasına yaslandı ve kolunu Sophie'nin sandalyesine dayadı. "Başka bir şey buldunuz mu?"

Rooney, "Biraz plastik," dedi. "Kameraya benzer bir şeyin kırık parçaları. Çadırın artıklarıyla beraber laboratuvara gönderdik."

Sophie Jack'e döndü. "Paul benim cep telefon numaramı nereden almış? Beni tam Joe aradıktan sonra aradı."

Rooney, "Paul Larson mı?" diye sordu. "Bana Deadhorse'dan telefon edip o isimde bir adamı tanıyıp tanımadığımı sordular."

Sophie, "Evet, bana polisle çalıştığını ve kendi başına birtakım soruşturmalar yaptığını söyledi," dedi.

Rooney başını iki yana salladı. "Size şu anda söyleyebilirim ki departman dışında bizimle çalışan kimse yok. Ben aradıktan hemen sonra o mu aradı? Bu tuhaf. Raporumu yazmaya bile vaktim olmadı. Onun ne dolaplar çevirdiğini varsayıyorsun?"

"Keşke bilsem," dedi Jack.

Birkaç dakika daha Harrington hakkında konuştular, sonra Sophie, "Ondan artakalanlar Inook adındaki bir kasabanın yakınlarında bulunmuş. Oradaki birinin onu gördüğünü umuyorum. Adam bir çadıra gökten düşmedi ya," dedi. Aniden aklına, sormak için başka bir şey geldi. "Paul bana Coben kardeşlerden bahsetti... Avcıarmış. Kardeşlerin Harrington'la konuştuklarını söyledi, fakat bunun da yalan olduğunu farzediyorum. Coben kardeşleri duydun mu hiç?"

Joe, "Hayır, duymadım," dedi. "Bu kesinlikle diğer bir yalan ama yine de onları soruşturacağım."

Jack, "Bana Inook'u anlat," dedi.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Orada yalnızca bir avuç dolusu insan yaşıyor, fakat oradan ayrılmazlar ve onların hepsiyle konuşmak istersen bu yararlı olur. Inook'un tam kuzeyinde okyanus ve tam doğusunda araştırma tesisi yer alıyor. Kurtların alışkanlıklarını inceleyen birkaç bilim adamı var. Biyolog olduklarını düşünüyorum."

"Kaç kişi var?"

"Dört, sanırım. Gz sonunda kapatır ve baharda geri dönerler."

Sophie, "Kurtların alışkanlıkları mı?" diye sordu.

"Bilirsiniz, sürünün üyeler arası etkileşim biçimleri, insanlar onları tanımak istemeliler çünkü doktorlar çalışmalarını sürdürmek için ödenek almaya devam ediyorlar. İtiraf etmek zorundayım, aylar boyunca bir kurt grubunu izlemenin gerçekten sıkıcı olduğunu düşünüyorum."

Joe onlara Inook'tan bahsetmeyi sürdürdü. "Küçük uçaklar malzeme getiriyor ve insanlar kara kış günleri için stok yapıyorlar. Yıllarca evvel terk edilmiş küçük bir kulübe var ve hava bozarsa pilotlar oraya sığınıyorlar. Erzağını daima stoklandığından emin olurlar."

"Orada yaşayan insanlar ne yaparlar?" Sophie merak ediyordu.

Joe gülümsedi. "Balık tutarlar. Onların marketi okyanustur."

"Harrington'ı bulan pilotlarla benim için bir görüşme ayarlamamanın sence bir sakıncası olur mu?" diye sordu Jack. "Onların tasvirini duymak istiyorum. Senden şüphe etmiyorum," eklemesini yaparken aceleci davrandı. "Ama onlar herhangi bir şeye değinmeyi unutmuş olabilirler."

"Anlıyorum. Ayarlayacağım. Görüşmede benden sana eşlik etmemi ister misin?"

"İyi olur."

"İkinizin de kasabada olduğunuzu biliyorum. Dinleyin, Inook'a sizinle birlikte gelmem gerektiğini düşünüyor musunuz? Öğleden sonra ayrılabilirim."

Sophie ertesi sabaha dek beklemek zorunda kalacaklarını düşünerek, "Hayır, teşekkürler, Joe. Hava kararıyor olacak," dedi.

Jack sırtıttı. "Dışarıya bak. Daima karanlık."

"Hayır, sadece biraz bulutlu," dedi Rooney. "Güneş kasım ortasına dek yukarıda kalacak."

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu Jack.

"Aşağı yukarı altmış beş gün. Karım günlerimize alışık değil henüz, Iowa'da büyümüş ve ben onunla tanışmadan birkaç yıl önce yalnızca Anchorage'da yaşamış. Ona bunun romantik olduğunu inandırmaya çalışıyorum."

Daha sonra Sophie Barrow'un halkı hakkında yazmak istediği makalelerde avantaj sağlayacağını umarak odada kalırken, Joe Massack ve Walters adlı pilotları Jack'le tanıştırmak için otele getirdi. Sophie'nin William Harrington'dan başka bir konuya ilişkin bir süreliğine düşünmeye ihtiyacı vardı. Zihni, Larson'ın uydurduğu yalanlarla karmakarışık.

Jack odaya geri döndüğünde geç olmuştu. Sophie zaten uykudaydı ama masa lambasını açık bırakmıştı. Defteri yanında duruyordu.

Jack oda anahtarını masaya bıraktı. Sophie'nin yazdığı hikâyenin ilk cümlelerini okudu. Onlar ilgisini çekti, bu yüzden Jack defteri alıp bütün makaleyi okudu.

Lokantada tanıştıkları yaşlı çift hakkındaydı. Adları Samuel ve Anna'ydı. Jack onların verdiği bilginin ayrıntılarını Sophie'nin nasıl da tam olarak hatırladığından etkilendi, fakat daha da önemlisi, onları sanki destansı bir hikâyenin kahramanlarıymışçasına anlatarak çiftin niteliğini yakalamış olmasına vuruldu. Samuel ve Anna birbirilerini ilkokul birinci sınıftan beri tanıyorlardı ve bundan "ilk görüşte aşkmış..." diye söz ederken gülmüşlerdi. Çocuklarının büyümelerini görmüşlerdi ve şimdi, evliliklerinin kırkıncı yılının ardından, çocuklarının çocuklarını büyürken görüyorlardı. Sophie Samuel'in Anna'ya hâlâ o ana dek gördüğü en güzel kadınmışçasına baktığını betimlemişti. Jack yaşlı adamın yüzünü

anımsayabiliyordu; Samuel'in gözlerinde bir kadını sevmekle geçen bütün bir ömür kendini belli ediyordu.

Jack makale hakkında düşünerek yâtağın kenarına oturdu. Sophie hakkında da. Örtülerin altına girdiğinde, Sophie'yi yumuşak ve nazik bir biçimde kollarına aldı. Alnından öperek uykuya daldı.

Ertesi sabah Sophie duş yaparken, Jack Alec'le bağlantı kurdu. Sophie banyodan çıktığında giyinikti ve eşyalarını toplarken Jack odaya girdi. Sophie valizini kapadı, kabanını giydi ve yatağın kenarında oturarak onu bekledi. Jack sonunda Sophie'nin bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti.

Başını eğdi. "Ne?"

Sophie, "Sen bana anlat," dedi. "Endişelisin. Ben duştayken bir şey mi oldu?"

"Sadece bir konuyu açıklığa kavuşturmayı deniyorum. Larson'ın sana başka ne dediğini hatırladın mı?"

Sophie başıyla onayladı. "Hatırladım. Beni Google'dan aratmış."

"Ne yapmış..."

Sophie, "Beni Google'dan arattığını ve fotoğrafıma baktığını söyledi. Bu tür şeyler bana ürperti veriyor şimdi..."

"Fotoğrafını nerede bulmuş?"

Sophie, "Gazetem bazen makalelerimin yukarısına benim fotoğrafımı koyar," açıklamasını yaptı. "Hadi, Jack. Bugünlerde birinin interneti kullanarak başka biri hakkında herhangi bir veriye ulaşabileceğini sen de biliyorsun."

"Bu herif seni buraya getirmekle kendi başını derde soktu. Onun kim olduğunu ve güdülerini bilmiyoruz. Planlarımızı değiştirme eğilimindeyim."

Sophie elini kaldırdı. "Ne diyeceğini biliyorum. Chicago'ya dönmeliyiz, doğru mu? Inook'a gittikten sonra elbette geri döneceğiz. Bu kadar yol gelmişken, hemen dönmek istemiyorum. Birkaç saat neyi değiştirecek? Orası minik bir kıyı kasabası. Orada kim varsa konuşacağım ve sonra..."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum..."

Sophie onun sözünü kesti. "Jack, sen gelsen de gelmesen de oraya gideceğim."

Jack sesinde gülümsemeyle, "Ah, Sophie," dedi. "Bu çok tatlı."

Sophie, "Ne çok tatlı?" diye sordu kuşkuyla.

"Son sözü söyleyeceğini düşünmen çok tatlı. Benim gittiğim yere gidiyorsun, başka yolu yok."

Sophie meydan okuyarak kollarını kavuşturdu. "Bahse var mısın?"

GÜNCE KAYDI 761

KUZEY KUTUP KAMPI

Korkunç bir gün!

Brandon bu sabah çok rahatsızlandı, kendini zorlayıcı bir şeyler yapacağından kaygılandım. Eric'e Brandon'ın bit doz K-74 kullanabileceğinden bahsettim düşüncesizce asla ona vereceğini tasavvur etmeyerek.

Brandon öğleden sonra 15:00 sularında kalp krizi geçirdi. Tıbbi helikopter çağırdık ama iş işten geçmişti. Onlar geldiklerinde, Brandon ölmüştü.

Eric'in korkuya kapıldığını söyleyebilirim. Onunla yüzleştüğimde, Eric, Brandon'a bunun hafif bir sakinleştirici olduğunu anlatarak K-74 enjekte ettiği itirafında bulundu. Şimdi öğreniyoruz ki Brandon'ın gizli tuttuğu bir kalp hastalığı mevcutmuş. Kirk'e göre otopsi yapılmayacak. Şans bizden yana.

YİRMİ DOKUZ

Jack ve Sophie iki saat sonra Inook için oradan ayrıldılar. O saatlerden biri münakaşayla geçti. Sophie Jack'in en sonunda Sophie çenesini kapasın diye teslim olduğundan çok emindi.

Onlar havalanır havalanmaz, Chipper Jack'e, Barrovv'a dönüşte bir mola vermenin sakıncası olup olmadığını sordu.

"Başka bir kıyı kasabasına indireceğim levazım var. Çok sürmez bir seferde hallederim."

Jack, "Vaktimizin çoğunu Inook'da geçireceğiz. Niye seferini yapıp bizim için geri gelmiyorsun?" önerisini yaptı.

Chipper minnettardı. "Sizi bekletmeyeceğim."

"Inook'a yaklaştığımızda, daire çiz ki kara parçasının arazi yapısını anlayabileyim. Kulübelerin nerede olduğunu da görmek istiyorum."

Pilot bu iyiliği yapmaktan mutluydu. Suyun üzerinden uçtu, sonra Deadhorse'daki otel benzeri bir araya toplanmış prefabrik binalar kümesinin üzerinden geçti.

"Şurası kurtları izleyen insanların kaldıkları yer. Kaliteli bir yerleşim olduğu kulağıma geliyor. Onların uydusu ve DVD oynatıcıları var. Biliyorum çünkü onlar için diskler getirdim. Dışarı çıkamadıklarında bir sürü film seyrediyorlar."

Terk edilmiş gibi görünüyordu, ne var ki taze kar mevcut ayak izlerinin üstünü örtmüş de olabilirdi. İçeriden hiç ışık sızmiyordu.

Inook'un üzerinden geçtiler ve yere indiler. Jack çantasının fermuarını açtı, ekstra silah şarjörleri çıkardı ve onları kayak ceketinin ceplerine koydu. Bir diğeri Sophie'ye uzattı ve kabanına koymasını söyledi.

Chipper, "Bir terslik çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca tedbiri elden bırakmamak lazım."

Sophie uçaktan dışarı adım atarken ona, "Aşırı tepki veriyorsun," dedi. "Savaşa gitmiyoruz."

Jack karşılık vermedi. Yan yana durarak, uçağın gözden kayboluşunu seyrettiler. Aniden, beyaz ıssızlığın ortasında yapayalnız kaldılar.

Sophie yaşam belirtileri arayarak etrafa göz attı. Hiçbir ses işitilmiyordu. Omuz silkti. "Jack, bir silahım olabilir mi?"

Jack, "Nihayet yola geliyorsun," dedi. Onun elini tuttu ve yürümeye başladılar. "Bazı kapıları alma ve Tanrı'dan kimsenin bir av tüfeğiyle yanıt vermemesini umma vakti."

Sophie Jack'e, "ok kuşkucusun," dedi. Hali hazırda zorlukla nefes alıyordu. Soğuk, Sophie'ye ciğerleri donmuş da her an atırdıyacakmış gibi hissettiriyordu.

"Bu vahşi bölgede, en küçük bir korunma önlemin olmadan kapıyı açar mıydın? Boş ver, yanıt biliyorum. Sen aardın."

"Bunun olmasına asla müsaade etmeyeceksin, değil mi?"

Jack Sophie'nin ilerisindeydi ve Sophie Jack'in gülümseyişini göremedi. "Neyin olmasına asla müsaade etmeyeceğim?"

"Pencereden dışarıya baktım ve vuruldum. Bunun."

Jack Samuel ve Anna'yı düşündü. Acaba o ve Sophie'nin tartıştıkları gibi tartışmışlar mıydı hiç? Öyleyse, çok eğlenmişler miydi?

Arazi düzdü, fakat Sophie kendini sanki büyük bir dağa tırmanıyormuş gibi hissediyordu. Jack'in hiç yorulmadığını ayırımsamadan edemedi. Bu adam kesinlikle formdaydı.

"Joe evlerin birbirine yakın olduğunu söylemedi mi?" diye sordu.

"Evet, söyledi. Alaska ölçülerince olmalı."

Bir eve ulaşmadan önce neredeyse bir mil yürüdüler, fakat Jack Sophie'yi bunun dörtte biri bile olmadığına inandırdı. Yapı, kapısının yanında tek pencere bulunan ve merdivenlerin yakınında park etmiş iki karmobil duran diğer bir prefabrik binaydı.

Kapıyı açan Amerikan yerlisi kadın onları gördüğüne şaşırılmış gözüküyordu.

Sophie Jack'e, "Burada çok sayıda satıcı ağırladıklarını sanmıyorum," diye fısıldadı.

Kadın onları içeriye buyur etti. Sophie sıcaklığı hissettiğinde, rahatlamayla iç çekti.

Jack bazı sorular sordu ama kadın cevaplarında tereddütlüydü.

Sophie, "Güzel bir eviniz var," dedi.

Kadın sonra onlara nereli olduğunu ve burada olmayı niye göze aldığını anlattı. Dakikalar içinde, Sophie kadına hayat hikâyesini anlattı. Adı Mary'ydi ve üç kuvvetli çocuğu vardı. Kocasını bir komşuyla balık avlamaya gitmişti. Mary aynı zamanda kasaba ve komşuları hakkında da birkaç yorumda bulundu.

"Eğer birimiz sözünü ettiğiniz bu adama rastlasaydık, hepimiz bundan haberdar olurduk. Bu akşam herkes mavi gözlü kadını ve onun yakışıklı kocasını bilecek mesela."

Başını iki yana salladı ve sözlerine devam etti. "Harrington... Bu adam kayıpmı olmuş?"

"Hayır, talihsiz bir kaza geçirmiş. Onu bir kutup ayısı öldürmüştü."

Mary kafasını salladı. "Ah evet, Barry yemiştir onu. Adamın adını katiyen bilmiyordum. Artık biliyoruz. William Harrington."

Sophie, "Kurtları inceleyen bilimadamlarına rastladınız mı hiç?" diye sordu.

"Hayır, onlar kendilerini uzak tutarlar. Kurtları, bazen de bizi gözlerler. Zaman zaman bizi de inceledikleri hissine kapılmadan edemiyorum."

Mary onları doyurmakta ısrarcıydı. Nazik teklifi geri çevirmenin kadını rencide edeceğini bilen Sophie Jack reddetmeden önce yüksek sesle konuştu. "Buraya gelmeden az önce yemek yedik ama sıcak bir şey içmeyi çok isterim, lütfen."

Mary çay demlerken, onlara kasabalılardan bahsetti. Daha sonra, evde olduklarını bildiği üç komşusunun evlerini gösterdi.

Sonraki saati kapı çalıp sorular sorarak geçirdiler.

Son evden ayrılırken, "Mary'yi dinlememiz gerekirdi. O bize Harrington'ı kimsenin görmediğini söyledi ve haklıydı. Tatlı bir kadın, değil mi?" dedi Sophie.

Jack kafasını salladı. "Onu kendi haline bırak."

"Joe'nun bize anlattığı boş kulübede kalabileceğimizi düşünüyor musun? Ben donuyorum. Mary'nin evinde ısındığımdan beri hava daha da soğumuş gibiydi."

Jack kolunu onun omuzlarına sardı. "Kesinlikle. Chipper'ın yakında dönmesi gerekiyor." Elli yarda uzaklıkta duran küçük bir ahşap binayı gösterdi. "Kulübe orada olmalı."

Kulübeye yürürlerken Jack Sophie'yi yakına çekti ve Sophie içeride ısıtmaya hazır bir ısıtıcı olması için dua etti.

Sophie, "Harrington'ın buraya niye geldiğini katiyen öğrenemeyeğimi sanıyorum," itirafında bulundu.

Kapıya uzanan basamaklardan çıktılar. Jack kapı koluna uzandığında yüksek bir patlama sesi havayı doldurdu ve Sophie'nin yüzüne tahta parçaları ve kıymıklar savruldu. Jack'in tepkisi eşzamanlıydı. Kapıyı hızla açtı ve Sophie'yi içeriye itti. Sophie yere düştüğünde, Jack vücuduyla onu örttü.

GÜNCE KAYDI 807

CHICAGO

Eric'in Brandon'a yaptığı türden bir hatayı bir kez daha yapacak durumda değiliz. Alfa Projesi devam edecekse, tedbirli ve dikkatli olmak zorundayız. Formülü geliştirdik ve doğru dozajı bulduğumuza inanıyoruz.

İnsan deneyi düzenledik ve başvuranların sayısına şaşırıp kaldık. Egolarını okşarsak kaç kişinin herhangi bir şey için kaydolacağı gerçeği inanılmaz. Hatta onlara bunun gizli kalacağına dair yemin ettiğimizde, kendilerini kanıtlamaya istekli görünüyorlar.

Rejim yemeği denediklerine inanıyorlar. Onların güvenini ve işbirliğini kazanmak için sadece yeterli bilgilendirmeyi yaptık.

Sonuçlar harika, umduğumuzdan bile daha iyi. Eklenen adrenalin değişkeni özellikle heyecan verici. Sonraki adım, sonuçları nasıl etkilediğini görmek için stres faktörünü arttırmak.

OTUZ

Başka bir patlama daha. Kulağa sanki Inook şeytani bir kuvvet tarafından ikiye bölünmüş gibi gelmişti.

Jack kulübenin kapısını tekmeleyip kapadı ve Sophie'yi ateş hattından çekip çıkardı.

Afallayan Sophie, "Neydi bu?" diye fısıldadı.

"Hayli güçlü bir av tüfeği. Yerde kal!" Jack'in sesi sert ve öfkeliydi.

Ona bir kere daha söylemek zorunda kalmadı. Birinin onları öldürmeye çalışmasının dehşetini kavramak Sophie'nin birkaç saniyesini aldı ama vücudu anında tepki verdi.

Jack eldivenini çıkarıp elinde silah pencerenin yanına yuvarlandı. Sükuneti dinleyip, nereden ateş edildiğini ona anlatacak bir ses bekleyerek duvara yaslandı. On saniye geçti. On saniye daha. Çıt yoktu. Pencerenin köşesinden dışarı bakmak için yavaşça doğruldu. Herhangi bir şey görmek imkânsız. Rüzgâr yerdeki karı ayağa kaldırıyordu ve giderek daha da fazla kar yağıyordu.

Sophie karnının üstünde sürünerek karşı duvara gitti, sonra sessizce döndü ve sırtı kulübeye yaslı bir halde oturdu. Kendilerini savunmalarına yardım edecek herhangi bir şey arayarak kulübenin içine bakındı. Kulübe sadece bir masa, bir sandalye ve portatif bir karyola ile döşenmişti.

Soğuktan bir nebze korunmak anlamına gelen kalın kumaş perde onların yegâne ışık kaynağı olan küçük pencerenin yanındaki bir kancaya çekilmişti.

Diğer bir yayılım ateşi mermileri duvarın dış tarafına saplandı. Bazıları masa ve sandalyeye isabet ederek içeriye sekti.

"Eğil!" diye bağırdı Jack.

Bir kurşun başının yukarısındaki rafta duran teneke kutuya isabet ederken, Sophie Jack'in verdiği emri yerine getirmek için acele etti. Teneke kutu fırl fırl döndü, duvara uçu ve yere düştü.

Nişancı cesaret alıyor, daha da yaklaşıyordu. Jack uzakta vınlayan bir motor sesi duydu. Tekrar dışarı baktı ve düz alanın karşısında sıçrayan bir ışık gördü. Bir karmobil olmalıydı. Işık huzmesi genişliyor ve motorun sesi yükseliyordu.

Jack Sophie'ye haykırdı. "Ne olursa olsun, yerde kal."

"Dikkatli ol, Jack. Dikkatli ol... Lütfen."

Sophie onun dönüp kapı koluna uzanmasını izledi. Jack kapıyı hafifçe araladı, fazla değil. Kolunu uzatarak silahıyla nişan aldı ve karmobilin durmasını bekledi. Hâlâ çok uzaktaydı, Jack onun, görüş alanına girmesine ihtiyaç duyuyordu.

Son derece sakin bir biçimde, "Biraz daha yakına. Azıcık daha yakına," dedi.

Dileği gerçekleşti. Karmobil kulübeye doğru hareket etti. Durduğunda, nişancı tüfeğini yeniden kaldırarak motoru kapadı ama farı açık bıraktı. Işıktaki görülebileceğinin farkına varmışçasına silahını indirdi ve sipere yaslandı.

Bu Jack'in gereksindiği tek andı. Bir eliyle itip kapıyı açarken, diğer eliyle ateş etti. İlk kurşun adamı omzundan yaraladı ve serseme çevirdi. İkinci kurşun boynundan geçti. Adam yere yğılmadan önce ölmüştü.

Rüzgâr kapıyı Jack'e doğru savurdu ve Jack başka bir hedef arayarak alanı tararken koluyla kapıyı tuttu. Eliyle Sophie'nin olduğu yerde kalmasını işaret eden Jack karda gözden kayboldu.

Sophie sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca titreyerek olduğu yerde öylece kaldı. Kendisini çaresiz hissediyordu. Cep telefonunun sinyali yoktu dolayısıyla birilerinden yardım çağırmanın yolu da yoktu. Jack'in olmadığı her dakika bir saat gibi geliyordu. Ne oluyordu? Jack iyi miydi? Niye hâlâ geri dönmemişti?

Kulübe bir et dolabı kadar soğuktı ve Sophie'nin dişleri birbirine çarpıyordu. Sophie artık tahammül edemiyordu. Ayağa kalkıp kapıya doğru koştu. Kapı koluna tam elini uzatırken, kapı açıldı. Jack sol elinde nişancının tüfeğini tutuyordu.

Kapıyı sürgüleyerek, sağ kolunu Sophie'ye dolayıp onu içeri çekti. Masada duran mumu yaktıktan sonra odayı ısıtacak bir şey için etrafa bakındı.

Sophie dikkatle pencereye yanaşıp dışarıya göz attı. Karın üstünde serili cansız bedeni gördü. "Nereden gelmiş?" diye sordu. Jack yanıtlayamadan önce kasabayı ve kasabalıları düşündü. Endişelenerek, "Ya Mary ve diğerleri?" dedi.

"Kafaları çalışıyorsa, kapılarını kilitleyip içeride kalacaklardır."

Sophie uzaktaki evlerin şekillerini güçlükle ayırt edebiliyordu. Hiç hareket belirtisi göremiyordu. Ölen adama tekrar baktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Jack, "Şimdilik, burada kalacağız," yanıtını verdi. "Başka kimse ortaya çıkmazsa, cesedi taşıyacağız. Biri onu almaya gelebilir."

Jack bir gaz sobası bulmuştu ve onu yakıyordu. Jack gazlı ısıtıcıya işlerlik kazandırırken, Sophie kollarını ovdu ve ayaklarını yere vurdu. Jack'in ölü adamdan aldığı tüfek masada yatay vaziyette duruyordu. Üstünde bir dürbün vardı.

Sophie, "O kimmiş, Jack?" diye sordu.

"Onu daha önce hiç görmedim. Sana tanıdık geliyor mu? Belki onu Deadhorse veya Barrow'da görmüşsündür."

Sophie, "Yüzünü buradan göremiyorum," yanıtını verdi perdeyi aralayarak.

Jack Sophie'nin önünde durmak için onun yanına gitti. Yüzü solgun haldeki Sophie titriyordu. Jack onu kollarıyla sarıp sarmaladı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sophie Jack'i kendine çekerek ceketinin yakasını sımsıkı tuttu. "Biliyorum. Ben de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bir silahın var. Tüfek benim olabilir mi?"

"Onu kullanabileceğini düşünüyor musun?"

"Nasıl kullanılacağını gösterirsen." Sophie kapıya göz attı. "Niye birisi bizi vurmak istesin?"

Jack, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ama öğreneceğim."

Sophie bir kez daha, "Nereden gelmiş?" diye sordu. "Mary bize kasabadaki erkeklerin geç saate dek dönmediklerini söyledi."

Jack, "Onun karmobili doğudan gelmiş," dedi. "O istikametteki tek şey bilimadamlarının kampı."

"Hatırlıyorum," dedi Sophie heyecanla. "Chipper bize orada kalan insanların en son teknolojik donanımına sahip olduklarını anlattı. Uydu telefonları varsa, Barrovv'daki polisleri arayıp yardım alabilirler."

"Chipper buraya varıncaya dek cesedi dışarıda bekleteceğiz. Riske giremeyiz."

"Nasıl bu denli sakin olabiliyorsun?"

Jack, "Pratik," dedi.

Jack gülümsedi ama içten içe öfkeliydi. O piçi birkaç kez daha vurmak isterdi. Kulübenin önündeki alanı izleyebilmek için perdeyi hafifçe çekerek pencerenin bitişiğinde dikilmeye başladı. Dakikalar geçti ve başka hiç kimse ortaya çıkmadı.

"Karmobili ve cesedi kulübenin arkasına taşıyacağım," dedi Jack sonunda.

"Ah hayır, taşıma," dedi Sophie. "Burada yeniden yalnız kalmak istemiyorum,"

Jack, "O zaman arkamda kal," uyarısında bulundu. Şimdi tüyler ürpertici bir ölüm sessizliği söz konusuydu.

Sophie Jack'i karmobile kadar takip etti. Nişancının başının etrafındaki kan halesi beyaz karın aksine siyahtı. Kendini hazırlayan Sophie onun yüzüne baktı.

Nefesi kesilerek fısıldadı: "Onu tanıyorum."

GÜNCE KAYDI 874

CHİCAGO

Mükemmel deneği bulduk. Son derece formda ve herhangi bir zamanda derlenebileceğini bilerek projeyi imzaladı. Hatırı sayılır ölçüdeki egosu onda kendini kanıtlama isteği uyandırıyor. Üstelik ailesi yok ve çok az bağlantısı var. Birkaç haftalığına ortadan kaybolsa, hiç kimse onu özlemez.

OTUZ BİR

Sophie cesetten uzaklaştı. "Chicago'dan," dedi. "Onunla Chicago'da konuştum. Kabaydı ve onu Kabasakal'a benzettim."

Jack bir dizinin üstüne çöktü ve kimliğini bulmak amacıyla adamın ceplerine baktı. Bir silah buldu, emniyetini devreye soktu ve silahı Sophie'ye uzattı. Diğer cepte iki şarjör bulup onları da verdi.

Sophie, "Güvenlik görevlisiydi," dedi. "Hayır, onun bir güvenlik görevlisi olduğunu düşünmedim. Resepsiyon masasında başka birinin yerini doldurduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Jack sabırla, "Nerede, Sophie?" diye sordu. "Onu tam olarak nerede gördün?"

"William Harrington'ın oturduğu apartmanın lobisinde."

"Donarak ölmeden önce içeriye dön."

Jack'in yüz ifadesi Sophie'ye bir münakaşa istemediğini anlatıyordu. Sophie kulübeye yöneldi ama şarjörlerden birini kara düşürdü. Yerden kaldırdı ve tekrar düşürmemek için kendine dayalı tuttu. İçeride, silahı ve şarjörleri masaya dikkatlice yerleştirdi. Kendini koruyacak silahları olduğundan, başka birinin ona ateş etmeye başlayacağını bilse dahi, kendini daha sakin hissediyordu. Ve Sophie öldürmek için ateş etmek zorunda kalırsa, kesinlikle ateş ederdi.

Karın üstündeki kan lekelerini hatırladı ve yeniden dışarı çıktı. Jack karmobili ve cesedi kulübenin arkasına taşırken, Sophie yerden avuçlar

dolusu kar alıp kanı örttü. Sonra rüzgâr öteye uçurmasın diye karı ayağıyla ezdi. Sıcaklık yine düşmüş gibi geldi Sophie'ye.

Sophie ve Jack kulübeye döndüklerinde, soğuğun yan etkilerini hissetmeye başlamışlardı. Sophie'nin ayakları uyuşmuştu ama ısıtıcının önünde bir süre yürüdükten sonra parmakları sızlamaya başladı bunun ağrı vermesine karşın iyiye işaret olduğunu biliyordu.

Jack bütün gece kulübede tıklımları gerektiğinden, ihtiyaç duyabilecekleri herhangi bir şey arayarak, masanın çekmecelerini gözden geçirdi. Alt çekmecedeyken, orada mahsur kalmış bazı pilotların nasıl zaman geçirdiklerini açıklayan porno dergiler yığını ve bir işaret feneri buldu. Pilleri zayıf olan feneri masadakilerin yanına koydu ve çekmeceye bakmayı sürdürdü.

"İnanılmaz derecede kötü donatılmış bir kulübe," diye homurdandı.

Sophie, "Ne için donatılması gerekiyordu?" sorusunu yöneltti. Eldivenlerini çıkardı ve ellerini ısıtıcının önünde ısıttı. "Ayrıca Chipper yakında burada olacak." Sophie sesinin iyimser çıkmasına gayret ediyordu.

Jack kafasını salladı. "Yakında küçük, işe yarar bir baraka var. Oraya bakacağım."

Sophie eldivenlerini tekrar ellerine geçirirken, "Kilitli olabilir," dedi.

"Kilitliyse, kilidi kıracağım." Jack perdeyi pencereden uzağa çekti ve kulübenin önündeki alanı taradı.

Sophie sordu: "Ne düşünüyorsun?"

Jack onu korkutmak istemiyor olsa da genç kadının hazırlıklı olmasını istiyordu. "Eğer öldürdüğüm adamın onu bekleyen arkadaşları varsa, bakmaya gelebilirler. Her ihtimale karşı hazır olmamız lazım."

Bu karanlık ihtimalle nasıl başa çıkacağını görmek için Sophie'ye baktı.

Sophie kafasını usulca sallayarak, "Tamam," dedi. "Bana silahın nasıl kullanılacağını göster."

Jack gülümsedi.

Sophie, "Ne?" diye sordu.

"Göründüğünden çok daha sertsin."

Jack Sophie'ye adamın silahını verdi ve ikna oluncaya dek ona birkaç kere emniyet kilidini açtırıp kapattırdı.

Sophie ekstra şarjörleri sol cebine koydu, cebinin fermuarını çekti ve sağ cebine silahı sokmadan evvel son bir kez emniyet kilidini kontrol etti.

"Barakaya gidiyorum. Hemen geri döneceğim," dedi Jack. Kapıyı açmadan önce dışarıya baktı. Sophie tam arkasındaydı.

"Seninle geliyorum. Orada, kullanabileceğimiz bir şeyler varsa, taşımana yardım edebilirim." Jack'in sırtını hafifçe dürttü. "Çabuk. Soğuğun içeriye girmesine izin veriyorsun."

Jack kapıyı çekerek kapadı. Sophie Jack'in yanında yürüyordu ve Jack Sophie'nin yetişebilmesi için yürüyüşünü yavaşlattı. "Soğuktan nefret ediyorum," diye söylendi.

Sophie onun şikâyetlerini umursamadı. Kar yağışı azalmıştı ve Sophie doğruya doğru baktı. Koyu ufukta sadece tek bir binanın silüeti fark

ediliyordu. Joe onlara bilim adamlarının göz boyunca çalışmadıklarını söylemişti ama belki de...

Sophie, "Kabasakal nasıl... Yani, bize ateş eden adam burada olacağımızı nasıl bildi? Bizi takip etmiş olmalı," dedi.

Barakaya varmışlardı ve Jack kapıyı zorla açmaya çalışırken Sophie y n atkısını ağzının ve burnunun üstüne çekti. Uzaktan bir ses işitip, Chipper'in uçağını görmeyi umarak üzerlerine  ken koyu bulutlara baktı.

"Duyuyor musun?"

Jack Sophie'yi tutup binanın yanına çekti. "Birisi geliyor. Burada bekle."

Yavaşça köşeden baktı. İki... Hayır,   ışık doğudan kulübeye doğru ilerliyordu. Karmobillerdeki üç adam tam gaz sürüyorlardı. Kulübeye dönmeyi denemek Jack ve Sophie için çok tehlikeliydi, bu yüzden beklediler. Adamlar yaklaşırlarken yavaşladılar ve yelpaze şeklinde açıldılar. Biri kulübeye ulaşmadan önce öne doğru yöneldiğinden görülemiyordu. Diğer ikisi arkayı kuşattı. Jack'in oraya park ettiği karmobili geçtiklerinde, birdenbire durdular.

Jack, "Cesedi buldular," diye fısıldadı.

Bir adam ötekine eliyle işaret etti ve görüşmek için mola verip makinelerini ileriye döndürerek birkaç yüz fit geri çekildiler. Jack adamlardan birinin, karmobilinin arkasından bir yakıt tenekesi kaldırdığını gördü. Yürüyerek yine kulübeye sokuldular. Öbür ikisi eğilip pencerenin altından koşarken, üçüncü adam silahını çekip  n kapıya nişan alarak daha yakına hareket etti. Biri cebinden bir paçavra çıkardı, onu tenekeye daldırdı ve yaktı. Sinyali vererek camı kırdı ve yakıtlı adam açık tenekeyi

pencereden içeriye tam atarken paçavrayı fırlattı. Alevin ışığı hararetli bir şekilde parıldadı ve kulübe tutuştu. Adamlar Sophie ve Jack'in kapıdan dışarıya koşmalarını bekleyerek karda çömeldiler.

Sophie eldivenli elleriyle silahı cebinden çıkaramıyordu, bu nedenle eldivenlerinden birini çıkardı. Kan dolaşımı için elini esneterek kabzayı sıkıca kavradı.

Adamlardan biri yan döndü ve barakadan gelen hareketliliği gördü. Silahını onların istikametine kaldırdığında, Jack nişan alıp ateş etmişti bile. Tek atış. Adam yüzükoyun kara kapaklandı.

Jack sola dönüp tekrar ateş etti. İkinci adamı omzundan yaraladı ve gene ateş etti. Adam ateş etmek için dönmeye çalışırken mermi dizinin arkasına isabet etti. Adam çığlık atarak yere yığıldı.

Üçüncü adam gözden kayboldu. Bir saniye sonra hızını arttıran bir karmobil sesi duydular. Jack yerde debelenen adama doğru koştu ve silahını ondan uzağa tekmeledi.

Sophie onu takip etti. Adamın kafasına silahı doğrulturken, "Bu hiçbir yere gitmiyor," diye bağırdı. "Öbürünün peşinden git."

Jack, "Kıpırdarsa, onu vur," emrini verdi. Bir karmobile koşarak onun üstüne zıpladı ve motoru çalıştırdı. Peşinden gittiği adam doğuya yöneldi, sonra son sürat kuzeye kırdı, Jack onun yönünü şaşırdığını düşünüyordu. O doğrultuda okyanustan başka hiçbir şey yoktu.

Gökyüzü kararmıştı ve karmobilin farı adamı takip etmesini kolaylaştırıyordu. Birkaç saniye sonra Jack silah sesleri işitti. Adam ona ateş ediyordu. Bu hızda, karmobilin kontrolünü kaybedip kendini öldürmesi an meselesiydi. Jack aradaki mesafeyi açarak yavaşladı ve

adam karda zigzaglar çizerken her tümsekte sıçrayan aracının ışığını izledi.

Kaç mil gitmişlerdi? Jack'in yüzü soğuktan acıyor, gözleri rüzgârdan yanıyordu. Bu herif nereye gittiğini sanıyordu böyle? Yolunu mu kaybetmişti? Giderek okyanusa yaklaşıyorlardı.

Adam yön değiştirmek ya da ters yöne gitmek zorundaydı. Onu görüş menzilinde tutan Jack daha da yavaşladı.

Aniden yankı yapan yüksek bir çatırtı işitti. O çatırtıyı korkunç bir çığlık ve ardısıra bir şapırtı takip etti. Karmobildeki ışıklar gökyüzünü hedefledi ve kayboldu. Başka bir çığlık... Sonra sessizlik.

Jack, "Piç kurusu," diye fısıldadı. "Piç kurusu."

Jack altındaki buza baktı. Sonunun iyiye gitmediğini düşündü. Hemen karmobilini geriye çevirdi ve elinden geldiğince çabuk oradan uzaklaştı. Güneye yönelirken, uzakta bir ışık gördü. Yanan kulübenin ateşi onun feneri oldu.

Sophie kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Jack çok uzağa gitmişti. Sophie bir karmobilin uğultusunu işittiğinde, derin bir nefes koyverdi.

"O olmak zorunda," diye düşündü. Gelen o olmak zorundaydı.

Gardiyanlığını yaptığı adam ona dik dik bakıyordu. Sophie ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, "FBI yolda," dedi. Ateşin sıcaklığı yüzünü ısıtıyordu, fakat ayakları hâlâ donuyordu. Sophie o an "Ateş ve buz," diye düşündü. Ateşin yanışını ve karın eriyişini, sonra anında tekrar donmasını seyrederek orada durmak çok tuhaf gözüküyordu.

Çılgıncaydı. Ateş ve buz.

Sophie birini görmekten asla bu denli mutlu olmamıştı. Jack ona doğru yürüdüğünde, koşup Jack'e sarılmak istedi, gelgelim kendini frenledi. Jack ilk başta Sophie'nin silahı sımsıkı tutuşunu gevşetmesine yardım etmek zorunda kalacaktı. Sophie parmağının tetikte donmuş olabileceğini düşünüyordu.

Jack silahı onun elinden aldıktan sonra yerdeki adamla yüz yüze geldi. "Sen kimsin?"

Adam, "Tıbbi yardıma ihtiyaç duyuyorum," diye haykırdı. Aslında  fkelenmişti.

Jack yineledi: "Kimsin sen?"

"Tıbbi yardıma..."

Jack onun bacağını tekmeledi. "Kimsin sen?"

Adam ığlık attı. "Carter. Doktor Eric Carter. şimdi bana yardım getir."

"Sen doktor musun? Kendi kendini tedavi et o zaman. "

"Ben o tür bir doktor değilim. Biyoloji alanında doktora yaptım."

Sophie, "Kurtları mı inceliyorsun?" diye sordu.

Adamın sabit bakışları Sophie'ye çevrildi. "Hepsi mahvoldu. Her şeyi mahvettin. Niye onu rahat bırakmadın?"

Bir uçak motoru vızıldaması işittiler.

Jack, "Chipper burada," dedi.

Sophie Carter'a sordu: "Kimi rahat bırakmamışım?"

"Deneğimizi. Niye onu yalnız bırakmadın? Burnunu sokmayı sürdürdün."

Sophie, "William Harrington'dan mı söz ediyorsun?" diye sordu.

"Burnunu sokmayı sürdürdün."

Sophie, "Neyi test ediyordun?" diye sordu. "Ona ne yaptın?"

Eric cevap vermedi.

Jack, "Hadi, Sophie," dedi. "Seni uçağa bindireceğim ve onun için geri döneceğim. Isınman gerek."

Jack karmobile binip Sophie'yi arkasına aldı. Sophie yüzünü onun sırtına dayadı. Jack karmobili Chipper'a doğru sürerken, eliyle adama olduğu yerde kalmasını işaret etti. Uçak kapısını Sophie için açtı ve bir sıcak hava dalgası Sophie'nin yüzünü yaladı. Sophie arkaya oturur oturmaz, Jack içeri tırmanıp kapıyı kapattı. Isınıyorken Eric'in karın içinde onu beklemek zorunda olup olmamasını umursamadı. Birkaç dakika Eric'i öldürmezdi.

Jack Chipper'a, "Barrow'daki polislere telsizle bildir," dedi ve sonra ne olup bittiğini hızla açıkladı.

Chipper'ın kahverengi gözleri o denli büyüdü ki Jack açıklamasını bitirdiğinde, Chipper bir İspanyol cocker gibi görünüyordu. "Carter'a ne yapacaksın?" diye sordu.

"Onu iple bağlayarak etkisiz hale getireceğim ve kargoyla göndereceğim."

Jack soğukla yeniden yüzleşir yüzleşmez, Eric Carter'ı bıraktığı yere tekrar yöneldi. Hareket eden bir şey gördüğünü düşünerek karmobili yavaşlattı ve sonra durdurdu. Gözler. Onu seyreden parlak kırmızı gözler. Jack kafasını çevirdi ve diğerlerini gördü. Onlardan dördünü. Eric'ten yaklaşık yirmi fit uzakta beraber duran kurtları.

Jack onların aç homurtularını duydu. Sürünün önündeki en büyük kurda konsantre oldu. Çok büyüktü. Kürkü göze çarpıyordu. Gözlerini

dikip Jack'e baktı ve bakışları birbirine kilitlendi. Jack silahına uzanırken, kurt Eric'e yöneldi ve ışık hızıyla ona saldırdı. Jack silahını çekemeden önce kurdun sivri dişleri doktorun gırtlığını deldi. Diğerleri de atıldılar ve iş işten geçmişti artık. Adamı kurtarmak için çok geçti. Jack'in seyrettiği kurt kafasını kaldırdı ve bir kez daha Jack'e baktı, sonra beslenmeye devam etti.

Jack hızla geri döndü.

Uçağa biner binmez derin bir nefes aldı. "Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim," dedi.

Sophie, "Nasıl bir şey?" diye sordu.

Jack başını iki yana salladı.

"Doktor nerede?"

"Hayatta kalmayı başaramadı."

Sophie, "Kan kaybından ölmüş olmalı," tahmininde bulundu.

"Evet, kesinlikle kan kaybetti."

Uçağın motorları kurtların ulumalarını bastırdı.

Jack koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Kahretsin."

Sophie onun omzunu sıvazladı. "Jack?"

"Hnımm?"

"Peşinden gittiğin adama ne oldu?"

Jack gözlerini açmadı. "Yüzmeye gitti."

GÜNCE KAYDI 927

KUZEY KUTUP KAMPI

K-74 enjekte ettiğimizde William Harrington kendinden geçti. Onu yerine yerleştirdikten sonra dışarıdan gözlemledik.

Kendine geldiğinde kafası allak bullak olmasına karşın beklediğimiz gibi tepki gösteriyordu: Şaşırmış ve dehşete düşmüş.

Hatamız, bütün değişkenlerdeki faktörlemeyi başaramamakta yatıyordu bilhassa yerli türlerde.

Harrington 'u stres seviyesinin çarpıcı bir biçimde arttığını gözlemledik. Ödü kopmuş gibiydi ama uzak kameralarımız saptamadığı için bu tepkinin nedenini anlayamadık. Harrington'ın çığlıkları diğer sesleri bastırıyordu. Dakikalar içerisinde daha önce hiç görmediğimiz ebattaki bir kutup ayısı çıkageldi. Harrington için kaçacak veya saklanacak yer yoktu. Hayvanın dengi değildi.

Test, geçerliliğini yitirdi.

OTUZ İKİ

Sophie ertesi sahalı Jack'le birlikte Inook'a dönmekte ısrarcıydı. Bilimadamlarının memleketten uzaktaki konutuna bakmakta ve bir umutla, Doktor Eric Carter'ın ne yaptığını öğrenmekte kararlıydı.

FBI ajanları Anchorage'dan geliyorlardı ve Barrowlu polisler halihazırda arazinin tüm tarama ve temizliğini yapmışlardı.

Yanmış kulübenin önündeki cesetler ya da kurtlar beslenmelerini bitirir bitirmez cesetlerden geri kalanlar morga götürülüyordu.

Jack onların ceset torbalarına konuluşunu izledi. Eric Carter tanınmaz haldeydi. Kimlik tanımlaması parmak izlerinden yapılacaktı. Jack ikinci cesetten gözlerini ayıramadı ve cesedin yüzünü inceledi. Onu daha önce görmüştü ama nerede? Son birkaç günün olayları Jack'in hafızasında tekrar canlandığında, aklına geldi. O ve Sophie Chipper'ın Kiralama Servisi'ne giderlerken adamın yanından geçmişlerdi. Adam kaldıkları otelin dışında durmuştu ve kendi aracına binmek için caddeyi hızla geçerken az kalsın bir kamyonun altında kalacaktı. Tamam, demek ki bu piç kurusu onları takip ediyordu.

Jack Sophie'nin kulübedeki dehşet verici sahneden uzak kaldığından emindi. Sophie polisler bilimadamlarının konutunun dört odasını araştırırlarken onlarla beraberdi ve Harrington'ın Alaska'ya niye geldiğine dair bir ipucu arayarak her bir odayı gezdi. Onun Alfa Projesi'yle bağlantılı olduğunu biliyordu. Projenin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu, fakat bu tesisi

işleten bilimadamlarıyla alakalı bir şey olduğuna kalıbını basardı. Eric Carter Sophie'nin neyi keşfetmesinden korkmuştu?

Veri dolu defterler mevcuttu, ancak onların hepsi kurtlar hakkındaydı. Videolar da vardı. Diskler etiketlenilmiş ve numaralandırılmıştı. Disk birden yirmiye kadar konu Ricky isimli alfa erkekti. Memurlardan biri bir disk oynatıcıya koydu ve diğer birkaçı da Ricky ile sürüsünün bir ren geyiğine saldırmasını seyretmek için toplandı.

Memur, "Bunu kurtlar onların arkasından gelmeden nasıl filme alabilmişler?" diye sordu.

Öteki memur, "Şu hayvandaki ağza bakın," dedi. "Sanırım bir kutup ayısını tek başına yere yıkabilir."

Jack gruba katıldı. Kurdu gördü ve hemen tanıdı. Videoyu izlerken, hayvanla arasında tuhaf bir bağ hissetti çünkü muhtemelen onun gözlerinin içine bakıp ondaki gücü anlamıştı.

Memurlardan biri, "Muhteşem," dedi. "Geçen akşam doktoru öldüren kurtlardan birinin o olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Jack'e.

"Evet," diye yanıtladı Jack, fakat ayrıntıya girmede. "Oradaydı."

Sophie doktorların çalışma odası olarak kullandıkları küçük odada defterleri gözden geçirerek oturuyordu. Jack her beş dakikada bir onu kontrol ediyordu. Kapı aralığında duruyor ve o başını kaldırıp bakıncaya dek onu seyrediyordu. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ve her seferinde Barrow'a geri dönmeye hazır olup olmadığını da soruyordu.

Sophie kendisi hakkında Jack'in kaygılandığını biliyor ama bunun nedenini anlayamıyordu. Zira etrafı silahlı adamlarla çevriliydi ve kendi FBI ajanı koruması vardı.

Jack dördüncü kez görüldüğünde Sophie, "Beni aşırı heyecanlandıracak bir şey okuyacağımdan mı endişelisin?" diye sordu.

"Bu olasılık da var tabii."

"Ah, lütfen. Dünden sonra, buradaki hiçbir şey beni heyecanlandıramaz..."

Jack gülümsedi. "Kurtlardan hoşlanmıyorsun."

Sophie, "Evet, hoşlanıyorum," karşılığını verdi. "Fakat geçirdikleri her günün ayrıntısından hoşlandığımı pek söyleyemeyeceğim... Ye, uyu, öldür, ye, uyu, öldür... Durmadan."

"Evet, yaptıkları tam olarak bu."

Sophie kafasını salladı. "Onlar sürünün davranışıyla ilgileniyorlardı. Dikkatlerini en çok alfa çekiyordu, alfanın ötekileri nasıl kontrol ettiği... Aile dinamik davranışı." Defteri kapadı, tekrar masaya koydu ve ayağa kalktı. "Bu bilimadamlarının buna nasıl katlandıklarını bilmiyorum. Günbegün dışarıda kurtları gözlemek... Hem de bu koşullarda." Jack'e doğru yürüyüp sordu: "Harrington'ı projeye bağlantılandıran herhangi bir şey bulmuşlar mı?"

Jack, "Henüz değil," diye yanıtladı. "Fakat daha yeni başladılar."

Sophie ona baktığında, Jack'in göğsü sıkıştı. Sophie güzeldi, evet, fakat onda bundan çok daha fazlası vardı. Seviyordu, güveniyordu ve son derece vefalıydı, Jack onun kollarını kaldırıp kendi boynuna doladı.

Sözcükleri uzatarak, "Ne yapacağımı tahmin et," dedi.

Sophie ona daha da yaklaştı, sonra dudaklarını onun dudakları üzerinde gezdirdi muziplik yapıp baştan çıkararak. "Bu mu?" diye sordu.

Öpüşünü, dilini onun dudaklarında dolaştırarak derinleştirdi. Geri çekildi ve fısıldadı: "Yoksa bu mu?"

Jack dudaklarını genç kadının dudaklarına iştahla bastırdı. Onun bedenini kendisine bastırma şeklini seviyordu ve can atarak karşılık veriş şeklinden Sophie'nin bunu sevdiğini de biliyordu. Hiçbir şey, bu odada, onun elbiselerini yırtarak çıkarıp onunla şimdi sevişmekten daha hızla hoşuna gitmezdi Jack'in, fakat Jack başını kaldırdı. Nefes nefese kalmıştı.

"Bunun zamanı ya da yeri olmaz, sevgilim... Sen altı haberlerini almak istemedikçe."

Memurlardan biri odaya girdi. "Pilotunuz bilmek istiyor acaba ne zaman..."

Jack araya girdi. "Ona motorları çalıştırmasını söyle. Şimdi buradan ayrılıyoruz."

Birkaç dakika sonra Sophie tüm eşyalarını toparlamış, Jack'le birlikte uçağa doğru gidiyordu. Rüzgâr yine ortalığı birbirine katmıştı ve kısa yürüyüş berbattı.

Jack, "Nefret ediyorum..." diye söze başladı.

Sophie onun kolunu okşadı. "Biliyorum. Soğuktan nefret ediyorsun."

Barrow'a dönüş uçuşu sarsıntılıydı ama Sophie'nin midesi bundan neredeyse hiç şikâyetçi olmadı. Son yirmi dört saatlik tecrübelerinden sonra minik bir uçaktaki iniş çıkış çocuk oyuncağıydı.

Barrow'a döner dönmez, Sophie birkaç saatini karakolda geçirdi. Onlara yardımcı olmayı denedi ve onların çok fazla sayıda sorusunu

yanıtsız bıraktığı için tekrar tekrar özür diledi. William Harrington'a ne olduğunu keşfedecek miydi?

"Harrington'ın Alfa Projesi olarak adlandırdığı bir şeye karıştığını biliyorum. Sadece rolünün ne olduğunu bilmiyorum."

Memurlardan biri, "Harrington bilimadamlarıyla nasıl bağlantı kurmuş?" diye sordu.

"Kabasakal."

"Pardon?"

Sophie Jack'e baktı. "Sen açıkla."

"Bize saldıran adamlardan biri... Sophie onunla Chicago'da karşılaşmış. William Harrington'ın apartmanındaymış ve ona Harrington'ın Avrupa'ya gittiğini söylemiş," dedi Jack.

Sorgulama devam etti ve nihayet Sophie'nin bildiği her şeyi anlattığı sonucuna vardıklarında, Sophie'ye birkaç soru sorma fırsatı verildi.

"Jack ve beni takip eden adamlar... Kimlerdi?"

Başkomiser, "Bize halihazırda Doktor Eric Carter adını verdiniz, fakat diğerlerinin kimliğini saptamadık henüz," yanıtını verdi. "Kimlik bilgilerini arıyoruz. FBI izleri araştıracak."

Joe Kooney söze girdi. "Bildiğimiz kadarıyla, tesiste dört bilimadamından fazlası yokmuş. Car tefin dışında, Doktor Brandon Finch, Doktor Marcus Lemming ve Doktor Kirk Halpern. Doktor Lemming ve Doktor Halpern'le konuştuk. Chicago'dalar ve Eric Carter'ın ne dolaplar çevirdiğini bilmediklerine yemin ediyorlar. Lemming, diğerleri evlerine gittikten sonra Carter'ın sık sık arkada kaldığını ve onlara, kafasına estidiğinde yaptığı şeyi anlatmadığını söyledi."

Sophie, "Brandon Finch'le konuştunuz mu? O nerede?" diye sordu.

Joe, "Karısının örtüsü üstündeki ölü külü kabında olduğunu tasavvur ediyorum," dedi. "İki ay önce ağır bir kalp krizinden ölmüş. Belli ki kalbinde bir sorun varmış ve o bu durumu ötekilerden gizlemiş çünkü çalışmasını sürdürmesine izin vermeyeceklerinden endişe ediyormuş. Ajanlar Eric Carter'ın Chicago'daki ev ve laboratuvarını içneden ipliğe kadar inceleyecekler. Diğer doktorları da soruşturacaklar."

"Peki ya Jack'i karmobiliyle takip eden adam?"

"Henüz bir araştırma takımını bir araya getirecek zamanımız olmadı," dedi Joe.

Sophie, "Ölen adamlardan biri Paul Larson'mış gibi yapıyordu belki de. Düşündüğüm budur," dedi. "Keşke seslerini duyabilseydim."

Joe ona, "Anchorage'dan buraya biraz yardım alacağız," garantisini verdi. "Önümüzdeki birkaç gün içerisinde daha fazlasını öğrenmemiz gerekiyor."

Polisler sorgulamalarını bitirdiklerinde çok uzun bir gün olmuştu. Jack polis memurlarını akşam yemeğinde kendilerine katılmaya davet etti ve memurların çoğu onun teklifini kabul ettiler.

Kızıl Fok Cafe müşterilerle tıka basa doluydu. Jack, Sophie ve polisler oradan içeri girdiklerinde, kalabalık sükunete büründü. Bütün kasaba, Inook'da olup bitenlerin haberini işitmişti ve Sophie kendini akvaryumdaki lepistesmiş gibi hissediyordu. Her masadaki her konuşma konusunun Sophie ve Jack olduğu şüphe götürmüyordu.

Başka bir balina eti spesiyali vardı ve Jack onu denemeye karar verdi. İlk ısırışta ürperdi.

Joe ona anlattı: "Yemeye devam etmek zorundasın. Üçüncü yutuşta, ondan hoşlanacaksın."

Jack vazgeçmeden önce yalnızca iki ısırık alabildi. Ötekilere, "Sonradan alınan bir tat olmalı," dedi.

Sophie akşam yemeğinde Barrow hakkında daha fazla bilgi almak için fırsat yakaladı. Ayağa kalkarak yandaki masaya gitti ve bir baba oğula birkaç soruyu yanıtlamalarının sakıncası olup olmadığını sordu, Jack oradan ayrılmaya hazırlandığında, tüm lokanta notlar alan Sophie'nin etrafında toplanmış haldeydi.

Adamlardan biri, "Suç yoksunluğuna değinmeyi unutma," önerisinde bulundu.

Diğeri, "Düne kadar," dedi.

İlk adam itiraf etti: "Ah, doğru."

Daha sonra otelde, Jack birkaç telefon konuşması yaparken, Sophie masaya oturup yazmaya başladı. Makalesini tamamladığında, saate baktı. İki saat geçmişti. Arkasına döndü. Sadece şort giymiş olan Jack yatakta uzanmış, kitap okuyordu.

Sophie banyoya girip duş aldı. Bir havluya sarınıp yatak odasına geri döndü ve yatağın yanında bekleyerek dikildi. Jack yukarı bakıp gülümsediğinde, Sophie havlunun yere düşmesine izin verdi. Yanına uzanabilsin diye Jack örtüleri geri çekti. Onun vücudunu kendisinininkiyle ısıttı ve boynunu öpmeye başladı.

"Jack..."

Parmakları Sophie'nin göğsünden karnına kayarken, "Bu hoşuna gidiyormu?" diye sordu Jack.

Sophie keskin bir şekilde iç çekti. "Evet, gidiyor ama bu gece son..."

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

Jack'in usulca hareket eden parmakları genç kadının kendinden geçmesine neden olarak ona büyülü şeyler yapıyordu. Sophie Jack'e bir şeyler söylemek istediğini biliyordu, ne var ki dokunuşu dikkatini dağıtıyordu. Sophie nefesini tuttu, sonra inledi. Jack'in gözlerindeki sıcak parıltı Sophie'nin kalp atışlarını giderek daha da fazla hızlandırıyordu. Sophie bu işkenceye dayanamadı. Jack'i sırtüstü itti, bacaklarını iki yana açarak ata biner gibi onun üstüne oturdu ve sonra onu aklından geçeni yapmaya teşvik etti.

İkisi birden zevkin doruğuna eriştiklerinde, Sophie Jack'in üstüne yığıldı. Uzun bir süre orada öylece kalakaldı, Jack'in kalp atışlarını dinleyerek.

Jack'in nefesini düzenlemesi zaman aldı.

Zihni berraklaştığında Sophie ona söylemek istediği şeyi hatırladı. Yuvarlanarak ondan uzaklaştı, örtüleri yukarı çekti ve "Bunu son kez yaptık," dedi.

"Öyle mi?" Jack ona erişti. "Neden?"

"Chicago'ya döneceğim ve bir FBI ajanıyla ilişki kuramam. Sadece kuramam."

Sophie Jack'in daha anlayışlı olacağını sanıyordu ama Jack öyle değildi, sadece güldü.

"Karmaşıklaştırdın," dedi.

Sophie bunu ona söylemek zorundaydı. "Tamam, evet ama eve varır varmaz son bulacak. Jack, bana âşık olmuyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun, hayır tabii ki."

"Güzel. Seni kırmak istemezdim. İyi geceler."

Sophie uykuya dalmakta sorun yaşadı. Niye Jack, ona, âşık olup olmadığını sormamıştı?

Belki de cevabı zaten biliyordu.

GÜNCE KAYDI 928

KUZEY KUTUP DAİRESİ

Bir süreliğine bu benim son kaydım olabilir.

Bu günceye yıllar önce başladığımda, yazmak isteyeceğim deneyimlerimin kişisel kaydını oluşturma niyetindeydim, Günlük olaylar dizisi haline dönüşebileceği aklımın ucundan geçmezdi,

Dubai bağlantısı gelecek ay elli milyon ödemeye hazır ve sonraki deneyler için sabırsızlanıyor. Keşke test etmeyi genişletebilsek. Bunu özellikle dişi deneklerde denemek isterdim. On milyon daha ciro elde edebilirdik.

Eşyalarımı topluyorum ve eve yöneliyorum, Eric daha sonra gelecek. Şimdiki birincil hedefimiz, K-74'ün güvenilirliğine ilişkin tüm verilerimizden emin olmak.

William Harrington'ın ölümünden üzüntü duyuyoruz, fakat, diğer taraftan, tarafsızlık asla bilimin niteliği olmamıştır.

Onunla veya ölümüyle ilgili herhangi bir bilgiyi açığa vuramayız, elbette. Ses alıcı aygıtlarımız ona dair delilleri bulan birkaç pilot olduğunu saptadı. Bir kartvizit bulmuşlar. Kartı polise götüreceklerini sanıyorum ve er ya da geç tanımlanacaktır. Hadisenin bize dönüşünü önlemek için çok dikkatli davranıyoruz, bu yüzden yaşanacakların uzağında kalamayız.

OTUZ ÜÇ

Babacık yeniden haberlerdeydi.

Sophie bir kutlama için eve geldi. Bay Bitterman aradığında, bavulunu henüz boşaltmıştı ve telesekreterindeki mesajları dinlemek üzereydi.

"Televizyonunu aç. Çabuk. Haberlerde. FBI bunun için babana minnettar kalacak."

Sophie ona soru sormadan önce Bitterman telefonu kapadı. Genç kadın onu dikkate alarak yerel haberleri açtı, kayıt düğmesine bastı ve izlemek için yatağa oturdu.

Natalie Miller adliyeden bildiriyordu.

"Kevin Devoe ve karısı Meredith, FBI tarafından tutuklanıp gözaltına alınmışlar. Öğrendiğimize göre FBI'ya gönderilen kanıt gereğince, Devoelar Kelly's Kök Birası işçilerinin emeklilik fonundan para çalmışlar ve o parayı sahte şirketler kullanarak birkaç gizli hesapta saklamışlar."

Sahne bir banka çekini elinde sallayan ihtiyar bir adamın yanında duran başka bir muhabire çevrildi.

Adam kameraya bakarak, "Hepsi burada," dedi. "Kelly's kapandığında almam gereken tam miktar. Kuruşu kuruşuna. Hepimiz çeklerimizi aynı anda aldık. Biliyorum. Arkadaşlarımla konuştum. Bunu Bobby Rose yapmış. Parayı bulmuş ve bizim için geri almış. Şu dolandırıcıların ne dolaplar çevirdiğini biliyormuş."

Dişlek muhabir sordu: "Bobby Rose olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Adam kıkırdadı. "Bobby haricinde kim bunun üstesinden gelecek ve paramızı bulacak beyne sahip? Size bunu anlatayım," diye eklerken parmağını muhabirin yüzüne doğru sallıyordu. "Bobby kendisine iyi bakıyor. Chicago," açıklamasını yaptı. "Ah, Bobby Rose'du, pekâlâ. Robin Hood'umuz. Başka biri olduğuna beni ikna edemezsiniz."

Muhabir doğrudan doğruya kameraya baktı. "Natalie, FBI bunun arkasında kim olduğunu ne onaylayacak ne de reddedecektir. Yarın bir basın toplantısı yapılacak. Gelişmeler için takipte kalın."

Kelly's firmasının tekrar açılmasından hiç bahsedilmedi. Bu olmazsa Bay Bitterman hayal kırıklığına uğrardı. Sophie onu aradı ve iyi haberin tadını çıkardıktan sonra ona gezisi hakkında birkaç ayrıntı verdi. Harrington ve bilimadamlarıyla ilgili öğrendikleri hususunda konuştular, fakat ona cinayetlerden söz etmeye dili varmadı. Onunla karşılıklı oturuncaya dek bekleyecekti. Üstelik, verileri işleme tabi tutmak için zamana ihtiyaç vardı.

Sophie Barrow'un insanlarına dair yazmak istediği birkaç makaleden söz etti ve Bitterman ona hiç rahatsız edilmeyeceği evinden çalışabileceği önerisinde bulundu. Sophie buna seve seve razı oldu ve telefonu kapadıktan sonra derhal işe koyuldu. İlk başta futbol takımının hikâyesini yazdı. Ondan sonra Samuel ve Anna hakkındaki hikâyesine bazı düzeltmeler yaptı. Deadhorse'daki otel hakkında bile yazdı ama Harrington hakkında yazmaya hazır değildi. Hikâyede hâlâ çok fazla boşluk mevcuttu.

Evdeki ikinci gününde, Sophie başka bir iyi haber aldı. Dedektif Steinbeck polisin, Sophie'yi vuran adamı tanımladığını söylemek için

aradı. FBI'yla birlikte çalışarak Alaska'daki cesetlerden birinin parmak izlerini incelemişler ve izlerin Chicago'da yaşayan eski bir hükümlüye ait olduğunu keşfetmişlerdi. Adı Ivan Brosky'ydi ve bir mil uzunluğunda sabıka kaydı vardı. Brosky'nin apartman dairesini araştırdıklarında, saklı bir silah deposu bulmuşlar ve balistik mermiyi silahlardan biriyle eşleştirmişti. Adam oydu. Soruşturmanın devamı FBI tarafından yapılacaktı.

Steinbeck'in aramasının hemen ardından Gil'den bir arama geldi.

"Harika bir haber, değil mi Sophie?" dedi. "Herifi ele geçirmişler."

Sophie, "Bunu nereden..." diye başladı konuşmasına ama cmlmesini tamamlayamadı zira Gil'in her yerde kulağı vardı.

"Tony'yi aşağıya indirdim bugün ve Alec onu eve yollamayı onayladı. Sadece bilmeni istedim. İyi olduğundan emin olmak için birkaç gün içerisinde seni yine arayacağım."

Sophie ona teşekkür edip telefonu kapadı. Belki yaşamı bir kez daha bir nebze olsun normale dönebilirdi.

Cordie saat beşte telefon etti. "Sslen. Regan ve ben seni Fortune'un yerine götürüyoruz."

Sophie, "Havamda değilim," dedi. "Belki yarın."

Cordie hayır yanıtını asla kabul etmezdi. "Fortune'un yerini seveceksin. Seni yedide alacağız. Hazır ol."

Buna karşın, belki arkadaşlarıyla olmak Sophie'ye iyi gelebilirdi. Sophie Jack'i zihninden çıkarmak için işin yanı sıra başka bir şeye gereksinim duyuyordu. Keşke, onlardan birinin bir sorunu olsa ve Sophie o soruna yoğunlaşabilseydi.

Süratle işini bitirip gözde siyah ipek elbisesini giydi. Yün ceketinin üstüne kan kırmızısı bir fular taktı. Şayet lokanta soğursa, ona bir atkı gibi sarmabilirdi.

Garsonu masalarına dek takip eden üç kadın bir hayli karışıklığa neden oldular.

Masalarına yerleştiklerinde Cordie, "Alec nerede bu akşam?" diye sordu.

Regan, "O ve Jack bir yerde çalışıyorlarmış ama Alec bana ne olduğundan bahsetmedi," yanıtını verdi.

Cordie okuldan, Regan ise bir apartman dairesi aradığından bahsetti. "Büyük bir evle ilgilenmek istemiyorum. Henüz değil. Üstelik Alec tekrar göreve seçilebilir. Tamam, bu kadar gevezelik yeter. Bizimle konuş, Sophie. Bize Harrington hakkında ne öğrendiğini anlat."

Cordie söze karıştı. "Alaska'ya ilişkin bir şeyler işitmek istiyorum."

Sophie nereden başlayacağını bilmiyordu. Tüm yemek boyunca geziden söz etti. Son birkaç günün hikâyesini anlatırken arkadaşları neredeyse yemeklerine el sürmeden kocaman açılmış gözlerle onu dinlediler.

Regan gözlerinden akan yaşlarla, "Ah Tanrım, Sophie..." dedi nefesi kesilerek. "Öldürülebilirdim"

"Demek ki sana ateş eden adam..."

"Kabasakal," dedi Regan. "Onu Kabasakal diye isimlendirdi."

"Seni Alaska'ya dek takip etmiş. Herkesin düşündüğü gibi sırf Kelly's meselesiyle ilgili değilmiş."

Regan, "Söz Kelly's firmasından açılmışken..." dedi. "Baban şimdilerde bir kahraman."

Bugün kahraman, yarın sabıkalı, diye düşündü Sophie. "FBI'ın şimdi babamı daha da sıkı arayacağına, kaç paraya bahse girmek istersiniz?"

Arkadaşları kafa sallayarak bu sözlerle katıldıklarını belli ettiler. Babasını yıllardır tanıyorlardı ve yakalanması ne denli zor biri olduğunu iyi biliyorlardı.

Cordie, "Eve geldiğinden beri Jack'le konuştun mu?" diye sordu.

"Kelly's firmasının yeniden açılacağını düşünüyor musunuz? Bay Bitterman açılacağını düşünüyor," dedi Sophie.

Regan ve Cordie birbirlerine baktılar. Cordie, "Kanalı değiştirme. Günlerdir ve gecelerdir muhteşem bir erkekle birlikteydin, ne var ki bir kez olsun ondan söz etmedin. Neden böyle yapıyorsun... Ah Tanrım, nedenini biliyorum. Onunla yattın değil mi?" dedi.

Inkâr et, inkâr et, inkâr et... Fakat arkadaşlarına bunu yapamazdı. Sophie yalan söyleyemedi. "Evet, yattım... Bana ne olduğunu bilmiyorum. Prensiplerim var... Özellikle FBI'ya gelince... Ama..."

Regan itiraz etmek için ağzını açtı, fakat Cordie lafı ağzına tıkadı. "Biliyoruz, bir ajanla evlisin, Regan, fakat baban profesyonel bir suçlu değil."

Sophie berbat görünüyordu. "Belki de uzaklara gider."

Regan, "Jack mi?" diye sordu.

Cordie, "Elbette, Jack," dedi. Öfkeden çıldırdığı belliydi. "Ya uzaklara gitmezse, Sophie?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kendi yolumda ilerliyorum."

"Sen âşık olmuşsun," dedi Regan kafasını sallayarak.

"Olduğunu biliyorsun," dedi Cordie. "Sophie önüne gelenle yatmaz.

Ona karşı hisleri olmasaydı, onunla yatmazdı." Sophie'ye dönerek sordu:

"Öyleyse onunla tekrar yatmak istemiyor musun?"

"Elbette onunla tekrar yatmak istiyorum. Sorun da bu zaten!"

Cordie sempatik bir şekilde, "Belki de boşuna endişeleniyorsundur," dedi. "Belki de onun seni yeniden görmeye niyeti yoktur. Sen Chicago'ya sağ salim dönesin diye ileri gitmiş olabilir."

Bu olasılık Sophie'nin kalbini acıttı.

O gece yatakta, Harrington, Inook ve bilimadamlarının kampına ilişkin görüntüler Sophie'nin gene üstüne üstüne geldi. Sophie William Harrington'ın hikâyesini yazmak için Alaska'ya gitmişti ama eve döndüğünden beri konudan uzak durmak maksadıyla elinden gelen her şeyi yapmıştı. Vicdanı sızlıyordu. Harrington'a bir ses vereceğine ant içmişti ve William'a en azından bundan fazlasını borçluydu.

Örtülerini üstünden attı ve bilgisayarının karşısına geçti. Sonraki bir saat boyunca bu adam, adamın hırsları ve ölümü hakkında bildiklerini yazdı.

Hikâyenin bitimine ilişkin kafa patlattı. Buna karşın aslında bilmecenin bütün parçalarına sahip değildi. Ve şöyle yazdı:

William Harrington meydan okumaları severdi. Bu onu tatmin ederdi. Onu Alaska'ya götüren şey şimdilik gizem perdesinin ardında saklanıyor ama bir gün bu perde kalkacak ve biz gerçeği öğreneceğiz. Onun hikâyesi henüz tamamlanmadı.

Onun hikayesi henüz tamamlanmadı.

Marcus Lemming gazetede bu sözcükleri okudu ve çileden çıktı.

Hedefine yakındı ve artık hiçbir şey onu yolundan alıkoyamayacaktı.

Eric aptallığıyla neredeyse bu hayali mahvetmişti ve bedelini ödemişti.

Marcus, diğer taraftan, bu fırsatın kendi parmakları arasından kayıp

gitmesine izin vermeyecek kadar dikkatli ve zekiydi. Araştırmanın her

aşaması derlenmiş, kaydedilmiş ve güvenli bir yerde dosyalanmıştı.

Alıcıya teslim edilmeden önce hiç kimse onu bulamayacaktı. Hiç kimse

onun, kendi araştırması ve Eric'in formülü için yaptığı elli milyon dolarlık

anlaşmadan haberdar bile değildi. Alıcının formülle ne yapacağı

Marcus'u ilgilendirmiyordu. Hepsi gizlilik sözleşmesi gereğinceydi. Alıcı,

kendi bilimadamlarından keşif için kredi almalarını istiyordu ve bu,

Marcus'a biçilmiş kaftandı. Gerçeği meydana çıkarırlarsa, aptallık

ederlerdi.

Marcus'un tam anlamıyla özgür olmadan önce halletmesi gereken

küçük bir sorun daha vardı: Sophie Summerfield Rose. Eric onun

durmayacağını söylemişti. Gazeteye yazdığı makale şöyle diyordu: Onun

hikâyesi henüz tamamlanmadı.

Marcus onu susturmak zorundaydı. Sophie'yi ortadan kaldırmak için

Eric'in arkadaşlarından bir diğerini bulabileceğini varsaydı ama

sonuncusu işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı, bu yüzden niye tekrar aynını

yapacaktı ki? Bu işi kendisi halledecekti ve bir bilimadamının yaptığı her

şeyin arkasında bir amaç olduğu için girişimden biraz çıkar sağlayacaktı. Sophie ilk dişi deneği olacaktı. Deneyden sonra ona öldürücü bir doz verecek ve cesedi yakacaktı. Ceset yok, suç yok. Fakat bilimin hatrına bu bilgiye sahip olacaktı... Ya da en azından kendi hoşnutluğu için.

Onu görünmeden nasıl yakalayacağı hâlâ çözmesi gereken bir meseleydi. Hazırlık ve sabır bu durumun gerektirdikleriydi. Eğer Sophie aceleci davranmayıp ona zaman verirse, Marcus en kritik ayrıntısına kadar bir plan yapabilirdi. Sophie ölmeden önce onunla konuşma fırsatına sahip olmayı umuyordu. Ona gerçeği öğrenmekle neden bu denli çok uğraştığını soracaktı. Niye umursuyordu? William Harrington önemsiz bir şahsiyetti. Hiç arkadaşı, sevgilisi veya etrafında gezinen akrabası yoktu. Yalnız yaşayan biriydi ve Sophie onunla sadece bir görüşme yapmıştı. Sadece bir. Onu neredeyse tanıımıyordu bile.

Eric, Harrington'ın Sophie'ye Alfa Projesi adından bahsettiğini duyduğunda, Sophie'nin gerçeği eşeleyeceğinden ve gerçeğe çok yaklaşacağından korkuyordu, bu nedenle ondan kurtulmak için kötü kokulu arkadaşlarından birini kiralamıştı. Hiç kimse, hatta Harrington dahi, Alfa Projesi'nin gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Şimdi işler sarpa sarmıştı, Sophie'nin, onların sırrını açık etmede ne derece maharet göstereceği belli olmazdı.

Şans Marcus'un yanındaysa, onun icabına bakmak zorunda kalmadan önce bir aylık bir süresi vardı elli milyonunu almadan önce bir aylık bir süre.

OTUZ BEŞ

Bay Bitterman makaleleri sevdi. Özellikle Sophie'nin, futbol takımı hakkında yazdığına bayıldı ve Harrington'a ilişkin hikâyesinden etkilendi. İşe dönmek, kendi rutinine dönmek güzeldi.

Sophie Jack'i, havaalanından apartman dairesine getirdikten sonra oradan ayrıldığından beri görmemişti. Jack saldırmak için bekleyen hiç kimsenin olmadığından emin olmak amacıyla her odayı kontrol etmiş, Sophie'yi alnından öpmüş ve kapıdan çıkmıştı.

Sophie onu düşüncelerinden uzak tutma mücadelesi veriyordu ama geçen akşam YotuTube'daki videoyu izlemekte karar kıldı. Birkaç kez oynattı ve her seferinde yeni bir şey gördü: Onun korkunç bir durumun üstesinden sakince gelişini, herkesi paniklemekten soğukkanlılıkla alıkoyuşunu. Onun cesaretine şaşırıyordu. Onu zaten hareket halinde görmüştü ve bir krizde idareyi nasıl ele aldığını, diğerlerini nasıl koruduğunu biliyordu. Jack Sophie'yi de kesinlikle korumuştur.

Alfa erkek. Jack tam bir alfa erkekti.

On ikiye beş dakika kala Sophie gömme dolabına gitti, cep telefonunu gizli yerinden çıkardı ve babasının aramasını bekledi.

Babası her zaman olduğu gibi dakikti.

"Merhaba, babacığım."

Babası, "Bana yolculuğunu anlat," dedi.

Sophie ilk başta onun Kelly's meselesinden bahsetmesini istedi.

Babası sırasını savarak, "Şimdi sıra sende, prensesim," dedi.

Sophie ateş açılmasını ve yangını gizleyip ona havadan, insanlardan, yiyeceklerden söz etti, fakat babası bilgiyi ortaya çıkarmanın yolunu biliyordu ve hali hazırda en ince ayrıntısına kadar ne olup bittiğinden haberdardı. Kızını, başına büyük dertler açacağını bildiği için gitmeye asla yüreklendirmediğini söylediğinde ve bir daha seyahat etmek istediğinde ona korumalar takımı göndereceğine söz verdiğinde, sesi azarlayan bir ebeveyninki gibi çıktı. Sophie babasını bunun gerekmeceğine inandırdı. Artık daha fazla macera yaşamayı planlamamaktaydı.

Babası daha keyifli konulara geçmeyi isteyerek, "Bay Harrington hakkında yazdığın hikâyeyi beğendim. Mükemmel bir iş çıkarmışsın," dedi.

Birkaç dakikalık konuşmanın akabinde duraksadı. "Senin canını sıkan bir şey var. Sesinden anlıyorum. Nedir o?"

"Hoşuna gitmeyecek."

"Ben senin babanım. Bana her şeyini anlatabilirsin."

Sophie derin bir nefes aldı. "Çok aptalca bir şey yaptım. Âşık oldum."

"Bu harika."

"Ona."

"Ona mı?"

"FBI ajanına." Derin bir nefes daha aldı. "Dahası da var."

"Hamile misin?"

"Hayır. Hukuk fakültesine gitmiş."

Babasının avukatlarla ilgili nasıl hissettiğini biliyordu.

O en iyilerdendi, ancak ahlaksız olanların neye kabiliyetli olduklarını iyi anlıyordu buna doğrudan tanıklık etmişti. Seneler önce hevesli genç bir avukatken, farkında olmadan. Chicago'daki en ahlaksız hukuk firması için çalışmaya başlamıştı: Attorneys at Law.

Bobby Rose'u bugün olduğu adama dönüştürmüştü.

Bridget O'Reilly davası dönüm noktasındaydı. Bir otomobil patlaması onun kocasını, üç çocuğunu ve annesini almıştı. Bridget vücudunun yarısındaki çeşitli yanıklarla hayatta kalmıştı. Oto şirketi arızalı bağlantı konusunda satıcılardan ve tamircilerden gelen uyarılara kulak verseydi, patlama asla vuku bulmazdı.

Mahkeme Bridget'e otuz iki milyon dolar tazminat ödenmesine karar verdi ama temiyze gidildiğinde ve hukuk firması kesintiyi alıp kendi masraflarını karşıladığında, Bridget iki yüz bin dolarla kalakaldı. Bu meblağ onun hastane faturalarını ödemeye bile yetmedi. Yatalak ve barksız Bridget ihtiyacı olanı alamadı. Devlet yardımı alamadan önce de bir enfeksiyondan öldü.

Bu esnada hukuk firması beklenmedik kazançlarını kutluyordu.

Bobby Rose o vakitler genç, idealist bir avukattı. Araştırmasıyla Bridget davasını kazanmalarına yardım etmişti ve onlarla birlikte çok fazla zaman geçiren iyi arkadaşlar olmuşlardı. Bobby safça Bridget'in hakkını alacağını inanıyordu, fakat hukuk ortakları savurgan tatillere çıkıp kocaman egolarına karşılık olarak kocaman evler inşa ettiklerinde, Bridget'in beş parasız öldüğünü gören Bobby değişti. Firmadaki pozisyonundan istifa etti. Onlara nedenini anlatmak zorunda kalmadı. Biliyorlardı ve onun ahlaki kızgınlığına katıla katıla gülüyorlardı.

Altı ay sonra alım satım işlemlerinin çoğu kararsız bir tabiatta olduğundan, avukatlar zararları örtbas etmeye çalıştılar. Yalnızca yetkililerin ince eleyip sık dokumasından korkmuyorlardı, itibarlarını kaybetmekten de korkuyorlardı. Pahalı avukatlardı. Kendi hesaplarını dahi koruyamayan bir firmaya kim güvenebilirdi?

O zamandan itibaren, Bobby el altından ve merhametsizce varlık edinen zenginlerin burnundan fitil fitil getireceğine ant içti. Yıllar boyunca, birkaç kötü şöhretli iş adamının çöküşünde payı olmakla saygınlık kazandı. Elbette, bunu yapmak için, kendince bazı şüphe uyandıran yöntemlere başvurmak zorunda kaldı ki kanunun daimi surette onu aramasının nedeni buydu. Bobby sadece kurnaz değil, aynı zamanda zekiydi ve gerektiğinde ortadan kaybolabiliyordu. Tercihen sorgulanmak için aranmasının dışında asla suçlu olarak görülmemişti.

Tek pişmanlığı, Sophie'nin büyüme evresine tanıklık edememesiydi. Sophie bebekken annesi ölmüş ve koşullar Bobby'yi kendi istediği gibi bir baba olmaktan alıkoymuştu. Buna rağmen Sophie babasının onu sevdiğinden bir an olsun kuşku duymamıştı.

Babası konuşmadığında Sophie, "Bir şey söyle, babacığım," diyerek onu teşvik etti. "O bir avukat, dedim."

"Bu şoke edici bir haber, prensesim ama eminim ki üstesinden geleceğiz."

"Seni kaygılandırmak istemiyorum. Yalnızca sana anlatmam gerektiğini hissettim..."

"Kafam toparlamak için bir süreliğine uzaklaşabileceğini düşünüyor musun? Niye Monte Carlo'da bana katılmıyorsun?"

Sophie, "Kulağa hoş geliyor," dedi ancak sesi coşkudan yoksundu. "Fakat Şükran Günü'nün sonrasına dek beklemek zorundayım. Bana bağlı olan çok fazla insan var."

"Anlıyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi biliyorum. Şükran Günü'nden sonra diyelim o zaman. Şimdi yat ve bu denli fazla endişelenme. Her şeyin bir çözüm yolu bulunur."

Sophie babasına inanmak istiyordu.

İş Sophie'nin kurtuluşu oldu. Arka arkaya saatlerce yazarak kendini işe verdi. Jack'le ilgili aklından geçen tüm düşünceleri engellemeyi başardı... Yatıncaya kadar. Gözlerini kapadığında ise Jack tam oradaydı.

Sophie, "Rüyalarımından çık," diye fısıldadı kendi kendine.

Jack ne yapıyordu? Şimdi neredeydi? İzne ayrılıp istediği sıcak kumsalı bulmuş muydu? Yoksa işe geri mi dönmüştü?

İnook soruşturmasını devretmiş miydi yoksa hâlâ soruşturmada mıydı? Sophie günlerdir kimseden haber almamıştı. Kesinlikle onlar hâlâ yanıtları arıyorlardı. O adamların Jack'i ve Sophie'yi öldürmeye çalışmalarının arkasındaki nedeni bulmuşlarmıydı? Alfa Projesi... Dört bilimadamı... William Harrington. Sophie bu noktaları bağlantılandırmaya çabalayarak uykuya daldı.

OTUZ ALTI

YouTube'daki sansasyon dindiğinden, Jack işine geri dönebildi.

Jack'in yıldızı sönmüştü çünkü dünyanın izleyeceği iki yeni online superstar mevcuttu. İkisi de görkemli Hollywood A listesi sinema ikonuydu. Videoyu bu denli popüler kılan, on yedi yaşından küçükler için yasak olan dil ve yüzü kızaran geline ulaşmak amacıyla kalabalığın arasına yumrukları sıkılı dalan aktristti. İlk yumruğu atan, ağzı bozuk genç yıldız on bin dolarlık düğün pastasının içinden geçerek yeri boyladı. Bu facia büyük hit olmuştu.

Bu arada, Jack kendini yeniden bir dolandırıcılık davasıyla görevlendirilmiş buldu ama "Inook" olarak etiketlenen soruşturma süre geldiğinden, Pittman'a gidip Alaska'dan gelen bilgi üzerinde çalışırsa çok daha verimli olacağını iddia etti. İddiası yerindeydi ve Pittman bundan etkilendi.

"Seni tanıyorum, Ajan MacAlister. İzin versem de vermesem de bu davayı yürüteceksin. Bu doğru değil mi? Boş ver, yanıtlama. Tamam, geri dönüyorsun. Arayıp iş başındaki ajanın sen olduğunu herkese bildireceğim. Çok geçmeden bu işi bitir. Ajanlarımın yanar döner olmasından hoşlanmam."

Alaska'daki bilimadamları tesisinden toplanan bütün bilgi kutuları Chicago'ya gönderilmişti. Anchorage'ın insan gücü yoktu ve ilk suç Chicago'da işlendiği için dava onlarındı. Ajanlar zaten her bir kutudaki her

kâğıt parçasını dikkatle incelemişler ve diskleri seyretmişlerdi. Kurtlar. Videonun saatler, günler ve ayları kurtlar hakkındaydı. Kayıtlarda alışılmışın dışında bir tek şey vardı: Son seneden önce bitiyordu. Şu son aylar kaydedilmiş miydi? Öyleyse, diskler neredeydi?

Jack faaliyetsiz sahneleri hızla ileri sararak izledi. Sophie haklıydı. Kurtlar yiyorlar, uyuyorlar, öldürüyorlar, yiyorlar, uyuyorlar, öldürüyorlardı.

Daha fazla kutuyla dolu bir el arabasını ittiren iki asistan içeri girdiğinde Jack sarmal bir defteri gözden geçiriyordu.

"Şunlar nereden?" diye sordu.

"TNI Vakfı arşivlerinden. Doktorların derlediği, geçmiş senelerin araştırmaları."

Şimdiye dek FBI'ın incelediği her şey olağan bir bilimsel araştırmanın varlığını kanıtlamıştı, fakat çevrilmedik taş bırakmıyorlardı. Jack Carter'ın Sophie'ye söylediği şeyi düşünmeye devam ediyordu: Burnunu sokmayı sürdürdün. Sophie'nin bulmasından korktuğu neydi? Ne saklıyordu?

Ajanlar hayatta kalan iki bilimadamıyla çeşitli kereler konuşmuşlardı ama Carter'ın nedenlerini açığa çıkaramamışlardı. Jack dört doktorun her birine ilişkin dosyaları kendince ilişkilendirdi ve bulduğundan tatmin olmadı. TNI Vakfı'ndan biri Carter'ın sırrına dair bir şeyler bilmek zorundaydı.

Jack onlarla yüz yüze konuşma vaktinin geldiğine karar verdi. Chicago'daki Doktor Marcus Lemming'le başlayacaktı. Doktorun ofisine habersiz uğradı ve sekreter tarafından ona Doktor Lemming'in bir seminer için Kuzey Dakota'ya gittiği söylendi. Öbür bilimadamı Doktor Kirk Halpern Minncapolis'in biraz dışında yaşıyordu. Jack bir

sabah uçuşu yakaladı ve o öğleden sonranın ilk saatlerinde Halpern'in kapısını çaldı.

Bilimadamı onu darmadağınık oturma odasına buyur etti. Çökük omuzlu ufak tefek bir adamdı ve dosyasında kırk beş yaşında olduğu belirtilmesine rağmen yaşlı bir adamın davranışlarını sergiliyordu. Bariz tükenmişliği onu daha yaşlı gösteriyordu.

Doktor Halpern, "içecek bir şey alabilirmiyim, ajan?" diye sordu. Sandalyedeki gazeteleri kaldırdı ve oturması için Jack'e işaret etti. "Karım bana çekidüzen vermeyi sürdürebilirdi ancak altı sene önce öldü." Odaya göz gezdirdi. "Korkarım, ben de işleri oluruna bıraktım."

Jack, "Karınız Alaska'ya uzun yolculuklarınıza nasıl katlanıyordu?" diye sordu.

Adamın yüzü aydınlandı. "Benimle gelirdi. İşimi ve yardım etmeyi severdi. O öldükten sonra ben Inook'da Eric, Marcus ve Brandon'a katıldım."

"Bana onlardan bahsedin, doktor." Jack ayağa kalkıp perdesüsünü çıkardı. Halpern'in, silahına baktığını fark eden Jack perdesüyü sandalyenin arkasına astı ve tekrar yerine oturdu.

"Lütfen bana Kirk de. Fakat anlatacaklarım öteki ajanlara belirttiklerimden farklı olmayacak."

Jack ısrar etti: "Tekrar en ince ayrıntısına kadar anlatırsan minnettar kalırım."

"Anlatacak fazla şey yok." Sandalyesindeki oya işi yastığı kaldırıp oturdu. "Bizim takım lideri Brandon'dan başlayayım... Doktor Brandon Finch. Çok düzenliydi. Biz zaman kaybetmeyelim diye çizelgeleri bile

yapardı. Brandon bir süre sonra sinirlerimizi ayağa kaldırdı. Yemeğimizi nasıl hazırladığımızdan ne zaman yattığımıza varıncaya dek her konuda saplantılıydı. Bu oldukça sinir bozucu bir durumdu. Ben onunla pekâlâ iyi geçiniyordum, fakat ara sıra tartışırdık.

"O öldüğünde kendimi çok kötü hissettim. Hiçbirimiz onun kalp durumunu bilmiyorduk. Aşırı kiloluydu ama çok formsuz değildi. Alanda bize ayak uydururdu."

"Diğer doktorlar onunla nasıl geçiniyorlardı?"

"Ona katlanırlardı, tıpkı benim yaptığım gibi."

"Peki ya Eric Carter?"

"Genç, hevesli ve ciddiye. O ve Marcus aynı yaşta olmaları yüzünden hemen iki yakın arkadaş oldular. Beraber iyi çalışıyorlar ve benzer ilgileri paylaşıyorlardı başlangıçta her nasılsa. Eric daha fazla kendi başına kalmaya başladı. Orada bulunduğumuz sürece, arkadaşlıkları gitgide gerginleşti. Bir öğleden sonra Eric aldığı bazı kan örneklerini incelerken, Marcus, Brandon'ı ve beni bir kenara çekip Eric'e ilişkin endişelendiğinden söz etti. Bize herhangi bir değişiklik fark edip fark etmediğimizi sordu. Sahiden de fark etmiştik. Eric çok içine kapanık olmuştu, onları düzenleyinceye dek hiçbirimizin onun notlarına bakmamıza izin vermiyordu. Onların çoğu bize her nedense abuk sabuk geliyordu. Marcus onun kargacık burgacık yazılarını okuyamadığını söylerdi hep."

"Onun ne sakladığına dair hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hayır, yoktu. Ajanlar bana, o ölmeden önce onun, Bayan Rose'a bir denek hakkında bir şeyler söylediğini anlattılar. Bayan Rose'un aradığı bir şeyden kaygılıymış. Onun ne kastettiğine ilişkin hiçbir fikrim yok."

Jack sormak için başka bir soru düşündüğünde konuyu Marcus Lemming'e getirmek üzereydi. "Hanginiz kayıt yaptı?"

"İlk başta hepimiz sırayla kamerayı alıyorduk, gelgelim son birkaç yıl, Eric bunu üstlenmekte ısrar etti."

"Öyleyse geçen yıldan videolar var mı?"

"Elbette. Eric onları defalarca seyretti. Bu, geri kalanımızı çıldırttı. Sonunda kapıyı kapayabilmek için oynatıcıyı küçük odaya taşıdık. Saat saat izleyecekti. Ricky'yi severdi. Ama sonra hepimiz sevdik. Ricky olağanüstü bir alfa erkekti. Keşke onu sonuna kadar gözlemleyebilseydim. Onun bu civarda uzun süre kalacağını sanmıyorum. Kuzey kutup kurtları uzun ömürlü olmazlar, bilirsin. İnceleme evresinden ayrılmak zorunda kaldım, çünkü son birkaç yıl Brandon benden Ricky'nin ikinci sürüsünün yavrularını onunla birlikte takip etmemi istedi. Sen, bizim sözüm ona bir aile ağacı oluşturduğumuzu söylebilirsin tahminimce. Ziyadesiyle şey öğrendiğimizi itiraf etmeliyim, ne var ki sürüleri istediğimiz kadar çok filme almadık. Eric audio ve video teçhizatına el koydu. İşaretleli otuz adet disk dosyası mevcuttu. Geceleri onları sessiz konumda izlerdi, işitmek değil, yalnızca izlemek isterdi. Birden otuza kadar sonuncuyu bitirdiğindeyse hepsini baştan alırdı. Marcus, Eric'in bir tür sağlık bozukluğu yaşadığını düşünüyordu. Ondan bir süre için eve gitmesini ve bir doktora görünmesini istedi. Onu eve gönderecektik, fakat çok geçmeden bir

şekilde yakınlaştık, bu yüzden bir süre daha onun tuhaf davranışlarına katlandık. İnaniyordum ki Eric şehre döner dönmez kendine gelecekti."

Jack videolara geri dönmek istedi. "Disklerin birden otuza kadar olduğunu söyledin. Bu sayıdan emin misin?"

"Ah, evet, eminim."

"Ben sadece yirmi üç disk buldum."

Kirk arkasına yaslandı. "Öbür yediye ne olmuş?"

"Sen bana söyle."

Kirk çenesini kaşıdı. "Bilmiyorum. Eric onlarla bir şey yapmış olmalı. Belki onları eve yollamıştır. Kontrol ettinmi?" Sözlerine devam ederken gülümsedi. "Elbette etmişsinizdir."

Jack konuyu son bilimadamı Marcus Lemming'e getirdi.

"Sana dediğim gibi Marcus Eric'e, Eric tuhaf davranmaya başlayıncaya dek yakındı. Marcus kendisini incelemeye ve sürüye adamıştı ve bitirdiğimizde bana Eric'ten daha fazla yakındı. Akşamleyin, Eric videolarını izlerken, Marcus'la ben, Scrabble ve kâğıt oynuyorduk.

"Inook'dan ayrıldığımızdan beri birkaç kez konuştuk. Marcus, aileye yakın olmak için yeniden Kuzey Dakota'ya taşınmayı düşünüyor. Bu inceleme onu yakıp yok etmiş."

Jack Kirk'le konuşarak bir saat daha geçirdi. "İncelemenize asla Alfa Projesi demediniz mi?" sorusunu sormak için durduğunda, pardesüsünü giymiş, kapıya yöneliyordu.

"Bu soru bana şimdiye dek yaklaşık olarak yüz defa soruldu. Hem ajanlara hem de Bayan Rose'a olumsuz yanıt verdim. Alfa olarak adlandırmadık."

"Sophie'yle konuştun mu?"

"Evet, dn aradı. Beni görmeye gelmek istediğini söyledi. Telefonda uzun zaman geçirdik. Alfa Projesi'ni sordu ama sonra her nasılsa karım hakkında konuşmaya başladık. Hatıralardan söz etmek iyi geldi. Heyecanlandım, fakat Bayan Rose hakikaten ilgilenmişe benziyordu."

Bu, Jack'in Sophie'siydi. Ama diğer taraftan, o gerçekten Jack'in Sophie'si değildi, değil mi? Jack onun hakkında pek çok şey düşündü. Onu zlyordu.

Jack Chicago'ya uçakla dönerken Sophie aklındaydı. O hâlâ "burnunu sokuyordu" Eric'in suçladığı gibi. Onun, olayları olurluna bırakmayacak olması, Jack'i kaygılandırıyordu. Jack onu arayıp ona durmasını söylemeye, onunla konuşup onu vazgeçirmeye, onu yeniden görmeye gereksinim duyuyordu.

OTUZ YEDİ

"Gulu, gulu, gulu."

Sophie marketin önündeki protestocuları izliyordu. Bay Bitterman ona bu görevi vermişti ve bu görev Sophie'nin bu işten nefret ediyorum defterine kesinlikle yazılacaktı. Hatta ilk beşe bile girebilirdi.

Afiş tutan yedi protestocu dükkânın girişinde bir ileri bir geri uygun adım yürüyorlardı. Üçü hindi gibi giyinmişti.

Sophie park alanını geçti. Kendini hazırlayarak sıranın sonundaki kadının omzuna dokundu. "Affedersiniz. Baş hindinin kim olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Neyi protesto ettiğinizi öğrenmek istiyorum."

Yuvarlak yüzlü, çepeçevre tüylerle kaplanmış ve çenesinden turuncu bir gerdan uzantısı sarkan bir beyefendi öne çıktı.

Büyük bir ciddiyetle, "Benim. Bu grubu ben kurdum," dedi.

"Illinois Chronicle için bir makale yazıyorum, efendim. Size protestonuzla ilgili bazı sorular sorabilir miyim?"

"Elbette. Biz bu vahşete dikkat çekmek istiyoruz."

Sophie, "Ne tür bir vahşet bu?" diye sordu.

"Hindilere uygulanan insafsız zulüm."

Bir kadın, "Barbarca bir uygulama bu," diye bağırdı afişinin üzerinden. "Onları sırf öldürüp yemek isteyen katillerin sayısı arttı. Bu cinayet!"

Sophie sakince sordu: "Marketin, Şükran Günü hindileri satmasını istemiyor musunuz?"

Kalın gözlüklü, zayıf, yaşlı bir kadın bir adım öne çıktı. "Bu doğru ve cinayet sona erinceye dek burada kalacağız."

Protestoculardan her birinin ekleyecek bir şeyi vardı ve Sophie'nin, isimlerini doğru yazdığından ekstra emin oldular. Sophie soracak başka bir sorusu kalmadığında, onlara görüşme için teşekkür edip uzaklaşmak için arkasına döndü ve küçük ama gür sesli grubu ardında bıraktı.

"Hindileri kurtarın! Hindileri kurtarın!"

Telefonu yukarıda tutan Sophie grubun birkaç fotoğrafını çekti. Cordie ve Regan onlara kanıt gösterilmedikçe buna asla inanmazlardı.

Yürüyerek ofise dönmesi Sophie'nin vaktini aldı. Yayalar kulaklarının üzerine kadar yakaları olan ağır paltolarına ve aşağıya çektikleri yün şapkalarına sarınmış vaziyette acele ediyorlardı. Sophie soğuğu fark etmemişti ve First Commerce Bank binasına bakıp saatin altında kırmızı harflerle yazılı olan sıcaklığı gördüğünde çok şaşırdı: Yirmi sekiz derece. Olduğu yeri düşündüğünde, bu sıcacık ve hoş bir havaydı.

Hindi insanlar hakkında ne yazacaktı? Onlara çılgın diyemezdi ve makalenin eğlenceli olması lazımdı çünkü insanların okumak istedikleri buydu. Tamam, onları şen hindi insanlar yapacaktı.

Ah Tanrım, bu karara nasıl varmıştı? Hindi protestocular ve statik bağlılığın kalp kırıklığı bugünlere dair yazdığı buydu.

Yeterince mızızlandığını söyledi kendi kendine.

Hikâyeyi yılmadan yazacaktı çünkü bu onun işiydi, ama hikâyenin bittiğini düşünür düşünmez koşarak trafiğe dalabilir ve koca bir otobüsle seyahat etmeyi umabilirdi.

Gary gene onun kabinindeydi. Yüzsüzlük ediyordu, bir şey arıyormuş gibi dahi yapmadı.

Sophie de nazikmiş gibi yapmadı. "Çek git." Onu itmek istiyordu, fakat tanıdığı Gary, büyük ihtimalle saldırı için ona dava açardı. "Burası benim yerim, seninki değil."

Gary suratını asarak, "Sadece etrafa bakınıyorum," dedi.

Sophie ona ne aradığını sormadı. Gary Sophie'ye bir keresinde daima iyi hikâyeleri olduğunu söylemişti . Gary'nin hindi insanlardan haberi olmadığı belliydi - ve kendisi için bir hikâye aşırıp aşıramayacağını görmeyi istemekteydi. Sophie onun herhangi bir şey çalmadığından emin olmak için etrafı bakındıktan sonra bilgisayarının başına geçti, şifresini tuşladı ve makalesini yazmaya başladı. Hikâye onun baştan sona yirmi dakikasını aldı. Sophie Bay Bitterman'den hikâyeye fotoğrafının yayınlanmamasını istediği bir not iliştiirdi.

Tamamlaması gereken görev yığınınına baktı. "Daha neler?" diye düşündü. Sandalyesine yaslanıp derin bir nefes aldı. Eski not defteri, masasının üstünde duruyordu. Harrington'la görüşmesini bir daha düşünerek defteri eline aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Bir şey kaçırdığını biliyordu ve bu onu çıldırtıyordu.

Ayrıcalıklı bir kulübe katılmak için seçildi. Bu Alfa Projesi miydi? Onu bir kulüp olarak adlandırmıştı ve Olimpik bir denemeyle kıyaslanmıştı. Hak kazanmak için bir dizi testten geçtiğini söylemiş ve kendini övmüştü.

"Yalnızca bana bak." Harrington'ın dediği buydu. Bir süper erkek kulübü mü? Sophie o notu bir soru haline getirmişti. "Yalnızca bana bak."

Kirk Halpern ile yeniden konuşma ihtiyacı duydu, bu nedenle telefona uzandı.

Kirk ondan haber aldığı için mutluydu.

Sophie, "Sana rahatsızlık vermekten gerçekten nefret ediyorum," diye başladı sözlerine. "Ama incelediğin kurtları merak ediyordum."

Kirk, "Bilmek istediğin şeyi anlatmak bana mutluluk verecektir," dedi.

Sophie, "Bu seçilmiş hayvanlar alışılmışın dışında zinde veya kuvvetliler miydi?" diye sordu.

Kirk, "Alışılmışın dışında olduklarını söyleyemem," yanıtını verdi. "Belirli alt cinslerden beklediğimiz gibilerdi."

"Onları gözlemlerken durumlarında herhangi bir büyük ilerleme fark ettiniz mi?"

"Aslında, inceleme boyunca aynı hayvanları gözlemedim. Doktor Finch ve ben son birkaç yıl başka bir gruba ayrıldık. Eric ve Marcus ilk alfa erkekle devam ettiler. O, elbette, sürünün en kuvvetlisiydi. Belki de bildiğiniz üzere, biz onu Ricky diye adlandırıyorduk. Gözlemlerimize ilk başladığımızda o yetişkindi, bu sebeple onun daha da kuvvetlenmesi olasılığı zayıftı. Tam yaşını söyleyemiyorduk, fakat dişlerindeki aşınmışlıktan ötürü daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorduk. Kuzey kutup kurdunun ömrü ortalama yedi yıldır. Bu hayret vericiydi, Ricky incelemenin sonunda hâlâ hayattaydı."

"Gözleminizin ne kadarını videoya kaydettiniz?"

"Doktor Carter kayıtlarına düşküncü, daha sonra bazılarının kaybolduğunu henüz öğrenmeme rağmen. FBI ajanı Jack MacAlister da demin burada aynı şeyi soruyordu."

Sophie, "Oradan ne zaman ayrıldı?" diye sordu.

"Yaklaşık olarak on beş dakika önce."

Sophie, "Çok teşekkür ederim, Kirk," dedi. "Çok yardımcı oldun."

"Beni istediğin zaman ara."

Sophie telefonu kapadı ve düşünürken kalemini çenesinin üstünde gezdirdi. Şu videoları nasıl alacaktı? Inook tesisinde bulunan her şey devam eden soruşturmada kanıt olarak koruma altındaydı.

Sophie bir oyun çevirmek zorunda kalacaktı. Kirk, Ajan MacAlister'ın henüz ayrıldığından söz ederek bilmeden ona yardımcı olmuştu. Sophie Jack'in mevcut ilk uçakla Chicago'ya döneceğini varsayarak, acele etmek zorundaydı. Zamanlama önemliydi.

Alec'i aradı ve nedenini açıklamaksızın ona FBI binasının lobisinde buluşup buluşamayacaklarını sordu. Alec zaten ofiste olduğu için teklifi kabul etti.

Sophie onu gördüğünde tatlı tatlı gülümsedi ve Alec'i yanağından öptü.

"Jack bana kurtların videolarından bazılarını izlemem gerektiğini söyledi," dedi. Omuz silkip iç çekti. "Sıkıcı olacağını biliyorum ama ona izleyeceğime dair söz verdim. Benim için onları getirebilir misin?"

Alec ona gülümsedi. Sophie'yi yeterince uzun bir süredir tanımaktaydı. "Onları yalnız başına kontrol edemezsin."

"Evet, haklısın. Onları burada izlememe ne dersin? Bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Alec, "Onları Jack'le birlikte benim de gözden geçirmem gerekebilir," dedi.

"İyi fikir. O burada mı?"

"Hayır, burada değil."

Sophie Jack'in uçakta olmasını umarak, "Onu aramak ister misin?" diye sordu Alec'e.

"Ona ulaşabileceğimden kuşkuluyum. Tahminimce diskleri seyretmeni ayarlayabilirim."

Beş dakika sonra bluzuna tutturulmuş ziyaretçi rozeti takan Sophie, seyrek döşenmiş odaya varan koridorda Alec'i takip etti. DVD oynatıcısı taşıyan bir teknisyen geldi, bağlantıyı yaptı ve sonra Sophie'ye hangi diskleri izlemek istediğini sordu.

"İlk üç ve son üç, lütfen," dedi Sophie.

Sophie kurtları seyrederken, Alec odada kaldı. Evrak işiyle uğraştı ama ara sıra göz atıp sordu: "Henüz bir şey yok mu?"

"Hayır, henüz yok."

Sophie ilk disk ve sonuncuyu taradı.

"Tamam, bitirdim," dedi. "Daha fazlasını görmem gerekmiyor. Teşekkür ederim, Alec."

Alec onunla lobiye kadar yürüdü. "Sophie, ne arıyordun?"

Sophie gülümsedi. "Süper erkek. Sonra görüşürüz."

Tam Jack içeri girerken Sophie kapıya doğru döndü. Jack de onun kendisini görünce şaşırdığı kadar şaşırmış görünüyordu.

Başını eğdi. "Merhaba."

"Merhaba." Sophie yürümeyi sürdürdü. "Hoşça kal."

Jack'i geçmeye çalıştı, fakat Jack onun kolunu kavradı. "Konuşmamız lazım."

Alec, "Ona videoları izlemesi gerektiğini söyledin mi?" diye sordu.

Jack Sophie'ye bakıyordu. "Hayır."

Sophie masumca, "Söylediğinden eminim," dedi.

Jack, "Federal bir memura yalan söylemedin, değil mi, Sophie?" diye sordu.

Sophie hemen saatine baktı. "Ah Tanrım. Bir toplantıya geciktim."

Hızla dışarı çıktı. "Seni yeniden görmek çok hoş."

OTUZ SEKİZ

Sophie binadan öylesine hızlı çıktı ki neredeyse alışveriş torbaları taşıyan iki ihtiyar kadına çarpıyordu.

Jack onun peşinden gitmedi. Elleri ceplerinde, gözden kayboluncaya dek Sophie'yi seyretti, sonra arkasına donüp asansöre yöneldi.

Alec dayanamadı. "Konuşmak ister misin?"

"Kahretsin, hayır."

Alec sırtıttı. Jack dikkatli bir erkekti ve çoğu erkek gibi duygularını açık etmezdi. İlişkiler rahat bir tartışma konusu değildi ve Jack'in, sevdiği kadın hakkında konuşmayacağı kesindi. Ne şimdi, ne de sonra.

Alec bunun ne anlama geldiğini biliyordu, Jack'in yaşamı allak bullak olmuş ve kafası karışmıştı. Jack'in yüz ifadesinden belliydi bu. Bu Alec'in de başına gelmişti.

Jack ve Sophie. İlginç bir kombinasyon olacaktı.

Jack asansör düğmesine yumruk attı. "Sophie niye videoları seyretmek istedi? Sebebini sana söyledi mi?"

Alec kapıların kapanmasını bekledi. "Bir teorisi olduğunu söyledi ama ondan bahsetmeye henüz hazır değilmiş."

"Hazır değil miymiş? Niye bahsettirmedin?"

"Bahsettirmek mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sen bir FBI ajanısın..."

"Hey, ona öglende ne yediğim söylettirmek, ajanlardan oluşan bir ekibin gün boyunca çalışmasını gerektirir. O zaman bile büyük ihtimalle yalan söyler."

"Eğer bir şey bulmuşsa ve uçarcasına gidiyorsa, başını derde sokabilir. Ona kaç kere ateş edildiğinin farkında mısın? Sana söyleyeyim. Çok fazla kere. Sanırım Gil'i arayacağım ve yine Sophie'nin peşine takacağım."

"İyi fikir," dedi Alec. "Gil'i bilirsin. Poker için ekstra paradan hoşlanır ve Sophie'yi sever."

Jack Alec'e Minneapolis'e gezisi ve Doktor Halpern ile konuşmasından bahsetmek için masasına varıncaya dek bekledi.

Jack, "Bir deste kitap yazmış ve ödüller almış, fakat oldukça mütevazı bir adam," dedi. "Onun Alaska'da onca zaman öteki üç adamla kapalı kalmaya nasıl tahammül edebildiğini aklım almıyor. Çekip gitmediğine şaşıyorum."

"Sakin kişiler tahammül ederler," diye karşılık verdi Alec.

Jack ve Alec davayla ilgili düzenlenen dosyaları gözden geçirdiler. Sonuncu dosyayı kapatan Jack sandalyesini geriye itip bacaklarını esnetti. "Raporlara göre Halpern ve Lemming, Harrington öldürüldüğünde Inook'da değillermiş. William Harrington'ı hiç duymadıklarını iddia ediyorlar. Eric kendi başınaymış ve onlar onun ne yaptığını bilmiyorlarmış. Lemmington akşam kasabaya dönüyormuş. Sanırım onu ziyaret edeceğim."

Jack arabasını Marcus Lemming'in 1960'lara ait küçücük evinin önünde durdurdu. Çıplak bir arsada yer alan dikdörtgen yapı tek katlıydı.

Yakınında ne bir ağaç, ne bir funda, ne de bir çimen yaprağı vardı.

Çimenliğin yerini kısmen kelleşmiş yabani otlar kaplamıştı.

Zamanının çoğunu Kuzey Kutbu'nda geçiren bir bilimadamının muhtemelen bir evin bakımını üstlenmeye vaktinin olmadığını varsaydı Jack, fakat biçilmiş çimleri ve güzel budanmış fundaları olan komşularının, onun hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu doğrusu.

Alec, Marcus Lemming konusunda haklıydı: Lemming, Kink Halpern'e hiç benzemiyordu. Dikdörtgen çeneli ve kuşkucu sert bakışlı, kaslı bir adam kapıyı açtı. Jack kimliğini gösterip adamdan birkaç dakika istediğinde, Lemming onu içeri buyur etmek için kenara çekildi.

Evin içi neredeyse dışı kadar tenhaydı. Küçük oturma odasının parke tabanı hemen hemen yok gibiydi. Duvara dayalı bir şilte, caddeye bakan pencerenin karşısında bir masa ve sandalye vardı. Öbür duvar tümüyle kitaplıklarla kaplıydı; raflar kitap ciltleriyle tıka basa dolu olduğundan ağırlığın altında eğilmekteydi.

"Bilmek istediğiniz nedir?" diye sordu Lemming. "Diğer ajanlara Eric hakkında anlatabileceğim her şeyi anlattım zaten."

"Onunla ilişkinizi nasıl tarif ederdiniz?" diye sordu Jack.

"Yeterince iyi geçinirdik. Başlangıçta harika arkadaşlardık ama Eric'in beni kıskandığı anlaşıldı. Hali hazırda birkaç kitap yayınlamıştım ve başlıca iki enstitünün idari heyetlerine katılmam isteniyordu. Eric'in de bir özgeçmişi vardı ölüyü kötölemekten nefret ederim fakat korkarım ki bir hayli gülünçtü. Aslında bir devlet okuluna gitmişti. Geri kalanımızla paylaşmak istemediği kendi çalışmasına yoğunlaştı. Geceleyin kendi başına kalmaya, notları ve videoları üstünde çalışmaya başladı. Sanki

birinin, onun fikirlerini çalmasından korkuyormuş gibi neredeyse paranoyakça bir hali vardı. Eric Carter'da benim çalmayı isteyeceğim ya da çalmaya gereksineceğim hiçbir şeyin olmadığına sizi temin edebilirim."

Carter'ı alaya almayı sürdüren Lemming'in sesinde sempatinin s'sinden eser yoktu. "Niye böyle bir şey yaptığına ilişkin hiçbir fikrim yok."

"Onun derlediği veriyi veya videoları görmediniz mi?"

"Onlardan birkaçını gördüm. Fakat dediğim gibi onları kendine sakladı."

"Kayıtlarına ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Geri kalanımız verilerimizi eve e-postaladık ve basılı kopyalarımızı kutuya koyup yolladık. Eric'in ne yaptığını size söyleyemem."

"Biz onun not defterlerini ve bazı disklerini bulduk ama görünen o ki son günlere ait kayıtlar kayıp. Onlardan haberiniz varmı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Jack sorularını arttırdıkça, Lemming sabırsızlanıyordu. William Harrington'ın adı geçtiğinde, Lemming'in yüzünde bir kaygı ifadesi belirdi. "Ne olduğunu duydum," dedi. "Bir kutup ayısı..." Başını iki yana salladı. "Korkunç bir ölüm şekli. Onun ıssız bir yerde ne yaptığını gözümde canlandıramıyorum bile. "

Birkaç soru yanıtlandıktan sonra Lemming Jack'e dosyalarda halihazırda okumadığı herhangi bir şey anlatmadı. Her nasılsa, Jack Lemming'in kurduğu her cümlemin konuyu vardırıdığı noktayı ayırımsamaya başladı: Eric Carter yalnız hareket ediyordu.

Lemming bu noktada neden bu denli ısrarcıydı? Kendisini uzakta tutmak onun için niye bu kadar önemliydi? Bunlar Jack'in kendisine saklayacağı sorulardı... Şimdilik.

Dakikalar sonra arabasına dönüp bilimadamının evinden uzaklaşan Jack omzunun üzerinden baktı. Lemming pencerenin önünde duruyordu.

OTUZ DOKUZ

Jack'in iyi, gerçekten iyi... Ve yorgun göründüğünü düşünüyordu Sophie. Ama gerçekten, gerçekten iyi.

Sophie öğleden sonrasını bir işe ayırmıştı ve Jack MacAlister'ı aklından çıkarmıştı, fakat şimdi yeniden sokuluyordu Jack Sophie'nin aklından içeri.

Sophie FBI binasının lobisinde kendini onun kollarına atsaydı ne olacağını merak ediyordu. Alarmlar çalar mıydı?

Çılgınca düşünceler. Bu hep o büyük sarsıntı yüzündendi. Sophie onunla öpüşmeyi özlüyordu.

Karasevda hissederek onun hakkında düşünmeye son vermeyi kendi kendine telkin etti. Üstünde yoğunlaşması gereken daha önemli şeyler vardı. Hindiler gibi.

Sophie aceleyle gazeteye dönüyordu. Neredeyse koşuncaya dek adımlarını hızlandırdı. İnce topuklularla bu pek de iyi olmuyordu.

Ofis binasına vardığında bir kavgaya hazırlandı. Gary'yi yine kabininde bulmayı umuyordu. Böylelikle ona yumruk atmak için bir nedeni olacaktı. Bırak mahkemeye versin. Neyi umursuyordu ki? Hiç parası yoktu, dolayısıyla hiçbir şey kaybetmezdi.

Bay Bitterman onu masasına giderken fark etti.

"Sarışın..." diye seslendi ama kız demeden önce durdu.

Sophie bundan memnun oldu. Bay Bitterman sonunda yola geliyordu.

"Malzemeni bir kenara koy, Sophie ve buraya gel. Senin için başka bir görev daha var."

Şayet görevi hindi insanları izlemekse, Sophie donmuş bir tane hindi satın alıp onunla patronunun kafasına kafasına vurmaya aklından geçirdi.

Tamam, böyle düşünmeyi kesmek zorundayım. Bu iş beni şiddet yanlısı bir kişiye dönüştürüyor, diye düşündü.

Gary kendi masasına gömülmüştü ve Sophie geçerken kafasını kaldırıp ona bakmadı bile.

Sophie elinde defteri Bay Bitterman'ın ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sana Sarışın Kız demediğimi fark ettin mi?"

"Evet, efendim, fark ettim ve buna minnettar oldum. Şimdi de belki bana ıslık çalmamaya çalışabilirsiniz."

Bitterman, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi otur ve bana FBI'da ne öğrendiğini anlat. Herhangi bir şey var mı?"

Sophie, "Sanırım," diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Bir teorim mevcut ama duymak istediğinizden emin misiniz?"

"Elbette."

"Doktor Eric Carter'ın kurtları yalnızca gözlemediğini düşünüyorum. Onlara bir şeyler yaptığını sanıyorum. Özellikle de bir kurda, alfa erkeğe. Yine de bunu kanıtlayamıyorum. Belki FBI kanıtlayabilir... Onların bilimadamları o hayvanlardan kan örnekleri alabilirler ya da o sürüyü inceleyebilirler ya da..."

"O hayvanlara bir şeyler yapmak derken neyi kastediyorsun?"

"Sanırım Carter onları bir biçimde başkalaştırıyordu."

"Ciddisin, değil mi?"

"Çılgınca, değil mi?"

Bitterman başıyla onayladı. "Teorini Jack'e veya Alec'e anlattın mı?"

"Hayır, anlatmadım." Bitterman nedenini sormadan Sophie ekledi:

"Bana gülmenize aldırmıyorum, ne var ki onların gülmelerini istemiyorum," dedi.

"Bırak bunu FBI soruştursun," dedi Bitterman.

Sophie buna itiraz etmedi. Nasıl olsa kör bir noktaya vurmuştu. "Evet, efendim. Ben elimden geleni yaptım, eryl da geç kayıp videolar bulunacak ve pek çok soru yanıtlanacak."

"Artık bu konuyla alakalı çalışmanı istemiyorum. Tamam mı, Sophie?"

Sophie kafasını salladı. "Benim için başka bir görev daha olduğunu mu söylediniz?"

Endişe Bitterman'ın gözlerinden silindi. "Bu doğru, evet, var. İtiraz etmeye başlamadan önce beni dinleyeceğine söz ver."

Sophie şüphe içerisinde, "Evet?" dedi.

"Senden Kathy'nin Mutfağı sütununu devralmanı istiyorum."

"Devralmak mı?"

"Kathy baharda, şehir merkezinde bir ekmek fırını açıyor.

"Siz onun yerine geçecek birini buluncaya dek yeri dolduracak birinemi ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Hayır, senin tam zamanlı pozisyon almanı istiyorum. Sütuna, Sophie'nin Mutfağı, diyeceğiz."

Sophie gülmeye başladı ama Bitterman ses çıkarmadığında durdu.

"Şaka yapmıyorsunuz."

" Hayır, yapmıyorum."

"Efendim, ben nasıl yemek pişirileceğini bilmem. Muhtemelen beceremem..."

"Nasıl pişirildiğini öğreneceksin. Öğrenmek için beş ayın var. İstersen aşçılık kursu masrafını karşılarım. Kendini hafife alma. Kafana koyduğun şeyi yapabiliyorsun."

"Ama ben... Ama..."

"İyi, rıza göstermene sevindim."

"Ama ben..."

Bitterman'ın ciddi bir espri anlayışı vardı. İlk başta hindiler, sonra mutfak. Sophie'nin hayatı daha da çılgınlaşabilirmiydi?

Sophie'nin yürüyüşünü izlerken, Gary'nin yüzünde halinden hoşnut olduğunu gösteren bir sırıtış belirdi. Bir insan bu kadar mı antipatik olur, diye düşündü Sophie. Gözden uzak, zihinden uzak. Sophie çalışmaya başlar başlamaz, Gary'yi aklından çıkardı.

Telefonu çaldığında Sophie son paragraftaydı. Yanıtlarken gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı. "Merhaba."

"Sophie Rose mu?" Ses derin ve hışırtilıydı. Bu bir gazete araması değildi. Adam onun mesleki adını kullanmamıştı.

Sophie tereddüt ederek, "Evet," dedi.

Adam, "Bende, görmek isteyeceğiniz bir şey var," dedi.

Sophie, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Size adımı veremem."

Sophie, "Öyleyse korkarım bu konuşma sona erdi," diye karşılık verdi.

Adam, "Bekleyin. Lütfen. Kapamayın. Yardımaınıza ihtiyacım var," dediğinde, Sophie telefonu kapamak üzereydi.

Adamın yalvaran ses tonu Sophie'nin duraksamasına neden oldu. "Dinliyorum."

"Bende, size Eric Carter'ın Alaska'da ne yaptığını gösterecek bantlar mevcut."

Bu Sophie'nin dikkatini çekti.

Sophie, "Onları nereden edindiniz?" sorusunu yöneltti.

"Söyleyemem. Size tek söyleyebileceğim, hiçbirinin işime yaramadığı. Bantlardan kurtulmam lazım."

Sophie, "Onları FBI'ya götürün," dedi.

"Götüremem. Peşime takılırlar."

Sophie, "Öyleyse onları buraya, gazeteye getirin," dedi.

"Hayır, getiremem." Adamın sesi şimdi aşırı derecede heyecanlanmış geliyordu. "Başka hiç kimsenin almasına izin veremem. Size güveniyorum. Makalenizi okudum. Ya siz benden alırsınız ya da imha edeceğim ve William Harrington'a ne olduğunu asla bilmeyeceksiniz."

Sophie, "Neredesiniz?" diye sordu.

Adam, "Altmış Sekizinci Cadde Prescott. Benimle orada buluşun," dedi. Ekledi: "Ve yalnız gelin yoksa bantları alamazsınız."

"Hayır," dedi Sophie. "Yeri ben seçeceğim."

"Tamam, neresi?"

Sophie insanlarla dolu çeşitli mekânları ve halka açık yerleri zihninden geçirdi. "Cosmo'nun yeri," dedi. Ona adresi verdi.

Adam, "Yedide orada olun," dedi ve sonra ekledi: "Yalnız olursanız iyi edersiniz yoksa anlaşma bozulur." Telefonu kapadı.

Sophie'nin saati 18:15'i gösteriyordu. Acele ederse, Cosmo'nun yerine erkenden ulaşabilirdi. Yolda Jack'i arayacak ve oraya çağıracaktı.

Ne bilgisayarını kapadı ne de Bay Bitterman'e gittiğini söyledi. Çantasını kavrayıp alelacele çıktı. Caddede bir taksi aradı. Trafiğin en yoğun olduğu saatte boş bir tane bulmak neredeyse imkânsızdı. Yol üzerindeki köprüden geçen trenle gitmek zorundaydı.

Koşarken, Jack'i aramak amacıyla çantasından telefonunu çıkardı. Tam o anda telefonu çaldı. Arayan babasıydı.

Babası, "Seni akşam yemeğine götürmeme ne dersin, prensesim?" dedi. "Şehre döndüm ve bugün aranan bir adam değilim. Baş başa kalabiliriz."

Sophie, "Bu harika olur, babacığım," dedi. "Fakat şimdi konuşamam."

Babası, "Neredesin?" diye sordu. "Nefes nefesesin."

Sophie, "Trene yetişmek için Nelson Parkı'ndan kestirme geçiyorum," dedi. "Biriyle buluşacağım."

"Hava kararıyor. Karanlıkta bir parktan geçmen uygun değil. Niye sana bir araba almama engel oluyorsun?"

Sophie, "Şimdi sırası değil, babacığım," derken aceleliydi. "Seni daha sonra ararım. Jack'le hemen bağlantı kurmam lazım. Bu gerçekten önemli."

Babası, "Jack mi? Jack MacAlister mı?" diye sordu.

"Baba, konuşamam..."

Babası, "Hayır... Yapma..." seslerini işitti ve sonra bir boğuşma sesi duydu.

Hat kesildi.

KIRK

Jack konferans salonu masasında üç diğerk ajan ve dava dosyaları yığınıyla oturuyordu. Pittman üç dosya daha taşıyarak içeri girdi ve masanın başındaki yerini aldı. Alec bir dakika sonra geldi.

Pittman, "Geciktin, Ajan Bucharman," diye homurdandı.

"Evet, geciktim." Alec bir mazaret öne sürmedi. Pittman bunu hiçbir surette takdir etmeyecekti. Alec çocuk değildi. Gecikmişti.

"Alaska dosyasıyla başlayacağız. Jack, sen biliyorsun."

Jack, Kirk Malpern ve Marcus Lemming ile yaptığı görüşmelere ilişkin bir güncelleme sundu. "İkisi de dosyada olanı tekrarladılar, Halpern bana Lemming'in Carter'la en yakın ilişkiye sahip olduğunu söyledi. Zamanın çoğunu beraber geçirmişler. Lemming ise diğerk taraftan kar dışındaki her şey için Carter'ı suçladı. Sorduğum sorulardan bilhassa hoşlanmadı, bu yüzden bana bilmemi istediğı şeyi anlattı. Küstah bir ahmak. Carter'ın, onun kadar akıllı olmadığını vurguladı. Carter'ın sırlar sakladığına beni kesinlikle inandırmak istedi. Biraz fazla şikâyet etti... Demek istediğim sanırım onu takibe almamız gerekiyor."

Kapı çalındı ve Pittman'ın yardımcısı Jennifer içeri baktı.

Pittman ona, "Hiçbir toplantının yarıda kesilmesini istemiyorum," hatırlatmasını yaptı.

"Az önce Ajan MacAlister'a bir telefon geldi."

"Mesaj al. Şurada bir meseleyi görüşüyoruz."

"Bobby Rose hatta."

Masadaki herkes Jack'e döndü.

Duyuru Pittman'ın tadını kaçırdı. "Bobby Rose mu? Seni niye arasın, Ajan MacAlister?"

Jennifer, "Bay Rose acil olduğunda ısrarcı," dediğinde Jack telefona ulaşmak için halihazırda salonu yarılamıştı bile.

Sophie'ye bir şey olmuştu. Jack telefonu yanıtlamadan önce bunu biliyordu. Aksi takdirde Bobby Rose onu aramazdı.

"Onu hoparlör telefona al," diye emretti Pittman.

Jennifer kapıyı kapamadan önce, "Hat dört," dedi.

"MacAlister."

"Sophie kayıp. Birisi onu kaçırdı."

Jack, "Ne zaman?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Trene yetişmek için Nelso Parkı'ndan kestirme geçiyordu."

Pittman kendisini tanıtip sordu: "Kaçırıldığını nereden biliyorsunuz?"

"Onunla telefonda konuşuyordum." Korku, sesini sertleştirdi. "Bana birisiyle buluşacağını ve seni aramaya ihtiyaç duyduğunu söyledi, Jack. Sana önemli bir şey anlatmak zorundaymış."

"Ne kadar önceydi bu?" diye sordu Alec.

"Beş dakika kadar önce. Veda ediyordu ve aniden çılgılık attı... Sonra hat kesildi."

Pittman bir ajana başıyla işaret ederken, "Onun yerini saptayacağız," dedi.

"Şimdi neredesiniz, Bay Rose?"

"Parka gidiyorum."

"Orada buluşacağız," dedi Alec.

"Beni dinle, MacAlister. Onu bul. Beni işitiyor musun? Onu bul."

Konuşma sona erdiği an, Jack Pittman'a baktı. Öfkeden köpürerek, "şu piç kurusu Lemming kaçırmıştır onu. Biliyorum," dedi ve odadan koşarak çıktı.

Pittman odadakilere peş peşe emirler yağdırmaya başlarken telefonu kavradı ve yardım çağırdı.

Alec otoparkta Jack'e yetişti. "Arabayı ben kullanıyorum," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Hiddetten sarsılan Jack Sophie'ye ne olduğu hakkında düşünmemeye, onu bulmaya konsantre olmaya çalışıyordu.

Nelson Parkı çok uzak değildi, fakat Alec ve Jack oraya vardıklarında, alan polis kaynıyordu. Sophie'den hiçbir işaret yoktu ve hiç kimse herhangi bir şey görmemişti.

"Sophie onda, Alec. Haklı olduğumu biliyorsun. Onu içeri tıkmam gerekirdi. Tıkmalıydım..."

"Hiç kanıt yok."

Kalabalığa ve polislere bakındı. Öteki ajanlar da olay mahaline ulaşıyorlardı.

"Sophie'nin ofisine yakınız. Belki arkasında bir şey bırakmıştır. Bir adres, bir not, herhangi bir şey."

Jack kafasını sallayarak arabaya doğru koşmaya başladı. "Zaman kaybediyoruz. Adam Sophie'yi ne kadar uzun süre tutarsa..."

Alec arabanın koltuğuna zıplarken, "Onu bulacağız, onu bulacağız," sözünü verdi. "Niye? Niye Lemming onu kaçıırarak riske girsin ki? Onun

aleyhinde kanıtımız bulunmadığını biliyordu. Kanıtımız bulunsaydı, gözaltına alınacaktı. Akla uygun gelmiyor."

Alec gazetenin önünde frene asıldı ve arabayı hızla park etti.

"Nedeninin ne olduğunu bilmiyorum," dedi Jack.

Bitterman kendisine doğru koşan Jack ve Alec'i gördüğünde ofisinin ışığını söndürmüş, kapıya yöneliyordu. "Ne oldu?"

Alec çabucak onu bilgilendirdi. Bitterman'ın yüzü bembeyaz oldu.

Alec, "Buradan ayrılırken nereye gideceğine değindi mi?" diye sordu.

"Eve gittiğini sanıyordum. Bir makaleyi teslim etmesi gerekiyordu ama bitirmeden çıktı. Bu Sophie için alışılmadık bir durum."

"Size nereye gidiyor ya da kiminle konuşuyor olabileceğiyle ilgili herhangi bir şey dedi mi?"

"İş hakkında konuştuk. Bana Alaska'daki doktorları anlattı. Onların, şu zavallı hayvanlara bir şeyler yaptıklarını düşünüyordu. Ona bu meseleye karışmayacağına dair söz verdirdim, rıza gösterdi ve bu işi FBI'ya bırakacağını söyledi."

Bitterman onun masasını gösterdi.

Gary ajanları gördüğünde ayağa fırlayıp sordu: "Ne oluyor?"

"Sophie kayıp."

Gary hemen başını öne eğdi. "Yerinizde olsam kaygılanmazdımı... Muhtemelen alışveriş yapıyordur. Geri dönecektir."

Jack Sophie'nin nerede olduğunu ortaya çıkarabilecek herhangi bir şeyi arayarak genç kadının masasını altını üstüne getiriyordu.

Bitterman neredeyse bağırarak ona, "Alışveriş yapmıyor," dedi. "Birisi onu kaçırmış."

"Ah... Anlıyorum. Umarım iyidir."

Jack Sophie'nin monitörünün arkasındaki böceği ayırmadı. "Ne..."

Alec'e bakıp Sophie'nin telefonunu kaldırdı. Saniyeler içinde böceği söktü.

"Başka bir böcek mikrofon," dedi. "Kısa menzilli."

Alec Gary'ye döndü. Jack yavaş yavaş ilerledi.

Alec, "Koridora çıkmak ister misin?" dedi.

"Niye? Çalışmayı bitirmedim."

Jack zaman harcamayacaktı. Gary'yi gömleğinden kavradı ve yolundan çekti.

Gary geri geri uzaklaşmayı denedi. Alec onun daha fazla gitmesini engelledi.

"Onun telefon konuşmalarını dinlemektesin, değil mi? Hem onun ofisine hem de Bitterman'ın ofisine böcek yerleştirmişsin."

"Hayır, bayır, yerleştirmedim..."

"O sen miydin?" diye sordu Bitterman.

Alec, "Sophie'nin telefonunda ne işittin?" sorusunu yöneltti.

Jack Gary'yi boğazından yakaladı. "Beni dinle, seni sapık. Burada vakit kaybetmeyeceğim. Bir şey biliyorsan, şimdi bana anlatsan iyi olur. Beşe kadar sayacağım ve sonra senin boynunu kıracağım. Bir... İki... Uç..."

"Tamam, tamam. Bir adam onu aradı ve yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona FBI'ya götürebileceği bazı videolar vermek istiyormuş.

Sophie adama onları buraya getirmesini söyledi, fakat adam getirmeme

konusunda diretti, bunun üzerine Sophie de onunla buluşmaya karar verdi."

"Nerede?"

"Cosmo'nun yerinde. Adam onunla başka bir yerde buluşmak istedi ama Sophie mekânı kendisi belirledi."

Alec, "Adam nerede buluşmak istedi?" diye sordu.

"Altmış Sekizinci Cadde - Prescott."

"Sana Sophie'nin kaybolduğunu söylediğimde, niye konuşmadın?" dedi Bitterman.

"O vakit dinlediğimi öğrenecektin ve başım derde girecekti. Ben hiç kimseyi incitmeyecektim. Babasının arayacağından ve belki de satabileceğim bir şey söyleyeceğinden emindim..."

Jack onu sertçe itti, Gary kendi masasının diğer tarafına düştü.

Alec cep telefonunda konuşarak merdivenlere doğru koştu ve Jack tam arkasından ilerledi.

Bitterman, "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye seslendi arkalarından.

Jack yüksek sesle, "Onu burada tutun," karşılığını verdi. "Gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin ve eğer herhangi bir şey hatırlarsa, beni arayın."

"Başka bir şey bilmiyorum," diye feryat etti Gary. "Beni burada tutamazsınız."

Bitterman telefonu kaldırdı ve güvenliği aradı.

Jack ve Alec merdivenlerden üçer beşer inerek caddeye çıktılar. Alec motoru çalıştırırken Jack, "Pittman'ı arayacağım," dedi. "Bu şehri bilmiyorum. Altmış Sekizinci Cadde Prescott nerede?"

Alec Pittman'a bağlanmıştı bile. Pittman'ın konferans masasına yayılı bir haritası vardı ama onu kullanmak zorunda kalmadı.

"Eski ambarlar ve depo üniteleri," dedi. "Büyük bir bölgedir, Alec. Bir temizlik yapmak için yardıma gereksinimin olacak."

Dakikalar içerisinde eskort aldılar. Polisler onlara doğru aceleyle yaklaşırlarken, Jack sirenleri işitebiliyordu. "Ne kadar uzaktayız?"

Alec, "Fazla değil," dedi. "Sophie görüldüğünden daha kuvvetli, Jack. Dayanabilirse..."

"Daha hızlı süremez misin?"

Alec final döngüsündeki NASCAR sürücüsü gibi sürat yapıyordu.

Pittman tekrar aradı ve Alec onu hoparlöre aldı. "Çevreyi sarıyorlar. Daha fazla adam yolda."

Polis arabaları Altmış Sekizinci Cadde'ye barikat kurdu. Alec frene asıldı ve Jack araba durmadan önce dışarı fırladı. Saatine baktı. Sophie yaklaşık bir saat evvel götürülmüştü. Her geçen dakika Sophie'nin şansı azalmaktaydı. Dayan, Sophie.

KIRK BİR

Sophie yavaş yavaş kendine geldi. İnledi ve yerde doğrularak oturmayı denedi. Başarısız olunca tekrar denedi, bu kez kendisini dengelemek için ellerinden destek aldı. Etraf zifiri karanlıktı. Sophie yeniden yere dokundu. Yer soğuk ve sertti... Beton muydu?

Neredeydi?

Ayağa kalkmak için uzuvlarında yeterli kuvveti topladı nihayet. İleri geri sallandı ama dik olarak kaldı. Baş zıtluyordu; Sophie kendisini sersemlemiş ve yönünü şaşırılmış hissediyordu. Kollarını önüne doğru esneterek tereddütlü bir adım attı. Bir pencere veya kapı bulabilseydi, içeriye biraz ışık girmesini sağlardı.

Bir şey onu engelledi. Sophie itti, bir şangırtı işitti, tekrar elini uzattı ve kartonu hissetti. Hâlâ mükemmel bir şekilde ayakta dikiliyordu. Derin, sakinleştirici nefeslerle kendi içinde kaynadığını duyumsadığı paniği kontrol etmeyi denedi.

Neredeydi?

Hiçbir gürültü, hiçbir trafik işitemiyordu. Birisi ona vurmuştu. Ağrıyı hâlâ hissedebiliyordu. Yüzüne dokundu, yapışkanlığı duyumsadı. Alındaki kan mıydı?

Hafızası geri geliyordu. Babacığı. Babasıyla konuşmaktaydı. Evet, cep telefonunu kulağına götürmüştü ve ansızın dayanılmaz derecede acı veren ağrıyı hissetmiş... Sonrada karanlığa gömülmüştü.

Bir kapı veya bir pencere bulup dışarı çıkmak zorundaydı. Ah, Tanrım ya bir tünelde ya da bir mağaradaysa ne olacaktı? Dışarı çıkamazsa ne olacaktı?

Korkusunu kontrol etmeye çalıştı. Ellerini tekrar uzattı, bir duvara erişinceye dek el yordamıyla yolunu saptadı. Neydi o? Çimento blokları mı? Duvarın karşısındaki bir kapıya doğru hareket etti. Kulbu tuttu. Çevirmeyi denerken sızlandı.

Kapı aniden açılıverdi ve Sophie fırlayıp yere düştü.

Çığlık attı ve güçlükle ayağa kalktı. Çok parlak bir ışık vurdu yüzüne, gözlerini kamaştırarak. Işığı eliyle engelledi ve ışığın arkasındaki adamın silüetini gördü, fakat o adamın kim olduğunu anlayamadı.

"Merhaba, Sophie. Kendimi sana tanıtmak istiyorum. Ben Doktor Marcus Lemming. Sesimi tanıyor musun? Telefonda çok hoş konuşmalarımız oldu. Gerçi o zamanlar kendime Paul Larson adını vermiştim."

Adam bir karton kutunun üstüne işaret fenerini bıraktı ve ileriye adım attı. Sol elinde bir kol demiri tutmaktaydı.

"Benim hatırı sayılır derecede endişelenmeme sebebiyet verdin. Nedenini biliyor musun? Burnunu ait olmadığı yere sokmaktan vazgeçmedin. Araştırmalara daldın... Olayı ortaya çıkarmaya çalıştın..."

Sağ yumruğuyla saldırıp Sophie'nin omzuna sertçe vurarak onu duvara yapıştırdı. Sophie yere yığıldı. Kendini toparlayamadan önce adam onun kolunu kavrayıp yukarı çekiverdi.

"Alfa Projesi'ne ilişkin ne biliyorsun?"

Sophie sessiz kalınca, "Harrington sana ne anlattı?" diye sordu Lemming.

Sophie sesi titreyerek, "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey anlatmadı..."

"Bana yalan söyleme. Ne biliyorsun?"

Adam kol demirini yavaşça ileri geri salladı. "Bu yer hakkında ne öğrendin? Buraya nasıl gelebildin?"

"Bilmiyordum... Ben..."

Adam, "Yalancı," diye haykırdı. "Günlüğümü mü buldun? Projeyi günlüğümden mi öğrendin? Hayır, bulamamışsın," derken kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Günlük burada."

Bir adım daha yaklaştı. "Sana kim söyledi?"

"Hiç kimse... Bilmiyordum..."

Sophie'ye kol demiriyle vurdu, yine de onun ölmemesine dikkat ediyordu. İlk başta yanıtlarını almalıydı. Kol demirinin keskin kenarı Sophie'nin kulağının üstündeki deriyi kesmişti ve şimdi kan akıyordu. Odaklanmayı denedi Sophie. Adam ışıktaki hareket ediyor ve duvarda gölgeler dans ediyordu. Sophie köşede bir şeyin kımıldadığını gördüğünü sandı. Orada biri mi vardı? Biri onu takip mi etmişti? Babacığımı? Yoksa Jack mi? Babası Jack'i mi aramıştı? Lütfen Jack olsun, diye içten içe yalvardı Sophie. Lemming'in dikkatini dağıtmak zorundaydı. Zihni hızlı çalışıyordu. *Acele et. Çabuk.*

Adam gene sordu: "Buraya nasıl gelebildin?"

Bu soru herhangi bir anlam taşımıyordu. Sophie adamın kaçık olduğunu düşündü. Adam kafayı mı sıyırmıştı? "Buraya nasıl geldiğimi sen biliyorsun," dedi Sophie. "Sen biliyorsun."

Adam durdu, başını eğdi, ona yanıt düşünmekteydi. "Biliyor muyum? Nasıl bilebilirim..." Başını iki yana salladı. "Hayır, yalan söylüyorsun."

"Beni öldürürsen, peşine düşecekler."

"Beni asla bulamayacaklar. Elli milyon dolarım ve yeni bir kimliğim olacak." Sophie'yi dizüstü çökertti. "Senin için harika planlarım vardı ama şimdi onları değiştirmek zorunda kalacağım. Bu denli meraklı olman çok kötü. Bana bunu yaptırıyorsun..."

KIRK İKİ

Alec Buchanan sorumlu ajandı. Arabasının motor kapağı üzerine eğildi. Önünde polislerden birinin, torpido gözünden aldığı bir bölge haritası durmaktaydı. İki sivil kıyafetli dedektif iki yanını korumaktaydı ve biri haritaya doğru bir işaret feneri tutmaktaydı, Alec'in her bir ekip için mıntıkaları belirlemesini seyrederken. Polisler ve FBI ajanları depolarla ambarlardan oluşan bir sanayi bölgesindeki devasa sitenin sonunda yer alan boş bir park arsasında toplandılar. Çoğu işçi gece için eve gittiğinden sokaklar boştu.

Bir memur, ortağına fısıltıyla, "Bu, günler alacak," şikâyetinde bulundu. Arabanın öte yanındaki Ajan MacAlister'a baktı ve derhal yorumundan dolayı pişmanlık duydu.

Alec bir dedektife, "Ya Lemming'in aracı?" diye sordu.

"Şehirdeki her polis onu arıyor. Onu bulacağız."

"Arabasını bu binalardan birinin içerisine park etmiş olabilir."

Üniformalı genç bir polis ileriye doğru adım atıp Alec'le konuştu.

"Affedersiniz, efendim, fakat ben bu bölgeyi biliyorum. Yardım edebileceğimi sanıyorum." Haritayı gösterdi. "Prescott burada bitiyor," dedi. "Doğuya doğru olan binalar ahşap kaplı. Bilirim. Çocukları oradan çıkarmak

zorunda kaldım. Bu şehir onları yutacak, fakat onlar bu konuyu ele almamışlar henüz. Bir arabanın sığabileceği farklı yerler var... Dar yollar da. Yerinizde olsam orada başlar ve yönümü doğuya çevirirdim."

Diğer bir kesiti işaret etti. "Buradaki üç blokluk alan kişisel depo üniteleriyle dolu. Bazılarının etrafında çitler mevcut, diğerlerinin etrafında çit yok. Aracını orada saklayabileceğini sanmıyorum. Sokakta ya da ünitelerin arasında park etmek zorunda kalırdı."

Ajanlar ve polisler bölgeyi kuşatmak için her yöne dağıldılar ve içerilere yavaşça girdiler. Alec şehirdeki her polisin alarmda olduğundan emindi ama depolar bölgesi önceliğe sahipti. O an tek liderlik Alec'teydi.

Başka bir ajan olan Hank Sawyer, Alec'in Jack'le birlikte araştırma yapabilmesi için liderliği devraldı. İkili Alec'in arabasına binip doğuya yöneldiler. Telden bir çitin kırık kapısından geçip Yetmişinci Cadde'ye döndüler.

"Bir dakika bekle, bekle bir dakika," dedi Jack. "Onun, kişisel depo ünitelerinden birine gitmek için bir nedeni olmalı. Ekip onun evini ve ofisini araştırdığında, bilgisayar dosyaları buldu, fakat basılı kopyaları aramadı. Kirk Halpern geri gönderilen basılı kopyalar olduğunu söyledi. Lemming onları depolamak zorundaydı. Şu kayıp diskler burada olabilir. Bulduğumuz yere baksana. Bunlardan birini kiraladığında sana kimse sorular yöneltmeyecektir. Nakit ödeyip başka bir isim kullandıysa..."

"Niye Sophie'yi buraya getirsin ki?"

Jack başını iki yana salladı. "Eşyalarını toplayıp Chicago'dan kaçma planları yapıyor olabilir. Sophie'yi götürmek istiyor olabilir. Belki de Sophie gerçeklere çok yaklaşıyordu... Bilmiyorum. Emin olduğum tek

husus: Eğer Lemming onu elinde tutuyor ve kaşmayı planlıyorsa, onu yanında götüremeyecek."

Alec iki yüksek binanın arasındaki dar yola saptı. Kapalı n farlarıyla, araba salyangoz hızında sallana sallana ilerliyordu. Sokak ışıklarının çoğu snmş ya da kırılmıştı. Bir direğin yukarısındaki ampül durmadan titreşiyor ve vızıldıyordu. Cadde ortaya çıkınca, dört blok uzakta aynı görev için ağır ağır devriye gezen bir polis arabası gördüler.

Jack, "Dar yollarda kal," dedi. Gece havası pencereleri karartıyordu. Dar yollarda bir aşağı bir yukarı ilerlerlerken penceresini açtı.

"Bekle," dedi Jack aniden. Başını pencereden çıkarıp kısık gözlerle baktı.

 yolun bitiminde, iki paslı çöp konteynırının arasına neredeyse sıkıştırılmış bir araba vardı. Alec bir durağa çekti.

Jack, "İşte bu," dedi. "Bu Lemming'inki." Dışarı ıktı. "Savvyer'ı ara. Ona söyle, siren yok, ışıık yok." Alec sağdaki ünitelere yoğunlaşmış halde onu takip ederken, Jack soldaki kapıları inceleyerek dar yolu yürüdü. Stor kapılar bir kamyonu bile içinden geçirecek kadar büyüktü, belli ki arkalarındaki hacim genişti. Her garaj kapısının bitişiğinde bir yan kapı mevcuttu. Her şeye kilit vurulmuştu.

Jack plastik pencere bandının altından sızan ince ışıık huzmesini gördüğünde kapılar sırasının neredeyse sonuna varmıştı. Sesleri işitmeye gayret ederek yaklaştı.

Bir adamın boğuk sesi alçak ve tehditkrdı, fakat Jack onun ne söylediğini anlayamadı. Sonra bir çığlık duydu... Sophie'nin ığlığı.

Kilide ateş etti, kapıyı tekmeledi ve içeri girdi. Birdenbire sahneyi çözümlledi: Üst üste yığılı karton kutular, zirvede bir işaret feneri, Sophie'ye yöneltilmiş ışık. Sophie yerde dizleri üstüne çökmüştü. Lemming'in bir kol demiri tutan silueti onun başında duruyordu. Jack o silüete ateş ettiğinde Lemming kol demirini Sophie'ye doğru sallıyordu.

Bir kere yetmedi. Kurşun göğsüne isabet etmişti, fakat Marcus Lemming yere düşmedi. Geriye sendeledi, dengesini kazandı ve tekrar Sophie'ye saldırdı. Adama doğru koşan Jack Sophie'nin kolunu kavrayıp onu arkasına çekerken iki kez daha ateş etti. Neticede, Lemming düştü, yüzü beton zemine çarptı, kol demiri hâlâ ellerindeydi.

Jack Sophie'nin yanına diz çöktü ve yüzünün yanındaki kanı gördü.

"Sophie, bana bak. Gözlerini aç."

Sophie odaklanma mücadelesi verdi. Önce Marcus'u gördü, sonra üzerine eğilen Jack'i. Jack onu kollarına alıp yumuşak ve nazik bir biçimde yerden kaldırdı. Sophie başını Jack'in çenesinin altına soktu ve onun sarsılmasını duyumsadı. Hareket etmek acı veriyordu ama Sophie kendisini, başını yeterince çevirip dudaklarını onun kulağına bastırmaya zorladı. "İki," diye fısıldadı.

Jack anladı. Vaktinde bakıp arka duvara dayalı kutular arasındaki gölgeyi gördü. Işık hızıyla, kendisini Sophie'nin üstüne siper edip silahını ateşledi. Gölge ok gibi fırlayıp başıboş bir şekilde ateşle karşılık verdi. Jack şarjörünü boşaltıp diğerine uzandı. Alec kapı aralığında belirdi.

Jack bağırdı: "Kutuların arkasında, sol tarafta."

Alec emretti: "Onu fark ettim. Sophie'yi buradan çıkar." Bir kez ateş edip Jack'in önüne geçti.

Bir klik sesi işittiler ve anladılar ki o piç kurusunun silahı boştu artık.

"Teslim oluyorum. Teslim oluyorum. Vurmayın beni. Silahımı atıyorum ve ortaya çıkıyorum. Ateş etmeyin."

Kirk Halpern, elleri havada, ışığa doğru adım attı. Piç kurusunun yüzünde bir gülümseme vardı.

KIRK ÜÇ

Hastanedeki manzara karmakarışıkı. Sophie testler için radyolojiye indirilmişti ve şimdi tekrar acil servisteydi, plastik cerrahı beklerken bir perdenin arkasındaki yatağa yatırılmıştı. Regan ve Cordie onun yanında duruyorlardı. Hemşire ve hastabakıcı Sophie'yi son ziyaretinden tanıyorlardı ve her ikisi de akşam yemeği molalarını almak istiyordu.

Sophie'nin giderek artan bir başağrısı vardı ama doktor onun test sonuçlarını öğreninceye dek ağrı için ona bir aspirin bile vermeyecekti.

"Bir sarsıntı geçirip geçirmediğini öğrenmek için bekliyor," açıklamasını yaptı Cordie.

"Babam burada mı?" diye sordu Sophie. "Bu olduğunda onunla telefonda konuşuyordum."

Regan ona, "Geliyor," dedi. "Polislere parktaki zor zamana dair bilgi verdiğini işittim. Çeşmenin yanında telefonunu bulmuşlar ve telefonun üstünde kan varmış. Baban kendinden geçmiş."

"Jack ve Alec neredeler?"

"Buradaydılar ama senin iyi olacağını öğrenir öğrenmez ayrıldılar."

Sophie, "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Tanrı'ya şükür derken ne kastediyorsun? Jack için ne hissettiğini biliyoruz," dedi Cordie.

"Babam da biliyor. İkisinin aynı odada bulunmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Cordie onun elini sıvazladı yatağın karşı tarafındaki Regan'a bakıp başını iki yana sallarken.

Sophie bacaklarının üstüne bir battaniye çekti. "Burası çok soğuk," dedi.

"Bir travma geçiriyorsun," dedi Regan duygusallaşarak. "Vücudun tepki gösteriyor. Başka bir battaniye daha ister misin?"

Gözlerinde yaşlarla Sophie, "Korkunçtu. Düşündüm ki..." dedi.

"Bize yarın anlatabilirsin," dedi Cordie. "Tam şu an senin için sinir bozucu olur bu." Havayı şenlendirmeye çalışarak ekledi: "Bay Bitterman senin iyileştiğini duyunca rahatladı. Sana çok düşkün."

"Çaktırmasa da çok yufka yürekli biri."

"Gary'nin tutuklandığını söyledi. Kelepçeli olarak götürülmüş."

"Niye? Ne yapmış?"

Cordie, Bitterman'le yaptığı konuşmayı yinelerken Sophie birkaç kez nefesini tuttu.

Regan, "Ne çakalmış o," dedi. Sophie itiraz etmedi.

Hastabakıcı perdeyi tekrar çekti ve elinde bir tepsiyle öne doğru adım attı. Sophie'yi gördü, soğuk bir bakış attı ve perdeyi çekip kapatarak yavaşça geri döndü.

Regan sordu: "Hangi akla hizmet ediyor?"

Cordie fısıldadı: "Personel çok da arkadaş canlısı değil burada."

Telefon çaldı. Alec hastaneye dönemeyeceğini söylemek için Regan'ı arıyordu. Cordie'nin Doktor Frankenstein lakabını taktığı Doktor Plalpern yüksek sesle konuşuyordu ve bir avukat istemiyordu. Onlar bu durumdan fazlasıyla faydalanıyorlar ve ondan alabildiklerinin en fazlasını alıyorlardı.

Hastaneye ulaşmak plastik cerrahın tatlı zamanını aldı, fakat o çok kibardı ve hızlı çalışıyordu. Sophie'nin yüzündeki yaraları muayene ettikten sonra, çenesini kavrayıp başını eğdi; Sophie'yi inceledi.

"Güzel cilt," dedi. "Kusursuz. Güzel kemik yapısı. Mükemmel burun..."

Cordie, "Yüz gerdirmek için burada bulunmuyor," derken kızgındı.

Doktor ona gülümsedi. "Siz üçünüz Charlie'nin Melekleri'ni oynayabilirsiniz." Sophie'ye dönerek sözlerini sürdürdü. "Uzun bir süre Botox'a ihtiyacınız olmayacak... Stresli bir hayat sürmedikçe. Ben buna ihtiyaç duyacağım bir gün. Plastik cerrahlar stresle yaşarlar," dedi.

Başı bu denli ağrımasaydı Sophie kahkahayla gülerdi.

"Stresiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bugün kaç tane kurşundan kaçındınız?" diye sordu.

Doktor bizzat kendisinin tehlikeli sulara yüzdüğünü söyleyebilirdi, o yüzden konuyu değiştirdi. Ona, "Sarsıntınız yok," dedi. "Bu yüzden eve gidip kendi yatağınızda uyuyun."

Sophie'nin babası onu arabayla eve götürmek için hastaneye tam vaktinde geldi. Geceyi onunla geçirmeyi önerdi ama Sophie reddetti. Aynı konuyu zaten Regan ve Cordie'yle de konuşmuştu. Babası ayrıldıktan sonra uyuyacağına söz verdi.

Sophie tükenmişti ve kendini pis hissediyordu. Duş yaparken yüzündeki bandajın ıslanmamasına özen gösterdi. Geceliğini giyip dişlerini fırçalamasının akabinde yatağına uzandı. Tükenmişliği onu bitirmişti, fakat henüz uykusu gelmediğinden televizyonu açıp kanallarda gezindi. Yemek kanalında durdu. Daha önce hiç izlememişti. Jack bu gibi programlardan hoşlanıyordu, her nasılsa. Acaba şimdi ne yapıyordu?

Halpern ile işi bitmiş miydi? Yanıtları almış olmasını umuyordu Sophie.

Jack yarın arar mıydı acaba?

Sophie onun kollarında olmayı arzulayarak ve kendisini düşünüp düşünmediğini merak ederek uykuya daldı.

KIRK DÖRT

Jack Sophie'yi düşünmeden edemiyordu ve her yarım saatte bir ya da sorgulama odasından her çıkışında bilgi tazelemek için arıyordu. Onun hastaneden ne zaman ayrıldığını ve ne zaman eve vardığını biliyordu.

Jack, Kirk Halpern'den bir şekilde uzaklaşmak maksadıyla molalar vermek zorunda kaldı. Alec de öyle. Bu doktor onların midelerini bulandırıyor. Onun suratına sıkıca patlatmak dürtüsü çok güçlendiğinde, Jack harekete geçme vaktinin geldiğini ayırımsıyordu.

Halpern onu kesinlikle enayi yerine koymuştu. Eskimiş iskemlesinde oturup ölmüş karısından bahsederek ve çok merhametli davrandığı için Sophie'yi överek yumuşak başlı, bilge bir tipmiş izlenimi vermişti, fakat Halpern'in oyunu sona erdiğinden gerçek rengini ivedilikle su yüzeyine vurmuştu. Numaradan tevazusunun daha fazlası lüzumsuzdu.

Halpern kendini beğenmiş ve burnu havada biriydi ne denli zeki olduğunu bilmelerini istiyordu. Üstün zekâsı nedeniyle saygı kazanmak onun için bariz biçimde önemliydi.

"Onlarla yaşamadıkça, ne kadar ahmak insanlar olduklarını asla bilemezsiniz," dedi Halpern.

"Eric ve Marcus küçük sırlarını, küçük Alfa Proje'lerini düşünüyorlardı," dedi alay ederek. "Çok güvenliydi ama onların ne dolap çevirdiklerini çözmek neredeyse roket bilimi. İlk yıldan sonra bir kumpas

kurduklarını ayırmısdım. Kurtları gözlemek dışında bir şey yapmamaktan ötürü oldukça sıkılmıştım."

Konuşmaları nasıl dinlediği ve onların dosyalarını nasıl gizlice gözden geçirdiği hakkındaki her ayrıntıyı anlattı.

"En önemlisi, Marcus'un her zaman günlük tutmasıydı. Onu yatağının altında saklaması akıllıca bir hareketti, siz de Öyle düşünmüyor musunuz?" diye sordu iğneleyici bir ses tonuyla.

Jack ona şu bilimsel buluşa ilişkin belirli sorular yöneltti.

Halpern, "Eric formülü buldu," dedi. "Onu ilk yıl biz Inook'da bir aradayken halihazırda bulmuş olabileceğini düşünüyorum. Ne olabildiğini ve adrenalinin sonuçları nasıl etkilediğini keşfetmesi rastlantısalı.

"Ricky'yi zaten konuştuk, Ajan MacAlister. Onun olgun bir alfa erkek oluşunu size söylediğimi hatırlamıyor musunuz? Derhal onun üstünde deneyler yapmaya başladılar. Eric, Brandon'a ve bana, kan almaya gereksinim duyduğunu, farklı mikro organizmaları araştırdığını anlattı, fakat Eric'in aslında ne yaptığını biliyordum. Hayvana iğne yapıyordu ve bir müddet sonra, Brandon ve ben öteki sürüleri incelemek üzere ayrıldığımızda ve ona kayıtsız kaldığımızda, kan şişelerini geri getirmek zahmetine bile katlanmadı.

"Ricky'ye kaç tane iğne yapıldığını bilmiyorum ama kurttaki belli belirsiz değişikliği fark etmeye başlıyordum. Elbette, hiçbir şey görmemiş gibi davranıyordum ve Brandon bunu ayırmısamayacak kadar işine dalmıştı.

Bir süre sonra Ricky daha da kuvvedendi ve büyüdü." Gülümsedi. "Bu, inanılmaz yararları olan ve yan etkileri olmayan mucizevi bir ilaçtı.

"Chicago'ya döndüklerinde, Eric ve Marcus, öteki hayvanlar üstündeki deneylerini sürdürdüler. Bir laboratuvar kurdular. Günlükte hepsi var."

Alec sordu: "Sophie'yi bu işe neden dahil ettiler?"

"Onların ilk deneği William Harrington yüzünden... Sophie'nin onu tanıdığını ve onunla uzun uzadıya konuştuğunu öğrendiler. Onlar Harrington'ın websitesini çökertmeden önce Sophie ona e-posta yollamıştı telefonuna mesajlar bırakmıştı. Onu aramak gayesiyle apartman dairesine bile gitmişti. İnsanları onun uzun bir seyahate çıktığına inandırmak istediler. Ne var ki Sophie bu işin peşini bırakmayacaktı. Sonra, Harrington öldürüldüğünde, kartı bulunan Sophie'nin çok fazla şey öğrenebileceğinden korktular.

"Eric Sophie'ye karşı gerçek bir paranoya geliştirdi, bu nedenle Marcus Sophie'nin yalnızca ne kadar bildiğini öğrenmek için, sanki Paul Larson adındaki bir adammış gibi yaparak onu telefonla aradı. Onu kendi haline bırakacakken, Sophie ona Alfa Projesi'ni sordu." Omuz silkti. "Onlar çok zor durumdaydılar. Sophie, Marcus ve Eric'in imzaladıkları elli milyon dolarlık anlaşmayı berbat edebilirdi. "

Jack ve Alec ayrıntıları didiklerlerken, Halpern'in çenesi daha da düştü. Yanıtları konferanslara dönüştü.

"Şimdi Marcus'u depolama tesisine nasıl çektiğimi açıklayayım. Ona telefon ettim, aklım karışmış bir vaziyette bu muhabirin kampımızda vuku bulan gizli bir bilimsel incelemeden haberdar olduğunu bildirerek benimle irtibat kurduğunu ve bunu kanıtlayacak olan kayıp bantların yerini ortaya çıkardığından bahsettiğini söyledim. Sophie Rose o bantları almaya geliyordu."

Konuşmayı anımsadığında belli belirsiz gülümsedi.

"Marcus'u paniğe sevk ettim, telefonun kapanmasını bekleyemeyip sığınağına koştu. Sophie'nin nereden öğrenmiş olabileceğini katiyen sorgulamadı."

Alec, "Nasıl..." diyecek oldu.

Halpern, "Sözümü kesmeyin," deyiverdi ve devam etmeden önce kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Kadını ayartmak rizikoluydu, fakat tek yapmam gereken onu açık ve تنها bir alana çıkarmaktı ben de öyle yaptım. Nelson Park'ta onu yakaladım. Ona sert vurdum. Gerçekten kendi kuvvetimin farkında değilmişim." Dik bakışları Alec'ten Jack'e gidip gelmekteydi. "Habersizdi. İtiraf etmeliyim, ona ilişkin hiçbir şeyi ciddiye umursamıyordum, fakat beni evimden aradığında, onun gerçeğe giderek yaklaştığını, gerçeğe beni sorgulayan ajanların herhangi birinden daha da fazla yaklaştığını düşündüm. Marcus'dan kurtulmak zorunda olduğumu biliyordum, bu sayede neden bir taşla iki kuş vurulması?"

Alec, "Niye Marcus'tan kurtulmak istiyordun? Niye onu yetkililere ihbar etmedin?" diye sordu.

Halpern tırnaklarını inceledi ve gülümsedi. "Para yüzünden, elbette."

Jack, "Ne parası?" sorusunu yöneltti.

"Elli milyon. Marcus'un kurnazlık yaptığını öğrenince arkamdan geleceğini biliyordum. Ona bunu kimin sattığına aldırmıyordu." Halpern iç çekip ötelere baktı. "Elli milyon. Güvenli bir yerde ve hepsi benim."

Alec, "Gideceğin yerde paraya ihtiyacın olmayacak," dedi ona.

Halpern masumca, "Fakat Ajan Buchanan, ben ne yaptım ki?" diye sordu. "Kimseyi öldürmedim. Cezam suçuma uyarsa, bir an evvel özgür bir adam olacağıma eminim." Tekrar düşünmek için duraksadı. "Hayır, bir an evvel özgür, zengin bir adam olacağıma. Bununla yüzleşin, beyler, sizi zekâmla yendim. O para güvenli bir yerde ve siz onu asla bulamayacaksınız."

Sorgulama neredeyse geceyi buldu. Bittiğinde, Jack ve Alec ön duruşma raporlarını teslim edip evlerine yöneldiler.

Jack çok yorgundu. Biraz taze havaya, duşa, bir de Sophie'ye gereksinim duyuyordu.

Akan suyun sesi Sophie'yi uyandırdı. Sophie yatağında yuvarlanıp saate baktı: 02:20'ydi. Bir saniye için yağmuru işittiğini sandı ama diğer taraftan banyosunda bir şeyin düştüğünü duydu.

"Kahretsin." Bu bir fısıltıydı, fakat Jack'in duştan çıktığını anlamasına yetecek kadar yüksekti.

Televizyon hâlâ açıktı ancak uzaktan kumanda, yatağın karşı tarafındaki masadaydı. Sophie onu asla oraya koymazdı. Erişilemeyecek uzaklıktaydı.

Jack banyodan çıktı. Esniyordu ve çıplaktı.

"Seni uyandırdımmı, sevgilim?"

"Niye buradasın?"

Jack yatağa girip Sophie'ye doğru uzandı. "Burada bana ihtiyacın vardı."

"Mışıl mışıl uyuyordum. İhtiyacım yoktu..."

"Benim burada olmaya ihtiyacım vardı."

Jack uzaktan kumandayı kavradı ve televizyonu kapadı, sonra Sophie'yi kollarına aldı.

"Daireme nasıl girdin?"

"Şşş. Uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Sophie Jack'in orada olmasından ötürü çok mutluydu. Daha yakınına sokuldu. "Yarın kilitleri değiştiriyorum."

"Sorun değil. Gene girerim. Benden kurtulamayacaksın, Sophie."

Sophie nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Jack'in sesi kulağa, sanki gerçekten onunla kalmak istiyormuşcasına ciddi geliyordu. Jack onun kim olduğunu bilerek, onu hâlâ istiyordu. Jack'in sorunu neydi? Onunla seks yapabilme gayesinin haricinde onu niye istiyordu? Yemek yapması için kalmadığı kesindi.

Jack'in derin derin soluyuşu Sophie'ye uyuduğunu anlatıyordu, buna karşın Sophie yuvarlanarak ondan uzaklaşmayı denediğinde Jack tutuşunu sıkılaştırdı.

Sophie sabahın erken saatlerinde uyandı. Jack onun sırtını okşuyordu. Sophie Jack'in kollarında döndü ve onu öptü.

"Seni seviyorum, Jack."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu hiçbir yere gidemez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seninle evleneceğim, Sophie. Bildiğim budur."

Sophie onun çenesini, boynunu öptü. "Babacığım uygun bulmayacak." Elleri Jack'in göğsüne ve karnına kaydı. Jack nefesini çekince, gülümsedi. "Sen bir hayal kırıklığısın."

Jack'in boğazı düğümlendi. Sophie onu deli ediyordu.

Sophie, "Biliyorsun... FBI," dedi.

Jack Sophie'nin ne söylediğine dikkatini veremiyordu. Sophie onu okşuyor, onu kızdırıyor, ona eziyet ediyordu.

Sophie konuşmasına, "Senin, benim için yeterince iyi olmadığını düşünecek," diye devam etti sözlerine. "Muhtemelen haklı."

Jack Sophie'yi sırtüstü yuvarladı, dirseklerinden destek alıp onun gözlerinin içine baktı. "Kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez."

Sophie kollarını Jack'in boynuna dolayıp onu kendine çekti. "Bunu kanıtla."

KIRK BEŞ

Nişan partisi, Aiden'ın ısrarıyla, Hamilton Oteli'nde yapılıyordu.

Yetmişin üzerinde misafir vardı. Jack'in erkek kardeşleri oradaydı. Babası birkaç sene evvel ölmüştü ve annesi dördüncü ya da beşinci balayındaydı. Oğulları onunla bağlantı kuramıyorlardı.

Jack Alec ve Gil'le konuşuyor, fakat gözünü asla Sophie'den ayırmıyordu. Sophie hem Bay ve Bayan Bitterman'le hem de onların, güzel olduğunu düşündüğü, kızıyla sohbet ediyordu.

Bay Bitterman karısına, "Sophie'mize önerilen işi işittinmi?" dedi. "Sadece o da değil. Doğru değil mi? Sophie William Harrington'ın öyküsünü yazdıktan sonra önerildi."

Bayan Bitterman, "Onu okudum," dedi. "Harikuladeydi. Unutulan Adam."

Bay Bitterman, "Teklifleri geri çevirmiş," dedi.

"Çıldırılmış olmalıyım ama yaptım." Sophie güldü. "Yine de işimi değiştirmek istemedim. Bu teklifleri almak bile yeterli."

"Baban tekrar polislerin eline düşerse ne olacak?"

"Jack onu bulabilirse sorgulamaya alacağını söylüyor."

"Sen de ona katılıyorsun?"

"Bay Bitterman, babamı tanıyorsunuz. Onu uzun süre tutamazlar. Dışarı çıkmayı başaracaktır."

"İyi insan, sözünün üstüne gelirmiş..."

Bobby Rose da partiye dahil oldu. Nazik ve güleryüzlüydü. Bayan Bitterman ve kızına göre, kadınların başını döndürüyordu.

Sophie'ye göreyse, yalnızca babasıydı, Jack'e doğru ilerliyordu ama misafirler etrafını sardılar ve onun hedefine ulaşmasını ertelediler. Sophie izin isteyip hızla Jack'in yanına gitti.

Gil gelip Sophie'nin yanında dikildi. "Baban bu durumu nasıl karşılıyor? Biricik kızı evleniyor."

"Bundan hoşnut değil."

"Ah, elbette hoşnut."

Sophie, "Hayır, değil," diye diretti. "Jack'ten hoşlanmıyor."

Gil onun abarttığını düşünerek sordu: "Şimdi, Sophie, bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü 'Sophie, Jack'ten hoşlanmıyorum,' dedi."

Alec içkisini yudumlarken öksürdü. Gil ise şaşırılmış görünüyordu.

"Tamamdır," dedi Sophie. "Jack de babama bayılmıyor, fakat bir şekilde anlaşıpacaklarına eminim."

Birkaç dakika sonra Bobby Rose yüzünü mutlu çifte döndü. Jack'in elini sıktı ve Sophie'yi öptü.

Bay Bitterman onlara katıldı. "Bay Rose'a Kelly's firmasının yeniden açılacağına ilişkin dedikodular duyduğumu anlatıyordum."

Bobby kafasını salladı. "İyi bir yatırım." Sophie'ye göz kırptı. "Mümkündür." Jack'e dönüp konuştu: "Gazetede Kirk Halpern'in uzlaşmaya çalıştığını okudum."

Jack, "Hiç şansı yok," dedi.

Gil, "Elli milyon doları sakladığı doğru mu?" diye sordu.

Jack başıyla doğruladı. "Evet hiç kimsenin o parayı bulamayacağını söylüyor."

Bobby Rose kızına baktı ve gülümsedi. "Bahse var mısın?"